EARTHSEA

TEHANU

URSULA K. LE GUIN

earthsea

Ursula K. Le Guin

TEHANU

A patra carte a seriei

Traducere de Ştefan şi Cristina Ghidoveanu

CAPITOLUL 1

UN LUCRU RĂU

DUPĂ MOARTEA FERMIERULUI Flint din Valea de Mijloc, văduva lui continuă să locuiască la fermă. Fiul ei plecase pe mare, iar fiica i se măritase cu un negustor din Valmouth, aşa că femeia trăia singură la Ferma Stejarilor. Oamenii ziceau că fusese un soi de persoană importantă în ţara străină din care venise, ba chiar magul Ogion obişnuia să se oprească s-o vadă la Ferma Stejarilor; dar asta nu conta prea mult, pentru că Ogion vizita tot soiul de oameni neînsemnaţi.

Avea un nume străin, dar Flint o strigase Goha, care este numele pe care i-l dădeau unui păianjen ţesător mic şi alb, din Gont. Numele acesta i se potrivea destul de bine, ea fiind micuţă, cu pielea albă şi o bună torcătoare de lână de capră şi de oaie. Aşa că acum era văduva lui Flint, Goha, stăpână peste o turmă de oi, peste pământul pe care păşunau acestea, peste patru ogoare, o livadă de peri, două căsuţe pentru arendaşi, vechea clădire din piatră a fermei de sub stejari şi cimitirul familiei de peste deal, unde zăcea Flint, pământ în pământul său.

— Mi-am dus o mare parte din viaţă pe lângă pietre de mormânt – îi zicea Goha fiicei sale.

— Oh, mamă, vino să stai cu noi în oraş! – spunea Apple, dar văduva nu voia să-şi părăsească sihăstria.

— Poate mai târziu, când or să apară copiii şi o să ai nevoie de o mână de ajutor – răspundea ea, uitându-se cu plăcere la fiica sa cu ochi cenuşii. – Dar nu acum. N-ai nevoie de mine, şi-n plus îmi place aici!

Când Apple se dusese înapoi la tânărul ei soţ, văduva închisese uşa şi rămăsese în picioare pe podeaua acoperită cu lespezi, din bucătăria fermei. Era ora amurgului, dar nu aprinsese lampa, gândindu-se cum o aprindea de obicei soţul său: mâinile, scânteia, chipul atent, întunecat, în flăcăruia schimbătoare... Casa era tăcută.

Am trăit singură într-o casă tăcută, gândi ea. *Am s-o fac iarăşi*. Aprinse lampa.

***

ÎNTR-O DUPĂ-AMIAZĂ TÂRZIU, la prima vreme de arşiţă, vechea prietenă a văduvei, Lark, apăru din sat, mergând grăbită pe cărarea prăfuită.

— Goha – spuse ea, văzând-o smulgând buruienile din stratul cu fasole. – Goha, s-a-ntâmplat ceva rău. Un lucru foarte rău. Poţi să vii?

— Da – răspunse văduva. – Care-ar fi lucrul ăsta rău?

Lark[1] îşi ţinu răsuflarea. Era o femeie greoaie, simplă, între două vârste, al cărei nume nu mai semăna cu trupul. Cândva însă fusese o fată subţirică şi drăgălaşă, şi se împrietenise cu Goha fără să dea nici o atenţie sătenilor care bârfeau despre vrăjitoarea aceea cu faţa albă, din neamul kargilor, pe care Flint o adusese acasă; de-atunci, fuseseră mereu prietene.

— O copilă arsă – răspunse ea.

— A cui?

— A pribegilor.

Goha se duse să închidă uşa casei, şi porniră pe cărare, cu Lark vorbind în timp ce mergeau. Avea răsuflarea scurtă şi transpira. Seminţe micuţe ale ierburilor de pe marginea potecii i se lipeau de obraji şi de frunte, iar ea şi le scutura în timp ce vorbea.

— Au stat în tabăra din lunca râului toată luna. Un bărbat care se dă drept tinichigiu, dar e hoţ, şi o femeie împreună cu el. Şi încă un bărbat, mai tânăr, hoinărind alături de ei în cea mai mare parte a timpului. Fără să muncească nici unul. Şterpelind, şi cerşind, şi trăind de pe urma femeii. Băieţii din josul râului le aduceau produse de la fermă ca să se culce cu femeia. Acum, ştii cum e cu soiul ăsta de lucruri. Şi cu bandele de pe drumuri care vin pe la ferme... În locul tău, aş ţine uşa încuiată zi şi noapte. Aşa că ăsta, omul mai tânăr, vine în sat, când eu eram afară, în faţa casei noastre, şi el zice: Copila e bolnavă. N-o prea văzusem cu ei, dispărea din vedere atât de repede că nu eram sigură dacă se afla cu adevărat acolo. Aşa că am întrebat: Bolnava? Febră?, iar omul zice: S-a rănit aprinzând focul, şi-apoi,

---

[1] Ciocârlie.

înainte să fiu gata să merg cu el, o luase la sănătoasa. Dus a fost! Iar când am ajuns acolo, lângă râu, ceilalţi doi se topiseră şi ei. Dispăruţi. Nimeni. Toate catrafusele şi gunoaiele, duse şi ele. Nu mai era decât focul de tabără, încă fumegând, şi chiar lângă el – în parte chiar în el – pe pământ...

Lark se opri din vorbit vreme de câţiva paşi. Privea drept înainte, nu spre Goha.

— Nici măcar nu puseseră o pătură peste ea – spuse.

Continuă să meargă.

— Fusese împinsă în focul încă arzând – adăugă. Înghiţi în sec, şi-şi scutură seminţele lipicioase de pe faţa încinsă.

— Aş zice că poate a căzut singură, dar dacă ar fi fost trează ar fi încercat să se salveze. Au bătut-o şi-au crezut c-au omorât-o, bănuiesc, şi-au vrut să ascundă ce i-au făcut, aşa că au...

Se opri din nou, merse din nou mai departe.

— Poate că n-a fost el. Poate că el a tras-o afară. A venit să ceară ajutor pentru ea, la urma urmei. Trebuie să fi fost tatăl. Nu ştiu. Cine să ştie? Cui să-i pese? Cine să aibă grijă de copil? De ce facem ceea ce facem?

Goha întrebă cu voce joasă:

— Va trăi?

— Ar putea – răspunse Lark. – Ar putea foarte bine să trăiască.

După o vreme, în timp ce se apropiau de sat, vorbi:

— Nu ştiu de ce-a trebuit să vin la tine. Ivy e acolo. Nu-i nimic de făcut.

— Aş putea să mă duc la Valmouth, după Beech.

— Nici el nu poate face nimic. Nimeni n-o mai poate... n-o mai poate ajuta. Am dus-o la căldură. Ivy i-a dat o licoare şi i-a făcut un farmec de adormire. Trebuie să aibă şase sau şapte ani, dar nu cântăreşte nici cât un copil de doi ani. Nu s-a trezit nici un moment cu adevărat. Dar scoate un soi de icnete... Ştiu că nu poţi face nimic. Însă voiam să fii acolo...

— Vreau să vin – spuse Goha. Dar înainte de a intra în casa lui Lark, închise ochii şi-şi ţinu o clipă răsuflarea, cuprinsă de groază.

Puştii lui Lark fuseseră trimişi afară, iar în casă era linişte. Copila zăcea fără cunoştinţă pe patul femeii. Vrăjitoarea satului,

Ivy, unsese arsurile mai puţin grave cu o alifie de alune vrăjitoreşti şi vindecă-tot, dar nu atinsese partea dreaptă a feţei şi a capului şi nici mâna dreaptă, care fuseseră carbonizate până la os. Desenase runa Pirr deasupra patului şi lăsase lucrurile aşa cum erau.

— Poţi face ceva? – întrebă Lark în şoaptă.

Goha stătea în picioare, uitându-se la copila arsă. Mâinile îi rămâneau liniştite. Clătină din cap.

— Ai învăţat vindecarea sus în munţi, nu-i aşa? – Durerea şi ruşinea şi mânia vorbeau prin gura lui Lark, implorând alinare.

— Nici măcar Ogion n-ar putea vindeca asta – vorbi văduva.

Lark întoarse faţa, muşcându-şi buza, şi izbucni în plâns. Goha o prinse, îi mângâie părul cărunt. Se îmbrăţişară.

Vrăjitoarea Ivy veni din bucătărie, încruntându-se la vederea lui Goha. Deşi văduva nu arunca farmece şi nu făcea vrăji, se spunea că, atunci când venise prima oară în Gont, locuise la Re Albi în calitate de pupilă a magului, că-l cunoştea pe Arhimagul din Roke şi că avea fără îndoială puteri străine şi nefireşti. Geloasă pentru privilegiile ei, vrăjitoarea se duse lângă pat şi-şi făcu de lucru prin preajmă, formând o moviliţă într-o strachină pe care-o puse în foc, astfel încât fumegă şi emană un miros puternic, în timp ce femeia murmura în mod repetat un farmec de vindecare. Fumul tare de ierburi o făcu pe copilă să tuşească şi să se ridice pe jumătate, tresărind şi cutremurându-se. Începu să scoată un sunet întretăiat, cu răsuflări rapide, scurte, hârşâite. Singurul său ochi părea să se uite în sus, spre Goha.

Goha făcu un pas în faţă şi luă mâna stângă a copilei într-a ei. Îi vorbi în propria-i limbă.

— I-am slujit şi i-am părăsit – rosti ea. – N-o să-i las să pună mâna pe tine.

Copila se uită fix la ea sau poate în gol, încercând să respire, şi încercând iarăşi să respire, şi iarăşi, şi iarăşi...

CAPITOLUL 2

DRUMUL SPRE CUIBUL ŞOIMULUI

ERA CU MAI MULT DE UN AN MAI TÂRZIU, în zilele nesfârşite şi fierbinţi de după Dansul cel Lung, când un sol apăru pe drumul dinspre capătul de miazănoapte al Văii de Mijloc, întrebând de văduva Goha. Oamenii din sat îi arătară drumul, iar solul ajunse la Ferma Stejarilor după-amiază târziu. Avea trăsături ascuţite şi ochi vioi. Se uită la Goha şi la oile din ţarcul din spatele ei şi zise:

— Frumoşi miei... Magul din Re Albi a trimis după tine.

— El te-a trimis? – vru să ştie Goha, amuzată şi nevenindu-i să creadă. Ogion, când o voia lângă el, avea mesageri mai iuţi şi mai plăcuţi: un vultur care s-o cheme, sau propria lui voce rostindu-i numele în şoaptă: Vrei să vii?

Bărbatul încuviinţă.

— E bolnav – spuse el. – O să vinzi mai ieftin vreuna dintre mieluşele?

— S-ar putea... Vorbeşte cu ciobanul, dacă găseşti ceva care să-ţi placă. E dincolo de gardul ăla. Vrei să mănânci de seară? Dacă da, poţi să rămâi aici peste noapte, însă eu o să plec.

— În seara asta?

Acum, în privirea ei uşor dispreţuitoare nu mai era nici urmă de amuzament.

— N-am de ce să mai zăbovesc – zise femeia.

Vorbi pentru câteva clipe cu bătrânul cioban, Clearbrook, apoi se întoarse cu spatele, urcând spre casa construită pe coasta dealului, lângă crângul de stejari. Mesagerul se luă după ea.

În bucătăria cu podea de piatră, o copilă, la care bărbatul se uită pe furiş o clipă ca apoi să-şi întoarcă repede privirea de la ea, îl servi cu lapte, pâine, brânză şi ceapă verde, după care ieşi fără să scoată o vorbă. Apăru din nou, alături de femeie, amândouă încălţate de drum şi ducând boccele uşoare din piele. Mesagerul le urmă afară, iar văduva încuie uşa casei de la fermă. Plecară împreună, el la treburile lui, pentru că solia de la

Ogion fusese doar un simplu hatâr pe care i-l făcuse acestuia pe lângă afacerea serioasă a cumpărării unui berbec de prăsilă pentru Lordul din Re Albi; femeia şi copila arsă îşi luară rămas-bun de la el în locul în care cărarea se abătea spre sat. Porniră mai departe pe calea pe care venise mesagerul, către miazănoapte şi apoi către apus, printre dealurile de la palele Muntelui Gont.

Merseră până când amurgul lung al verii începu să se întunece. Atunci lăsară drumul îngust şi făcură popas într-o vâlcea, pe firul unui pârâu care curgea repede şi tăcut, oglindind cerul palid al serii printre hăţişurile de sălcii pitice. Goha încropi un culcuş din iarbă şi frunze de salcie uscate, ascuns între tufişuri precum cuibul unui iepure, şi aşeză copila pe el, înfășurată într-o pătură.

— Acum – spuse ea – eşti un cocon. Dimineaţă, vei fi fluture şi vei ieşi din crisalidă.

Nu făcu nici un foc, dar se întinse alături de fetiţă, învelită în manta, apoi privi stelele aprinzându-se una după alta şi ascultă ceea ce şoptea încetişor pârâul, până când adormi.

***

CÂND SE TREZIRĂ, ÎN FRIGUL dinaintea zorilor, aprinse un foc mic şi încălzi un ceaun cu apă ca să pregătească un terci de ovăz, pentru copilă şi pentru ea. Micul fluture rănit ieşi tremurând din coconul ei, iar Goha răcori ceaunul în iarba înrourată, astfel încât fetiţa să-l poată ţine şi să poată bea din el. Răsăritul se lumina deasupra coastei înalte şi întunecate a muntelui, atunci când porniră din nou la drum.

Merseră toată ziua cu pasul unui copil care obosea cu uşurinţă. În adâncul inimii, femeia ar fi dorit să se grăbească, dar trebuia să păşească încet. Nu putea să ducă fetiţa în braţe pe o distanță prea mare, aşa că, pentru a-i face drumul mai uşor, îi spunea poveşti.

— Ne ducem să vedem un bărbat, un bătrân pe nume Ogion – îi spuse în timp ce-şi târau picioarele pe cărarea îngustă şerpuind în sus, prin pădure. – E un om înţelept şi e vrăjitor. Ştii ce este un vrăjitor, Therru?

Dacă fetiţa avusese un nume, nu-l ştia sau nu voia să-l spună. Goha îi zicea Therru.

Clătină din cap.

— Ei, nici eu – continuă femeia. – Dar ştiu ce pot face. Când eram tânără – mai mare decât tine, dar tânără – Ogion a fost tatăl meu, în felul în care eu sunt acum mama ta. A avut grijă de mine şi a încercat să mă înveţe tot ce trebuia să ştiu. A stat cu mine, atunci când ar fi preferat poate să hoinărească de unul singur. Îi plăcea să se plimbe, chiar pe drumurile astea, aşa cum facem noi aici, dar şi prin păduri şi locuri sălbatice. Se ducea peste tot pe munte, uitându-se la lucruri şi ascultând. Asculta mereu, aşa că i se spunea *Tăcutul*. Dar avea obiceiul să stea de vorbă cu mine. Îmi spunea poveşti. Nu numai poveştile măreţe pe care le învaţă toată lumea, cu eroii şi regii şi lucrurile ce s-au întâmplat departe, cu multă vreme în urmă, ci şi unele pe care le ştia numai el

Păşi pe un alt drum înainte de a continua:

— O să-ţi spun acum una dintre poveştile astea...

— Unul dintre lucrurile pe care-l pot face vrăjitorii este acela că sunt în stare să se transforme în altceva – să ia o altă înfăţişare. Preschimbare de formă, aşa-i spun ei. Un magician obişnuit poate face în aşa fel încât să arate ca o altă persoană, sau ca un animal, ca să nu poţi să ştii, pentru o clipă, ce vezi de fapt – ca şi cum şi-ar pune o mască. Dar vrăjitorii şi magii pot face mai mult de-atât. Pot fi chiar masca, se pot preschimba cu adevărat în altă fiinţă. Aşa că un vrăjitor, dacă vrea să treacă marea şi n-are barcă, poate să se transforme într-un pescăruş şi să zboare dincolo. Dar trebuie să fie atent. Dacă rămâne pasăre, începe să gândească ceea ce gândeşte o pasăre şi uită cum gândeşte un om, şi poate să fugă în zbor, să fie pescăruş şi să nu mai redevină om niciodată. Aşa se spune, că a fost odată un mare vrăjitor căruia îi plăcea să se transforme în urs, şi a făcut-o prea des, s-a transformat în urs şi şi-a omorât propriul băieţel; motiv pentru care-au fost nevoiţi să-l vâneze şi să-l omoare. Dar Ogion avea obiceiul să glumească şi despre asta. O dată, când i-au intrat şoareci în cămară şi l-au lăsat fără brânză, l-a prins pe unul cu o mică vrajă-capcană pentru şoareci, l-a ridicat uite-aşa, l-a privit drept în ochi şi i-a zis: Ţi-am spus eu să nu te joci de-a şoarecele! Şi pentru o clipă, am crezut că vorbea serios...

— Ei bine, povestea e despre ceva asemănător cu preschimbarea de formă, dar Ogion spunea că era mai presus de orice preschimbare pe care-o ştia el, pentru că era vorba de a fi două lucruri, două fiinţe deodată, cu aceeaşi formă, iar el zicea că asta-i mai presus de puterea vrăjitorilor. A întâlnit însă aşa ceva într-un sătuc din apropierea coastei de nord-vest a insulei Gont, într-un loc pe nume Kemay. Trăia acolo o femeie, o bătrână pescăriţă, nici vrăjitoare, nici învăţată, dar care născocea cântece. Aşa a ajuns Ogion să audă de ea. Rătăcea pe-acolo, după obicei, mergând de-a lungul coastei şi ascultând; atunci a auzit pe cineva cântând, reparând câte-un năvod sau smolind o barcă şi cântând în timp ce lucra:

Mai departe spre apus decât apusul,
dincolo de uscat,
neamul meu dansează
pe celalalt vânt

— Ogion a ascultat atât melodia, cât şi cuvintele, şi nu le mai auzise niciodată până atunci, aşa că a întrebat de unde venea cântecul şi, dintr-un răspuns într-altul, a continuat să meargă până când cineva a zis*: Aaa, ăsta-i unul dintre cântecele femeii din Kemay*. Aşa că s-a dus mai departe până la Kemay, micul port pescăresc unde locuia femeia, şi i-a găsit casa pe drumul ce cotea spre port. Şi a ciocănit la uşă cu toiagul de mag. Iar femeia a venit şi i-a deschis uşa...

— Acum ştii, îţi aduci aminte când am vorbit despre nume, cum copiii au nume de copil şi toată lumea are un nume de folosit, ba poate şi-o poreclă. Oameni diferiţi te pot chema cu nume diferite... Tu eşti Therru pentru mine, dar poate că o să ai un nume hardic de folosit, atunci când o să creşti mai mare. De asemenea, când vei deveni femeie în toată puterea cuvântului, ţi se va da, dacă totul e făcut cum se cuvine, numele tău adevărat. Îţi va fi dat de cineva cu putere adevărată, un vrăjitor sau un mag, pentru că aceasta este puterea lor, arta numirii. Şi acesta este numele pe care poate că n-o să-l spui niciodată altcuiva, pentru că propriul tău sine se află în numele tău adevărat. Este tăria ta, puterea ta; dar pentru un alt om, e un

risc şi o povară, menite să-i fie date doar în cea mai mare nevoie, şi pe încredere. Un mare mag, cunoscând însă toate numele, s-ar putea să-l ştie fără să i-l spui tu.

— Aşa că Ogion, care e un mare mag, a stat în uşa căsuţei de lângă dig, iar bătrâna a deschis uşa. Atunci Ogion a făcut un pas înapoi, a ridicat toiagul de stejar şi a înălţat şi mâna, aşa, ca şi cum ar fi încercat să se protejeze de fierbinţeala focului, şi cu uimire şi teamă, i-a rostit cu voce tare adevăratul nume: *Dragon*!

— În acea primă clipă, mi-a spus el, n-a văzut câtuşi de puţin o femeie în cadrul uşii, ci o vâlvătaie şi splendoarea focului, şi o scânteiere de solzi şi gheare aurii, şi ochii semeţi ai unui dragon. Se spune că nu trebuie să te uiţi în ochii unui dragon.

— Apoi totul a dispărut, n-a mai văzut nici un dragon, ci o bătrână stând în uşă, puţin adusă de spate, o pescăriţă înaltă şi bătrână, cu mâini mari. Se uita la el, la fel cum se uita şi el la ea. I-a spus: *Intră, lord Ogion.*

— Aşa că el a intrat. Femeia l-a servit cu supă de peşte şi au mâncat, apoi au stat de vorbă lângă foc. Vrăjitorul s-a gândit că ar putea fi o preschimbătoare de formă, dar nu ştia, vezi tu, dacă era o femeie care se putea preschimba într-un dragon sau un dragon care se putea transforma în femeie. Aşa că până la urmă a întrebat-o: *Eşti femeie sau dragon*? Ea nu i-a răspuns, în schimb a zis: *Am să-ţi cânt o poveste pe care-o ştiu...*

Therru avea o pietricică în pantof. Se opriră s-o scoată, şi merseră mai departe, foarte încet, pentru că drumul urca abrupt între pereţi de piatră retezaţi, deasupra cărora se iţeau tufişuri din care greierii cântau în arşiţa verii.

— Aşadar, iată povestea pe care i-a cântat-o lui Ogion...

— Când Segoy a ridicat insulele lumii din mare, la începutul timpului, dragonii au fost primii născuţi din pământ şi din vântul care bătea pe deasupra pământului. Aşa grăieşte Cântecul Creaţiei. Tot cântecul mai spune şi ca, la început, dragonul şi omul erau totuna. Erau cu toţii un singur popor, o rasă, înaripaţi şi vorbind Graiul Adevărat.

— Erau frumoşi, şi puternici, şi înţelepţi, şi liberi...

— Dar, cu timpul, nimic nu poate exista fără devenire. Aşa că, printre oamenii-dragoni, unii au îndrăgit din ce în ce mai mult

zborul şi sălbăticia, şi au dorit să aibă tot mai puţin de-a face cu lucrările Facerii, sau cu Studiul şi cu învăţătura, sau cu casele şi oraşele. Nu voiau decât să zboare departe, tot mai departe, vânând şi mâncând ceea ce ucideau, ignoranţi şi nepăsători, căutând din ce în ce mai multă libertate.

— Alţi oameni-dragoni au ajuns să se ocupe mai puţin de zbor, dar au adunat comori, avere, lucruri făcute, lucruri învăţate. Au construit case, fortăreţe în care să-şi păstreze comorile, pentru a putea trece tot ceea ce câştigau copiilor lor, căutând mereu să se îmbogăţească. Şi au ajuns să se teamă de cei sălbatici, care-ar fi putut veni în zbor să nimicească toată comoara lor scumpă, s-o ardă într-o vâlvătaie, din simplă nepăsare sau din ferocitate.

— Cei sălbatici nu se temeau de nimic. Nu învăţau nimic. Pentru că erau neştiutori şi fără frică, nu se puteau salva atunci când cei nezburători îi prindeau în capcană ca pe nişte animale şi-i omorau. Dar alţi sălbatici veneau în zbor şi dădeau foc caselor frumoase, distrugeau şi ucideau. Cei mai puternici, fie sălbatici sau înţelepţi, s-au omorât primii între ei.

— În schimb, aceia care se temeau cel mai mult s-au ascuns de această luptă, iar când n-au mai avut unde să se ascundă, au fugit de ea. Şi-au folosit talentul Facerii, au făcut bărci şi au navigat spre răsărit, departe de insulele apusene unde marii înaripaţi duceau război printre turnurile ruinate.

— Aşa că cei care fuseseră atât dragoni cât şi oameni s-au schimbat, devenind două popoare – dragonii, întotdeauna mai puţini şi mai sălbatici, risipiţi pe insulele îndepărtate de la Capătul de Apus de lăcomia şi de mânia lor nesfârşite şi lipsite de judecată, şi poporul oamenilor, întotdeauna mai numeros în târgurile şi oraşele lor bogate, ocupând Insulele Interioare şi întreg sudul şi estul. Dar printre ei erau unii care-au salvat învăţătura dragonilor – Graiul Adevărat al Facerii – iar aceştia sunt acum vrăjitorii.

— De asemenea, spunea cântecul, există aceia dintre noi care ştiu că odată erau dragoni, şi că printre dragoni există unii care-şi cunosc rudenia cu noi. Iar aceştia spun că, atunci când dintr-un singur popor s-au făcut două, unii dintre ei, fiind încă şi oameni şi dragoni, încă înaripaţi, nu s-au dus spre răsărit, ci

spre apus, peste Marea Largă, până când au ajuns la celălalt capăt al lumii. Şi astfel, femeia a cântat:

Mai departe spre apus decât apusul,
dincolo de uscat,
neamul meu dansează
pe celălalt vânt.

— Aşadar, asta a fost povestea spusă în cântecul femeii din Kemay, şi cu aceste vorbe s-a sfârşit.

— Apoi Ogion i-a zis: *Când te-am văzut prima oară, ţi-am văzut adevărata fiinţă. Femeia aceasta, care stă pe partea cealaltă a căminului faţă de mine, nu este altceva decât haina pe care o poartă*.

— Dar ea dădu din cap şi râse, şi tot ceea ce spuse fu: *Măcar dac-ar fi atât de simplu!*

— Apoi, după o vreme, Ogion s-a întors la Re Albi. Şi, când mi-a spus povestea, a adăugat: *Încă din ziua aceea, m-am întrebat dacă cineva, om sau dragon, a fost mai departe spre apus decât apusul; şi cine suntem, şi unde se află împlinirea noastră...*

— Ţi-e foame, Therru? Iacă mai sus, unde coteşte drumul, un loc bun de popas – cel puţin aşa arată. Poate de-acolo o să reuşim să vedem Portul Gont, departe, la poalele muntelui. E un oraş mare, chiar mai mare decât Valmouth. O să ne aşezăm când ajungem la cotitură, să ne odihnim un pic. Din colţul înalt al drumului puteau într-adevăr să privească în josul pantelor largi, acoperite cu păduri şi pajişti pietroase, până în oraşul de pe malul golfului, şi să vadă piscurile ce străjuiau intrarea în golf şi ambarcaţiunile de pe apa întunecată, aducând cu nişte aşchii de lemn sau cu nişte gândaci de apă. Mult înainte pe drum şi încă oarecum deasupra lui, o stâncă ieşea din coasta muntelui: Overfell, pe care se afla satul Re Albi, Cuibul Şoimului.

Therru nu se plângea, dar când Goha întrebă imediat după aceea: *Mergem mai departe?,* copilul, stând acolo, între drum şi abisurile de cer şi mare, scutură din cap. Soarele era cald iar ele bătuseră un drum lung de la masa de dimineaţă din vâlcea.

Goha scoase plosca de apă şi băură din nou; apoi scoase un săculeţ cu stafide şi nuci şi i-l dădu copilului.

— Se vede deja locul unde ne ducem – zise ea – şi mi-ar plăcea să ajungem înainte să se întunece, dacă putem. Abia aştept să-l văd pe Ogion. O să fii foarte obosită, dar n-o să mergem repede. Şi o să stăm la noapte acolo, la adăpost şi căldură. Păstrează punga, bag-o la cingătoare. Stafidele îţi întăresc picioarele. Ţi-ar plăcea un toiag – ca de vrăjitor – care să te-ajute să mergi?

Therru mâncă plescăind şi încuviinţă. Goha scoase cuţitul şi tăie pentru copil un băţ solid de alun, apoi, văzând un arin căzut de-a curmezişul drumului, rupse o ramură şi-o ciopli, făcând şi pentru ea un baston rezistent şi uşor.

Porniră din nou. Fetiţa îşi târa picioarele alături de ea, trecându-şi vremea cu stafidele. Goha cânta, pentru distracţia amândurora, cântece de dragoste şi de păstori, şi balade pe care le învăţase în Valea de Mijloc; dar, dintr-odată, vocea îi amuţi în mijlocul unei melodii. Se opri, întinzând mâna într-un gest de avertizare.

Cei patru bărbaţi aflaţi pe drum, în faţa lor, o văzuseră. Nu folosea la nimic să încerce să se ascundă în pădure, până când aceştia mergeau mai departe sau treceau pe lângă ele.

— Călători – îi spuse în şoaptă lui Therru, şi continuă să meargă. Strânse bine în mână băţul de arin.

Ceea ce spusese Lark despre bande şi hoţi nu era doar plângerea fiecărei generaţii despre lucrurile care nu mai sunt ca pe vremuri şi despre lumea care se duce de râpă. În ultimii câţiva ani, începuse să se piardă pacea şi încrederea din oraşele şi ţinuturile rurale din Gont. Tinerii se purtau ca nişte străini printre ai lor, făcând abuz de ospitalitate, furând, vânzând ceea ce furau. Cerşetoria devenise obişnuită în locurile în care până atunci fusese rară, iar cerşetorii nemulţumiţi ameninţau cu violenţa. Femeilor nu le plăcea să meargă singure pe străzi şi pe drumuri, dar nici această pierdere a libertăţii nu le încânta. Unele dintre tinere fugeau să se alăture bandelor de hoţi şi de braconieri. Deseori, se întorceau acasă înainte să treacă anul, bosumflate, pline de vânătăi şi însărcinate. Iar printre magicienii şi vrăjitorii din sate circulau zvonuri despre lucruri legate de meseria lor care mergeau prost: farmece care vindecaseră întotdeauna nu mai vindecau; vrăji de descoperire nu

descopereau nimic sau găseau ceea ce nu trebuia; licori de dragoste îi făceau pe oameni să înnebunească nu de dorinţă, ci de gelozie ucigaşă. Şi, mai rău de-atât, spuneau ei, inşi care nu ştiau nimic despre arta magiei, despre legile şi limitele ei şi despre pericolele încălcării acestora, îşi spuneau oameni ai puterii, făgăduind minuni de bogăţie şi sănătate adepţilor lor, promiţând chiar nemurirea.

Ivy, vrăjitoarea din satul lui Goha, vorbise cu amărăciune despre această slăbire a magiei, ca şi Beech, magicianul din Valmouth. Acesta era un om perspicace şi modest, care venise s-o ajute pe Ivy să facă puţinul care se mai putea face pentru a uşura durerea şi cicatricele lui Therru. El îi spusese lui Goha:

— Cred că o vreme în care se întâmplă asemenea lucruri trebuie să fie o vreme a ruinei, sfârşitul unei epoci. Câte sute de ani au trecut de când era un rege în Havnor? Nu se poate să mai meargă aşa. Trebuie să ne întoarcem din nou spre centru ori să fim pierduţi, o insulă împotriva alteia, un om împotriva altuia, un tată împotriva copilului său...

Îi aruncase o privire, oarecum timid, şi totuşi cu o privire limpede, ageră.

— Inelul lui Erreth-Akbe a fost repus în Turnul din Havnor – spusese el. – Ştiu cine l-a dus acolo. Acesta a fost semnul, desigur, acesta a fost semnul noii ere care va veni! Dar n-am ţinut seama de asta. N-avem nici un rege. N-avem nici un centru. Trebuie să ne găsim inima, tăria. Poate că Arhimagul va face în sfârşit ceva... – Şi adăugă, plin de încredere: – La urma urmei, e din Gont.

Dar nu sosise nici o veste despre vreo faptă de vitejie a Arhimagului sau a vreunui moştenitor al Tronului din Havnor; iar lucrurile mergeau tot mai rău.

Astfel, cu teamă şi cu mânie înverşunată, Goha îi văzu pe cei patru bărbaţi din faţa ei făcând un pas, câte doi de-o parte şi de alta a drumului, astfel încât ea şi fetiţa ar fi trebuit să treacă prin mijloc.

În timp ce mergeau fără ezitare înainte, Therru se ţinu foarte aproape lângă ea, cu capul plecat, dar nu o luă de mână.

Unul dintre bărbaţi, având pieptul lat şi fire aspre de păr pe buza de sus, care-i atârnau peste gură, începu să vorbească, rânjind uşor:

— Hei, tu – zise el, dar Goha vorbi în acelaşi timp, mai tare:

— La o parte din drumul meu! – exclamă ea, ridicând bastonul de arin ca şi cum ar fi fost toiagul unui vrăjitor. – Am treburi cu Ogion!

Păşi printre bărbaţi, drept înainte, cu Therru tropăind mărunt pe lângă ea. Bărbaţii, luând înfruntarea drept vrăjitorie, rămaseră nemişcaţi. Poate că numele lui Ogion avea încă putere. Sau poate că exista o putere în Goha, sau în copilă. Pentru că, după ce trecură cele două, unul dintre bărbaţi spuse:

— Ai văzut asta?

Apoi scuipă şi făcu un semn de alungare a răului.

— Vrăjitoarea şi plodul ei monstruos – vorbi altul. – Lasă-i să plece!

Un al treilea, cu tichie şi vestă de piele, privi lung în urma lor pentru o clipă, în timp ce toţi ceilalţi îşi văzură de drum, cu umerii aplecaţi. Chipul lui arăta abătut şi lovit, şi totuşi păru să se întoarcă să urmărească femeia şi copilul, când omul cu buza păroasă îl chemă:

— Vino-ncoace, Handy! – Iar el se supuse.

După cotitura drumului, o dată ieşite din raza lor vizuală, Goha o ridicase în braţe pe Therru şi se îndepărtase în grabă, până când fu nevoită s-o lase totuşi jos şi să se oprească, gâfâind. Fetiţa nu puse nici o întrebare şi nu zăbovi nici o clipă. De îndată ce Goha reuşi să pornească din nou, copilul îi păşi alături cât de repede putu, ţinând-o de mână.

— Eşti roşie – zise ea. – Ca fiscul.

Vorbea rareori, şi nu prea limpede, având vocea foarte răguşită; dar Goha o înţelegea.

— Sunt furioasă – răspunse Goha cu un soi de râs. – Când sunt furioasă, mă înroşesc. La fel ca voi, oamenii roşii, barbarii din ţinuturile apusene... Uite, se vede un târg în faţă, ar trebui să fie Izvorul Stejarilor. E singurul sat de pe drumul ăsta. O să ne oprim acolo, să ne odihnim un pic. Poate c-o să căpătăm şi nişte lapte. Iar apoi, dacă putem merge mai departe, dacă tu crezi că

poţi să mergi până sus la Cuibul Şoimului, o să fim acolo până la căderea nopţii, aşa sper.

Copila încuviinţă. Deschise punga cu stafide şi nuci şi mâncă vreo câteva. Porniră cu greu mai departe.

***

SOARELE APUSESE DE MULT când ajunseră în sat şi la casa lui Ogion din vârful stâncii. Primele stele licăreau deja deasupra unui munte de nori întunecat, dinspre apus, deasupra orizontului îndepărtat al mării. Vântul marin bătea cu putere, culcând la pământ ierburile pitice. O capră behăia pe păşunea din spatele casei scunde, micuţe. Singura fereastră arunca o lumină slabă, galbenă.

Goha sprijini bastonul ei şi pe cel al lui Therru de perete, lângă uşă, o luă pe fetiţă de mână şi bătu o dată.

Nu se auzi nici un răspuns.

Împinse uşa, care se deschise. Focul din cămin se stinsese, lăsând doar tăciuni şi cenuşă gri, dar o lampă cu petrol de pe masă dădea un sâmbure de lumină, şi, de pe salteaua de pe podea, din colţul îndepărtat al încăperii, Ogion zise:

— Intră, Tenar.

CAPITOLUL 3

OGION

CULCĂ FETIŢA ÎN PATUŢUL DIN FIRIDA DINSPRE APUS. Făcu focul. Se duse şi se aşeză lângă salteaua lui Ogion, cu picioarele încrucişate pe podea.

— Nimeni n-are grijă de tine!

— I-am dat afară – şopti el.

Chipul lui era la fel de întunecat şi de aspru ca întotdeauna, dar părul îi se rărise şi albise, iar lampa slabă nu trezea nici o scânteie de lumină în ochii lui.

— Ai fi putut muri singur – îl mustră ea cu vehemenţă.

— Ajută-mă să fac asta – îi ceru bătrânul.

— Nu încă – stărui ea, aplecându-se şi lipindu-şi fruntea de mâna lui.

— Nu în noaptea asta – încuviinţă el. – Mâine.

Ridică mâna s-o mângâie pe păr, având încă atâta putere.

Ea se ridică la loc. Focul se înteţi. Lumina lui juca pe pereţi şi pe tavanul jos, arunca umbre dese în colţurile camerei lungi.

— Dacă ar veni Ged... – murmură bătrânul.

— Ai trimis după el?

— Pierdut... – vorbi Ogion. – S-a pierdut... Un nor... O ceaţă peste pământuri... S-a dus către apus. Ducând cu el creanga de scoruş. În ceaţa întunecoasă. Mi-am pierdut şoimul.

— Nu, nu, nu – şopti ea. – O să vină înapoi.

Tăcură. Căldura focului începu să le pătrundă în trup, lăsându-l pe Ogion să se destindă, să alunece în somn şi să se trezească, şi ajutând-o pe Tenar să regăsească plăcerea odihnei după o zi lungă, petrecută în picioare. Îşi masă gleznele şi umerii dureroşi. O dusese pe Therru în spate o parte din timpul în care făcuse ultimul urcuş important, pentru că fetiţa începuse să gâfâie de oboseală, încercând să ţină pasul.

Tenar se ridică, încălzi apă şi se spălă de praful drumului. Încălzi nişte lapte şi mâncă din pâinea găsită în cămara lui Ogion,

apoi se întoarse să stea lângă vrăjitor. În timp ce el dormea, rămase pe gânduri, privindu-i faţa, şi lumina focului, şi umbrele.

Se gândi cum o fată stătuse tăcută, gânditoare, în noapte, cu multă vreme în urmă şi departe de aici, o fată într-o cameră fără ferestre, crescută să ştie despre ea însăşi doar că este cea care-a fost devorată, preoteasă şi slujitoare a puterilor întunericului pământului. Şi mai fusese o femeie care stătea în tăcerea calmă a casei de la o fermă, când soţul şi copiii dormeau, ca să cugete, ca să fie singură o oră. Şi era văduva care adusese până aici un copil ars, văduva care stătea la căpătâiul muribunzilor, ori aştepta întoarcerea unui bărbat... La fel ca toate femeile, indiferent care, făcând ceea ce făceau femeile. Dar Ogion nu o chemase pe numele slujitoarei, sau al soţiei, sau al văduvei. Nici Ged, în bezna Mormintelor. Nici – cu mai multă vreme în urmă şi mai departe decât toţi – mama ei, mamă pe care şi-o aducea aminte doar ca pe căldura şi culoarea galben-roşiatică a flăcărilor, mama care-i dăduse numele.

— Eu sunt Tenar – şopti ea. Focul, cuprinzând o ramură uscată de pin, săltă într-o limbă strălucitoare de văpaie.

Răsuflarea lui Ogion deveni agitată şi vrăjitorul făcu eforturi să tragă aer în piept. Femeia îl ajută cât putu, până îi aduse o oarecare uşurare.

Dormiră amândoi pentru o vreme, ea moleşită de tăcerea lui ameţită, în derivă, întreruptă de cuvinte stranii. O dată, în adâncul nopţii, el rosti cu voce tare, ca şi cum s-ar fi întâlnit cu un prieten pe drum:

— Aşadar eşti aici? L-ai văzut?

Şi din nou, când Tenar se ridică să înteţească focul, vrăjitorul începu să vorbească, dar de data asta părea să i se adreseze cuiva din amintirea lui, din anii de mult trecuţi, pentru că rosti clar, aşa cum ar fi putut-o face un copil:

— Am încercat s-o ajut, dar acoperişul casei a căzut. A căzut peste ei! A fost cutremurul!

Tenar asculta. Avusese şi ea parte de un cutremur.

— Am încercat s-o ajut! – exclamă copilul cu vocea bătrânului, pe ton de suferinţă. Apoi reîncepu lupta întretăiată de a respira.

***

LA PRIMA RAZĂ DE SOARE, Tenar fu trezită de un sunet despre care crezu mai întâi că este marea. Era însă o imensă năvală de aripi. Un stol de păsări zbura pe deasupra, la mică înălţime, atât de multe încât aripile stârneau furtună, iar fereastra se întunecase de umbrele lor grăbite. Părură să înconjoare o dată casa şi apoi să plece. Nu scoaseră nici un sunet, nici un ţipăt, şi femeia nu ştia ce fel de păsări erau.

Oamenii veniră în dimineaţa aceea din satul Re Albi, faţă de care casa lui Ogion se afla izolată spre nord. Sosiră o fată, păstoriţă de capre, şi o femeie care să mulgă caprele lui Ogion, şi alţii ca să întrebe ce-ar putea face pentru el. Moss, vrăjitoarea satului, atinse cu degetele bastonul de anin şi băţul de alun de lângă uşă şi se uită plină de speranţă înăuntru, dar nici măcar ea nu se aventură să intre, iar Ogion bombăni de pe salteaua lui:

— Zi-le să plece de-aici! Zi-le la toţi să plece de-aici!

Părea că se întremase şi că se simţea mai bine. Când se trezi mica Therru, îi vorbi în felul sec, blând şi liniştit pe care Tenar şi-l aducea aminte. Copilul se duse să se joace la soare, iar el o întrebă:

— Ce înseamnă numele cu care o chemi?

Ogion cunoştea Graiul Adevărat al Facerii, dar nu învăţase niciodată limba kargadă.

— *Therru* înseamnă ardere, aprinderea unui foc – explică ea.

— Ah, ah – exclamă el, ochii îi licăriră şi se încruntă. Păru să-şi caute cuvintele pentru o clipă. – Aceasta... – rosti el – de aceasta... or să se teamă.

— Se tem de ea şi acum – răspunse Tenar cu amărăciune.

Magul dădu din cap.

— Învaț-o, Tenar – şopti el. – Învaț-o tot! Nu Roke... Ei se tem... De ce te-am lăsat să pleci? De ce-ai plecat? Ca s-o aduci aici... prea târziu?

— Stai liniştit, stai liniştit – îi spuse ea cu tandreţe, pentru că el se lupta cu vorbele şi cu răsuflarea şi nu reuşea să-şi regăsească nici una dintre ele.

Bărbatul dădu din cap şi bolborosi:

— Învaț-o!

Apoi rămase liniştit.

Nu vru să mănânce şi bău doar puţină apă. În mijlocul zile, adormi. Trezindu-se după-amiază târziu, spuse:

— Acum, fiica mea – şi se ridică în capul oaselor.

Tenar îl luă de mână, zâmbindu-i.

— Ajută-mă să mă scol.

— Nu, nu.

— Ba da – o contrazise el. – Afară, nu pot să mor în casă.

— Unde-ai vrea să mergi?

— Oriunde. Dar, dac-aş putea, pe poteca din pădure. La fagul de deasupra pajiştii.

Când văzu că putea să se ridice şi că era hotărât să iasă din casă, Tenar îl ajută. Împreună, ajunseră la uşă, unde el se opri şi aruncă o privire de jur împrejurul singurei încăperi a casei sale. În colţul întunecat din dreapta uşii, toiagul cel lung stătea rezemat de perete, luminând uşor. Tenar întinse mâna să i-l dea, dar el clătină din cap.

— Nu – zise el – nu ăsta. – Se uită iar în jur, ca după un obiect lipsă, uitat. – Vino – adăugă el în cele din urmă.

Când simţi pe faţă vântul prielnic dinspre apus şi se uită spre orizontul larg, remarcă:

— E bine.

— Lasă-mă să pun câţiva oameni din sat să facă o targă şi să te ducă – îl sfătui ea. – Aşteaptă cu toţii să facă ceva pentru tine.

— Vreau să merg pe jos – răspunse încăpăţânat bătrânul.

Therru veni pe lângă casă şi urmări solemn cum mergeau Ogion şi Tenar, pas cu pas şi oprindu-se la fiecare cinci sau şase metri ca Ogion să-şi tragă răsuflarea, peste păşunea cu iarbă încâlcită, către pădurile ce urcau abrupt versantul muntelui dinspre latura interioară a crestei stâncoase. Soarele era fierbinte, iar vântul rece. Le luă foarte multă vreme să traverseze păşunea. Chipul lui Ogion era cenuşiu, iar picioarele îi tremurau ca iarba în vânt când ajunseră în sfârşit la poalele unui fag mare şi tânăr, imediat dincolo de marginea pădurii, la câţiva paşi după ce poteca muntelui începea să urce. Acolo se lăsă la pământ între rădăcinile arborelui, cu spatele rezemat de trunchi. Mult timp nu fu în stare să se mişte sau să vorbească, iar inima, bătându-i cu putere sau şovăind, îi scutura trupul. În cele din urmă, bătrânul dădu din cap şi şopti:

— E bine.
Therru îi urmase la o oarecare depărtare. Tenar se duse la ea şi o ţinu în braţe; vorbiră puţin. Apoi se întoarse la Ogion.
— A adus o pătură – spuse ea.
— Nu mi-e frig.
— Mie îmi este.
Pe chipul ei apăru umbra unui surâs.
Copilul se apropie trăgând după ea o pătură din lână de capră, îi şopti ceva lui Tenar şi fugi din nou.
— Heather o s-o lase să mulgă caprele şi o să aibă grijă de ea – îl anunţă Tenar pe Ogion. – Aşa încât eu să pot sta aici, cu tine.
— Niciodată nici măcar un singur lucru pentru tine – vorbi el într-o şoaptă aspră, şuierată – toată vocea care-i mai rămăsese.
— Nu. Întotdeauna cel puţin două lucruri, şi de obicei mai multe – spuse ea. – Dar sunt aici.
El încuviinţă.
Pentru multă vreme nu scoase nici un cuvânt, dar se rezemă de trunchiul copacului, cu ochii închişi. Privindu-i faţa, Tenar o văzu schimbându-se la fel de încet pe cât se schimba lumina de la apus.
Magul deschise ochii şi privi cerul asfinţitului printr-o deschidere din hăţiş. Părea să aştepte ceva, o întâmplare sau o faptă, din acel spaţiu îndepărtat, limpede şi auriu, al luminii. Şopti o dată, şovăielnic, parcă nesigur:
— Dragonul...
Soarele apuse, vântul se potoli.
Ogion se uită la Tenar.
— Gata – şopti el cu o bucurie intensă. – Totul s-a schimbat! S-a schimbat, Tenar! Aşteaptă... aşteaptă aici, pentru...
Un tremur îi cuprinse trupul, scuturându-l ca pe o ramură în bătaia unui vânt puternic. Icni. Ochii i se închideau şi se deschideau, privind undeva dincolo de ea. Îşi puse mâna peste a lui Tenar; ea se aplecă înspre el; magul îi spuse numele lui, astfel încât, după moarte, să poată fi cunoscut cu adevărat.
O apucă de mână, închise ochii şi începu încă o dată lupta de-a respiraţia, până când nu mai rămase nici o suflare. Se întinse atunci ca una dintre rădăcinile arborelui, în timp ce stelele

apărură şi porniră să strălucească printre frunzele şi crengile pădurii.

Tenar rămase alături de bărbatul mort mult timp, în amurg şi apoi în întuneric. Un felinar sclipea ca un licurici de partea cealaltă a păşunii. Întinsese pătura de lână peste amândoi, dar mâna care-o ţinea pe a lui îngheţase, ca şi cum ar fi cuprins o piatră. Îşi atinse încă o dată fruntea cu mâna lui. Se ridică, înţepenită şi ameţită, simţindu-şi trupul ciudat, şi se duse să întâmpine şi să călăuzească pe cine venea cu lumina.

În acea noapte, vecinii stătură alături de Ogion, iar el nu-i alungă.

***

CONACUL LORDULUI DIN RE ALBI se înălţa pe un ieşind de stâncă pe versantul muntelui, mai sus de Overfell. Devreme în cursul dimineţii, cu mult înainte ca soarele să fi limpezit muntele, vrăjitorul aflat în serviciul acelui lord veni prin sat; şi la foarte scurtă vreme după aceea, un alt vrăjitor urcă cu greu cărarea abruptă dinspre Portul Gont, după ce pornise la drum pe întuneric. Ajunsese până la ei vestea că Ogion era pe moarte, sau aveau o asemenea putere încât ştiau de trecerea unui mare mag.

Satul Re Albi nu avea nici un vrăjitor, doar pe magul lui şi o vrăjitoare care să îndeplinească treburile mai umile de găsire şi de reparare şi de pus la loc oasele rupte, cu care oamenii nu voiau să-l supere pe mag. Tuşa Moss era o creatură mohorâtă, nemăritată, ca cele mai multe dintre vrăjitoare, şi nespălată, cu părul pe cale să încărunţească legat în bucle curioase, purtătoare de farmece, şi ochii roşii de la fumul de ierburi. Ea era cea care venise de dincolo de păşune cu felinarul şi, împreună cu Tenar şi cu ceilalţi, priveghease lângă trupul lui Ogion în timpul nopţii. Pusese o lumânare de ceară sub un abajur de sticlă, acolo în pădure, şi arsese uleiuri înmiresmate într-un vas de lut; rostise cuvintele care trebuiau rostite, şi făcuse ceea ce trebuia făcut. Când ajunse la momentul în care trebuia să atingă corpul, ca să-l pregătească pentru înmormântare, se uitase o dată la Tenar, ca pentru a cere învoire, apoi îşi continuase cu îndatoririle. Vrăjitoarele satelor

aveau grijă de obicei de călăuzirea spre casă a morţilor, aşa cum o numeau, şi deseori de îngropăciune.

Când coborî vrăjitorul de la conac – un tânăr înalt cu un toiag de pin argintiu, iar celălalt, un bărbat voinic, între două vârste, cu toiag scurt de tisă, sosi din Portul Gont, tuşa Moss nu se uită la ei cu ochii săi injectați, ci se ghemui, făcu o plecăciune şi se trase în spate, adunându-şi bietele farmece şi vrăjitorii.

Când întinsese cadavrul aşa cum ar fi trebuit să zacă pentru a fi îngropat, pe partea stângă, cu genunchii îndoiţi, pusese în mâna stângă, întoarsă în sus, un pacheţel cu farmece, ceva înfășurat în piele moale de capră şi legat cu sfoară colorată. Vrăjitorul lordului din Re Albi îl îndepărtă cu vârful toiagului.

— Mormântul e săpat? – întrebă vrăjitorul venit din Portul Gont.

— Da – răspunse vrăjitorul din Re Albi. – E săpat în cimitirul de lângă casa stăpânului meu.

Arătă către conacul de sus, de pe munte.

— Înţeleg – zise cel din Portul Gont. – Credeam că magul nostru ar trebui îngropat cu toată cinstea în oraşul pe care l-a salvat de cutremur.

— Stăpânul meu doreşte să aibă această onoare – replică omul din Re Albi.

— Dar ar părea... – începu vrăjitorul din Portul Gont, şi se opri, pentru că nu-i plăcea să se certe, dar nici nu era gata să se plece în faţa pretenţiei pline de uşurinţă a tânărului.

Coborî ochii către bărbatul mort.

— Trebuie îngropat fără nume – vorbi el cu regret şi amărăciune. – Am mers toată noaptea, dar am ajuns prea târziu. O mare pierdere, devenită şi mai mare!

Tânărul vrăjitor nu scoase nici o vorbă.

— Numele lui era Aihal – spuse Tenar. – Dorinţa lui a fost să rămână aici, unde se află acum.

Amândoi bărbaţii se uitară la ea. Cel tânăr, văzând o femeie de la ţară, între două vârste, se întoarse pur şi simplu cu spatele. Bărbatul din Portul Gont o privi ţintă pentru o clipă şi întrebă:

— Cine eşti?

— Mi se spune Goha, văduva lui Flint – răspunse ea. – E treaba ta să ştii cine sunt, aşa cred. Dar nu e a mea să spun.

Auzind asta, vrăjitorul din Re Albi o socoti demnă de o privire scurtă.

— Ai grijă, femeie, cum vorbeşti cu oamenii care au putere!

— Stai, stai – interveni cel din Portul Gont, bătându-l uşor pe umăr, încercând să domolească indignarea vrăjitorului din Re Albi şi încă fixând-o cu privirea pe Tenar. – Ai fost... ai fost cândva protejata lui?

— Şi prietena lui – răspunse Tenar. Apoi întoarse capul şi rămase tăcută. Auzise furia din vocea ei când rostise acel cuvânt, *prietenă*. Se uită în jos, la prietenul ei, un cadavru gata pentru a fi încredinţat pământului, pierdut şi nemişcat. Stăteau deasupra lui, vii şi plini de putere, fără să-i ofere nici un pic de prietenie, numai dispreţ, rivalitate, mânie.

— Îmi pare rău – continuă ea. – A fost o noapte lungă. Am fost lângă el când a murit.

— Nu e... – începu vrăjitorul cel tânăr, dar, pe neaşteptate, bătrâna tuşă Moss îl întrerupse, vorbind cu voce tare:

— Ea a fost. Da, ea a fost. Nimeni altcineva decât ea. A trimis după ea. L-a trimis pe tânărul Townsend, negustorul de oi, să-i spună să vină, tot drumul în jurul muntelui, şi a amânat moartea până când a venit ea şi a fost alături de el, şi a murit în locul unde voia să fie îngropat, aici.

— Şi – zise bărbatul mai în vârstă – şi ţi-a spus...

— Numele lui. – Tenar se uită la ei, şi indiferent ce-ar fi făcut, chipul celui mai în vârstă, căruia nu-i venea să creadă, ca şi dispreţul de pe faţa celuilalt, stârniră înlăuntrul său o reacţie de lipsă de respect faţă de ei.

— V-am spus acel nume – insistă ea. – Trebuie să vi-l repet?

Spre surpriza şi neplăcerea sa, văzu pe feţele lor că de fapt nici nu auziseră numele, adevăratul nume al lui Ogion; nu-i dăduseră atenţie.

— Oh! – exclamă ea. – Neprielnice vremuri – vremuri în care până şi un asemenea nume poate trece neauzit, poate cădea ca o piatră! Ascultarea nu înseamnă putere? Ascultaţi, atunci: numele lui era Aihal. Numele lui în moarte este Aihal. În cântece, va fi pomenit ca Aihal din Gont. Dacă mai sunt cântece

de făcut. Era un om tăcut. Acum e foarte tăcut. Poate că nu vor fi cântece, doar tăcere. Nu ştiu. Sunt foarte obosită. Am pierdut un tată şi un prieten drag.

Vocea i se stinse; un suspin o înecă. Se întoarse să plece. Văzu pe poteca din pădure săculeţul cu farmece pe care-l făcuse tuşa Moss. Îl culese de jos, îngenunche lângă cadavru, îi sărută palma deschisă de la mâna stângă şi puse săculeţul în ea. De acolo, din genunchi, ridică încă o dată ochii spre cei doi bărbaţi. Vorbi încetişor:

— Vreţi să aveţi grijă ca mormântul să-i fie săpat aici, unde a dorit el?

Mai întâi bărbatul mai în vârstă, apoi cel tânăr încuviinţară. Ea se ridică, netezindu-şi fusta, şi porni înapoi peste pajişte, în lumina dimineţii.

CAPITOLUL 4

KALESSIN

AŞTEAPTĂ – ÎI SPUSESE OGION, CARE ERA ACUM AIHAL, chiar înainte ca vântul morţii să-l fi scuturat şi să-l fi desprins de viaţă. – *Totul e schimbat* – şoptise, şi apoi: – *Tenar, aşteaptă...*

Dar nu spusese ce-ar fi trebuit să aştepte. Schimbarea pe care o văzuse sau o ştiuse, poate; dar care schimbare? La propria lui moarte se referea, la viaţa lui care se sfârșea? Vorbise cu bucurie, jubilând. O însărcinase să aştepte.

— Ce altceva am de făcut? – îşi zise ea, măturând podeaua casei lui. – Ce altceva am făcut vreodată?

Şi, vorbind amintirii ei despre el:

— Ar trebui să aştept aici, în casa ta?

— Da – răspunsese încetişor Aihal cel Tăcut, zâmbind.

Aşa că termină de măturat casa, curăţă şemineul şi aerisi saltelele. Aruncă nişte vase de lut ciobite şi o tigaie găurită, dar le mânui cu blândeţe. Îşi lipi chiar obrazul de o farfurie crăpată în timp ce o ducea la groapa de gunoi, pentru că era o dovadă a bolii bătrânului mag în acest ultim an. Fusese un om auster, trăind la fel de simplu ca un fermier sărac, dar pe vremea când ochii săi erau limpezi şi mai avea întreaga lui tărie, n-ar fi folosit niciodată o farfurie spartă sau să lase o tigaie nereparată. Aceste semne ale slăbiciunii lui o îndurerau, făcând-o să-şi dorească să-i fi fost alături, ca să aibă grijă de el.

— Mi-ar fi plăcut asta – vorbi ea amintirii lui, dar aceasta nu scoase nici un cuvânt.

Ogion n-ar fi vrut niciodată pe nimeni care să-l îngrijească. I-ar fi spus: *N-ai lucruri mai bune de făcut?* Nu ştia. Magul tăcea. Dar că făcuse bine să rămână aici, în această casă, era sigură acum. Shandi şi bătrânul ei soţ, Clearbrook, care stătuseră la ferma din Valea de Mijloc mai mult chiar decât ea, aveau să aibă grijă de turme şi de livadă; celălalt cuplu de la fermă, Tiff şi Sis, aveau să strângă recolta. Restul lucrurilor aveau să fie nevoite să se descurce singure pentru o vreme. Tufele ei de zmeură

aveau să fie culese de copiii din vecini. Asta era păcat; îi plăcea la nebunie zmeura. Aici sus, pe Overfell, cu briza mării bătând continuu, era prea frig să cultivi zmeură. Dar micul piersic al lui Ogion din colţul adăpostit al peretelui dinspre miazăzi al casei avea optsprezece piersici, iar Therru le privea ca o pisică la pândă, până în ziua în care intră şi spuse, cu vocea ei răguşită, neclară:

— Două dintre piersici sunt numai în roşu şi galben.

— Ah – exclamă Tenar. Se duseră amândouă la piersic şi culeseră primele două fructe coapte şi le mâncară pe loc, necurăţate.

— Pot să-l plantez? – întrebă Therru, uitându-se la sâmburele zbârcit rămas din piersica ei.

— Da. Aici e un loc bun, lângă pomul cel vechi. Dar nu prea aproape. Ca să aibă amândoi loc pentru rădăcini şi ramuri.

Copila alese un loc şi săpă mormântul micuţ. Puse în el sâmburele şi-l acoperi. Tenar o urmărea. În cele câteva zile de când locuiau aici, Therru se schimbase, gândi ea. Era încă apatică, lipsită de mânie şi de bucurie; dar de când se aflau aici, prudenţa ei înverșunată, imobilitatea, se relaxaseră aproape imperceptibil. Dorise piersicile. Se gândise să sădească sâmburele, să mărească numărul de piersici din lume. La Ferma Stejarilor existau doar doi oameni de care nu se temea, Tenar şi Lark; dar aici se ataşase extrem de uşor de Heather, păstoriţa de capre din Re Albi, o fată blândă, nu prea deşteaptă şi cu voce stridentă, în vârstă de douăzeci de ani, care-o trata pe fetiţă în mare parte ca pe-o altă capră, ca pe un ied schilod. Asta era în ordine. Iar tuşa Moss era şi ea în ordine, indiferent cum mirosea.

Când Tenar locuise prima oară în Re Albi, cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, Moss nu era o vrăjitoare bătrână, ci una tânără. Îşi ferea privirea, făcea plecăciuni şi zâmbea în faţa „tinerei doamne”, a „Doamnei Albe”, eleva şi pupila lui Ogion, nevorbindu-i niciodată decât cu cel mai mare respect. Tenar simţea că acel respect era fals, o mască pentru invidia, antipatia şi neîncrederea care-i erau mult prea familiare din partea femeilor faţă de care fusese pusă în poziţie de superioritate, femei care se vedeau pe ele însele drept obişnuite, iar pe ea ca neobişnuită, chiar privilegiată. Preoteasă a Mormintelor din

Atuan sau protejata străină a magului din Gont, era pusă deoparte, deasupra lor. Bărbaţii îi dăduseră putere, bărbaţii îşi împărţiseră puterea cu ea. Femeile o priveau oarecum din afară, uneori cu un sentiment de rivalitate, deseori cu o urmă de ridicol.

De fapt, ea se simţise cea lăsată pe dinafară, dată la o parte. Fugise de Puterile din mormintele pustii, apoi părăsise puterile învăţăturii şi ale iscusinţei pe care i le oferea protectorul ei, Ogion. Întorsese spatele tuturor acestor lucruri, trecuse în partea cealaltă, în celălalt spaţiu, unde trăiau femeile obişnuite, ca să fie una dintre ele. Nevastă, femeia unui fermier, mamă, gospodină, preluând puterea pentru care era născută o femeie, autoritatea sortită ei de către rânduielile omenirii.

Şi acolo, în Valea de Mijloc, soţia lui Flint, Goha, fusese bine-venită, una peste alta, printre femei; o străină, fără îndoială, cu pielea albă şi vorbind puţin ciudat, dar o gospodină remarcabilă, o excelentă torcătoare, cu copii binecrescuţi, politicoşi, cu o fermă prosperă, respectabilă. Iar printre bărbaţi era femeia lui Flint, făcând ceea ce trebuia să facă o femeie: pat, creşterea copiilor, coptul pâinii, gătit, curăţenie, tors, ţesut, slujire. O femeie de treabă. O acceptau. *Flint se descurcase, la urma urmei, spuneau ei. Mă întreb cum e o femeie albă, albă peste tot?* spuneau ochii lor, uitându-se la ea, până când îmbătrâni şi ei n-o mai văzură.

Aici, acum, totul era schimbat, nu mai era nimic din toate astea. Din moment ce ea şi cu Moss îl privegheaseră împreună pe Ogion, vrăjitoarea îi arătase limpede că voia să fie prietena, ucenica, servitoarea ei, orice-ar fi vrut Tenar să-i fie. Tenar nu era deloc sigură ce-ar fi vrut să fie tuşa Moss, socotind-o imprevizibilă, nesigură, de neînţeles, pătimaşă, ignorantă, vicleană şi murdară. Dar Moss se înţelegea bine cu fetiţa arsă. Poate că Moss înfăptuia în Therru această schimbare, această alinare uşoară. Cu ea, Therru se purta la fel cum se purta cu toată lumea – inexpresivă, apatică, docilă în felul în care este docil un obiect neînsufleţit, o piatră. Dar bătrâna stăruise pe lângă ea, oferindu-i mici dulciuri şi comori, mituind-o, convingând-o, linguşind-o.

— Hai cu tuşa Moss, drăguţo! Vino-ncoace şi tuşa Moss o să-ţi arate cea mai frumoasă privelişte pe care-ai văzut-o vreodată...

Nasul lui Moss se încovoia deasupra fălcilor fără dinţi şi a buzelor subţiri; avea pe obraz un neg de mărimea unui sâmbure de cireaşă; părul era o încâlceală de noduri de farmece şi de cozi împletite; şi mirosea la fel de puternic, de pronunţat, de profund şi de complicat ca duhoarea unei vizuini de vulpe.

— Vino cu mine în pădure, drăguţo! – spuneau vrăjitoarele bătrâne în poveştile spuse copiilor din Gont. – Vino cu mine şi o să-ţi arăt o privelişte atât de frumoasă!

Apoi vrăjitoarea îl închidea pe copil în cuptor şi-l cocea până se rumenea şi-l mânca, sau îl arunca în puţ, unde sărea şi suspina trist pentru totdeauna, sau îl adormea pentru o sută de ani înăuntrul unei pietre mari, până când venea fiul regelui, prinţul mag, să sfărâme piatra cu un cuvânt, s-o trezească pe fecioară cu un sărut şi s-o omoare pe vrăjitoarea cea rea...

— Vino cu mine, drăguţo!

Şi o lua pe copilă pe câmp să-i arate un cuib de ciocârlie în fânul verde, sau în mlaştini să culeagă trufe albe, mentă sălbatică şi afine. Nu trebuia să închidă fetiţa în cuptor, s-o transforme într-un monstru sau s-o închidă în piatră. Toate astea fuseseră deja făcute.

Era bună cu Therru, dar era o bunătate linguşitoare, iar când erau împreună părea că îi vorbeşte copilei foarte mult. Tenar nu ştia ce-i spunea sau ce-o învăţa Moss, dacă trebuia s-o lase pe vrăjitoare să-i umple capul copilei cu tot felul de lucruri. *Slab ca magia unei femei, vătămător ca magia unei femei*, auzise de o sută de ori spus acest lucru. Şi văzuse într-adevăr că vrăjitoria unor femei ca Moss sau Ivy era deseori slabă din punctul de vedere al conţinutului şi uneori vătămătoare ca ţel sau din cauza ignoranţei. Vrăjitoarele satelor, deşi puteau să ştie multe vrăji şi farmece şi unele dintre marile cântece, nu erau niciodată instruite în Înaltele Arte cu privire la principiile magiei. Nici o femeie nu era învăţată astfel. Vrăjitoria era o treabă de bărbat, un talent al bărbaţilor; magia era făcută de bărbaţi. Nu existase niciodată o femeie mag. Deşi câteva îşi spuseseră singure vrăjitoare sau magiciene, puterea lor era neantrenată, forţă

lipsită de artă sau de cunoaştere, pe jumătate frivolă, pe jumătate periculoasă.

Obişnuita vrăjitoare dintr-un sat – ca Moss, de pildă – trăia cu câteva vorbe din Glăsuirea Adevărată, transmise ca nişte mari comori de la vrăjitoare mai bătrâne sau cumpărate cu preţuri mari de la vrăjitori, şi cu o rezervă de vrăji obişnuite de găsire şi de reparare, multe ritualuri fără noimă şi scamatorii şi felferoseli, o pregătire solidă bazată pe experienţă în ceea ce priveşte moşitul, punerea oaselor la locul lor şi vindecarea bolilor oamenilor şi animalelor, o bună cunoaştere a ierburilor amestecată cu o harababură de superstiţii – toate acestea clădite pe un dar înnăscut, pe care l-ar fi putut avea pentru vindecare, cânt, preschimbare sau aruncarea de farmece. Un asemenea amestec putea fi unul bun sau unul rău. Unele vrăjitoare erau femei aprige şi înverşunate, gata să facă rău şi necunoscând nici un motiv ca să nu facă rău. Cele mai multe erau moaşe şi vindecătoare, cu câteva licori de dragoste, farmece de fertilitate şi vrăji de vigoare de partea lor, şi cu o mare cantitate de cinism tăcut. Câteva, bucurându-se de înţelepciune, deşi nu şi de învăţătură, îşi foloseau darul numai pentru bine, deşi nu puteau spune, aşa cum ar fi putut orice ucenic vrăjitor, motivul pentru ceea ce făceau, şi să trăncănească despre Echilibru şi despre Calea Puterii pentru a-şi justifica acţiunea sau abţinerea de la aceasta.

— Îmi urmez inima – îi spusese una dintre aceste femei lui Tenar pe vremea când era protejata şi pupila lui Ogion. – Ogion e un mare mag. Îţi face o mare cinste că te învaţă. Dar uită-te şi vezi, copilă, dacă tot ceea ce te învaţă nu înseamnă până la urmă să-ţi urmezi inima...

Tenar se gândise atunci că înţeleapta femeie avea dreptate, totuşi nu cu desăvârşire; exista ceva rămas pe dinafară. Încă gândea astfel.

Privind-o acum pe Moss cu Therru, se gândi că Moss îşi urma inima, dar era o inimă întunecată, sălbatică, bizară, ca o cioară care făcea ce-o tăia capul, în propriile ei scopuri. Şi mai credea că Moss ar fi putut fi atrasă spre Therru nu numai de bunătate, ci şi de rănile lui Therru, de răul care-i fusese făcut; de violenţă, de foc.

Nimic din ceea ce făcea Therru nu arăta totuşi că învăţa ceva de la tuşa Moss, în afară de locul unde se cuibărea ciocârlia şi unde creşteau afinele, şi cum să se joace cu sfoara pe degete cu o singură mână. Mâna dreaptă a lui Therru fusese atât de mâncată de foc încât se vindecase ca un soi de ciomag, putând să folosească degetul mare doar ca pe un cleşte, ca gheara unui crab. Dar tuşa Moss avea un set uluitor de figuri de sfoară pentru patru degete plus degetul mare, şi versuri care să se potrivească cu figurile –

Mestecă, mestecă vişinele toate!

Arde, arde, îngroapă-le pe toate.

Vino, dragonule, vino!

– iar sfoara forma patru triunghiuri care se schimbau brusc într-un pătrat... Therru nu cânta niciodată tare, dar Tenar o auzea şoptind melopeea încetişor în timp ce făcea figurile singură, stând în pragul uşii de la casa magului.

Şi, se gândea Tenar, ce relaţie o lega pe ea însăşi de copilă, în afară de milă, în afară de datoria faţă de neajutoraţi? Lark ar fi păstrat-o chiar ea, dacă n-ar fi luat-o Tenar. Însă Tenar o luase fără măcar să se întrebe de ce. Îşi urmase inima? Ogion nu întrebase nimic despre copil, dar spusese:

— *Or să se teamă de ea*.

Iar Tenar răspunsese:

— *Se tem*.

Şi era adevărat. Poate că ea însăşi se temea de fetiţă, aşa cum se temea de cruzime, de viol, de foc. Era frica legătura care-o ţinea aproape?

— Goha – zise Therru, stând aşezată sub piersic, uitându-se la locul din pământul tare al verii unde plantase sâmburele de piersică – ce sunt dragonii?

— Creaturi măreţe – răspunse Tenar – ca nişte şopârle, mai lungi decât o corabie, mai mari decât o casă. Cu aripi, ca păsările. Scot foc pe gură.

— Vin aici?

— Nu – zise Tenar.

Therru nu mai întrebă nimic.

— Tuşa Moss ţi-a spus despre dragoni?

Therru scutură din cap.

— Tu mi-ai zis – răspunse ea.

— Ah – exclamă Tenar.

Şi adăugă imediat:

— Piersicul pe care l-ai sădit va avea nevoie de apă ca să crească. O dată pe zi, până când vin ploile.

Therru se ridică şi porni cu paşi mărunţi pe după colţul casei, către fântână. Avea picioarele perfecte, nevătămate. Lui Tenar îi plăcea s-o vadă mergând sau alergând pe pământ, cu picioruşele drăgălaşe umede şi pline de praf. Se întoarse cu stropitoarea, luptându-se s-o care, şi deşertă un mic potop peste noua semănătură.

— Atunci îţi aduci aminte povestea despre vremea când oamenii şi dragonii erau la fel... Ţi-am spus cum oamenii au venit aici, în răsărit, iar dragonii au rămas cu toţii în îndepărtatele insule de la apus. Foarte, foarte departe de aici...

Therru dădu din cap. Nu părea să fie atentă, dar când Tenar, rostind *insulele de la apus* arătă către mare, Therru întoarse faţa către orizontul îndepărtat, luminos, ce se zărea printre vrejurile de fasole urcate pe araci şi staulul pentru muls.

O capră apăru pe acoperişul staulului pentru muls şi se aşeză în profil faţă de ele, cu capul într-o poziţie splendidă; după cât se părea, se considera capră de munte.

— Sippy a scăpat din nou – observă Tenar.

— Hesssss! Hesssss! – glăsui Therru, imitând chemarea pentru capre a lui Heathen; şi Heathen chiar apăru lângă îngrăditura stratului cu fasole, rostind „Hesssss!” în sus, către capră, care n-o băgă în seamă, privind gânditoare spre fasole.

Tenar le lăsă pe toate trei să joace jocul prinderii-lui-Sippy. Hoinări mai departe pe lângă stratul cu fasole către marginea costişei şi de-a lungul ei. Casa lui Ogion se afla departe de sat şi mai aproape decât orice altă casă de marginea Overfell-ului, care arăta aici ca o faleză abruptă, acoperită de iarbă, întreruptă de trepte şi proeminenţe de piatră, unde puteau fi păscute caprele. Pe măsură ce mergeai către miazănoapte, înclinaţia devenea tot mai pronunţată, până când peretele ajungea vertical; iar pe poteca pe care apărea din sol piatra marii terase, până la o milă sau cam aşa ceva spre miazănoapte de sat, Overfell se îngustase până la lăţimea unui prag de gresie

roşcată suspendat deasupra mării, care-i rodea poalele la două mii de picioare mai jos.

Nimic nu creştea la acel capăt îndepărtat al Overfell-ului, în afară de licheni şi ierburi de stâncă sau, pe ici, pe colo, câte o margaretă albastră, chircită de vânt precum un nasture scăpat pe piatra aspră, sfărâmicioasă. Spre interior, de la marginea falezei înspre miazănoapte şi răsărit, deasupra unei fâşii înguste de teren mlăştinos, versantul colosal al Muntelui Gont se înălţa către cer, împădurit până aproape de vârf. Faleza se afla atât de sus deasupra golfului, încât trebuia să te uiţi binişor în jos ca să vezi ţărmurile îndepărtate şi şesurile nedesluşite din Essany. Dincolo de ele, peste tot spre miazăzi şi apus, nu se zărea nimic în afara cerului de deasupra mării.

Lui Tenar îi plăcuse să meargă acolo, în anii în care locuise în Re Albi. Ogion iubise pădurile, dar ei, care trăise într-un deşert unde singurii arbori cale de o sută de mile erau o livadă noduroasă de piersici şi de meri udaţi de mână în verile nesfârşite, un loc unde nimic nu creştea verde şi umed şi uşor, unde nu exista nimic altceva în afară de un munte, o câmpie întinsă şi cerul – ei îi plăcuse mai mult marginea falezei decât pădurile îngrădite. În general, îi plăcea să nu aibă absolut nimic deasupra capului.

Lichenii, ierburile cenuşii de stâncă, margaretele fără tulpină îi plăceau şi acestea; erau familiare. Se aşeză pe streaşina de piatră, la câţiva paşi de margine, şi privi în larg, către mare, aşa cum mai făcuse cândva. Soarele era fierbinte, dar vântul neîncetat îi răcorea transpiraţia de pe faţă şi de pe braţe. Se lăsă pe spate, sprijinită pe mâini, şi alungă orice gând, lăsând soarele, vântul, cerul şi marea s-o umple, făcându-se transparentă pentru soare, vânt, cer, mare. Dar mâna stângă îi aduse aminte de propria-i existenţă, şi Tenar se întoarse să vadă ce-i zgâria podul palmei. Era un scaiete micuţ, ghemuit într-o crăpătură a gresiei, abia ridicându-şi ghimpii lipsiţi de culoare către lumină şi către vânt. Se înclina ţeapăn în rafalele brizei, rezistând vântului, înrădăcinat în stâncă. Se uită la el vreme îndelungată.

Când întoarse din nou privirea spre mare, văzu, albastru în ceaţa albastră din locul unde marea întâlnea cerul, conturul unei insule: Oranea, cea mai răsăriteană dintre Insulele Interioare.

Rămase cu ochii aţintiţi către acea formă fantomatică, visând, până când o pasăre zburând dinspre apus pe deasupra mării îi atrase privirea. Nu era un pescăruş, pentru că zbura statornic, şi de asemenea prea sus pentru un pelican. Era o gâscă sălbatică, sau vreun albatros, măreţul, rar-văzutul călător din largul mării, sosea printre insule? Urmări bătaia înceată a aripilor, la mare depărtare şi foarte sus în văzduhul orbitor. Apoi se ridică în picioare, dându-se puţin înapoi de la marginea falezei, şi rămase nemişcată, cu inima împietrindu-i-se şi cu răsuflarea în gât, privind corpul sinuos, de culoarea fierului întunecat, purtat de aripi lungi, membranoase, la fel de roşii ca focul, şi ghearele întinse, cu fuioarele de fum risipindu-se în aer în urma lui.

Zbura direct spre Gont, direct spre Overfell, direct spre ea. Zări sclipirea solzilor negri-ruginii şi luciul ochiului lung. Văzu limba roşie, care era o limbă de foc. Duhoarea de ars umplu adierea, în timp ce, cu un muget şuierat, dragonul, întorcându-se să aterizeze pe un prag de stâncă, scoase pe gură o răsuflare de foc.

Picioarele i se izbiră de piatră. Coada ţepoasă, zvârcolindu-se, zornăi, iar aripile, stacojii în locurile în care soarele lumina prin ele, fremătară şi foşniră în timp ce se pliau pe lângă corpul înzăuat. Capul se întoarse încet. Dragonul se uită la femeia care stătea acolo, la îndemâna ghearelor sale ascuţite ca nişte lame de coasă. Femeia se uită la dragon. Îi simţi arşiţa corpului.

I se spusese că oamenii nu trebuie să se uite în ochii unui dragon, dar asta nu însemna nimic pentru ea. Creatura o privi drept, din ochii galbeni de sub carapacele blindate depărtate, aşezate deasupra nasului îngust şi a nărilor dilatate, fumegânde. Iar chipul ei mic, delicat, şi ochii umezi se îndreptară direct spre el.

Nici unul nu scoase o vorbă.

Dragonul întoarse puţin capul într-o parte, astfel încât ea să nu fie mistuită atunci când vorbi, sau poate râse – un „Hah” imens de flăcări portocalii.

Apoi îşi lăsă trupul în jos, ghemuindu-se, şi vorbi, dar nu către ea.

— *Ahivaraihe, Ged* – rosti, destul de blajin, scoţând fum, cu o scânteiere a limbii arzătoare; şi-şi coborî capul.

Tenar îl văzu atunci pentru prima oară pe omul călare pe spinarea dragonului. Stătea în adâncitura dintre doi ţepi ca nişte spade care se ridicau într-un lanţ de-a lungul şirei spinării, chiar la baza gâtului, deasupra umerilor unde erau înrădăcinate aripile. Mâinile bărbatului erau încleştate de armura ruginiu-întunecată de pe gâtul dragonului, iar capul i se rezema de partea de jos a ghimpelui-spadă, ca şi cum ar fi fost adormit.

— *Ahi eheraihe, Ged!* – spuse dragonul puţin mai tare, cu gura prelungă părând să zâmbească neîncetat, arătându-şi colţii la fel de lungi ca antebraţul lui Tenar, gălbui, cu vârfuri albe, ascuţite.

Bărbatul nu se clinti.

Dragonul întoarse capul lung şi se uită din nou la Tenar.

— *Sobriost* – zise el, într-o şoaptă de oţel alunecând pe oţel.

Cunoştea acest cuvânt din Graiul Facerii. Ogion o învăţase tot ceea ce avea să ştie din această limbă. *Urcă*, spusese dragonul; *încalecă*! Iar ea văzu treptele pe care să urce. Piciorul cu gheare, încheietura îndoită, articulaţia umărului, primul muşchi al aripii – patru trepte...

Rosti şi ea:

— Hah! – dar nu ca un râset, ci încercând doar să-şi recapete răsuflarea care i se încleiase în gât; îşi plecă o clipă capul, ca să oprească senzaţia de ameţeală.

Apoi înaintă pe lângă gheare, pe lângă gura lungă, fără buze şi pe lângă ochiul prelung şi galben, şi urcă pe umărul dragonului. Luă braţul bărbatului. Acesta nu se mişcă, dar cu siguranţă nu era mort, pentru că dragonul îl adusese aici şi vorbise cu el.

— Haide – zise ea, apoi, văzându-i faţa, în timp ce slăbea strânsoarea mâinii lui stângi, continuă: – Hai, Ged... Hai...

El ridică puţin capul. Avea ochii deschişi, dar nu vedea nimic. Zgâriindu-şi picioarele de pielea fierbinte, ca o platoşă, a dragonului, fu nevoită să se caţere în jurul lui şi-i descleştă mâna dreaptă de pe nodul cornos de la baza ghimpelui-spadă. Îl făcu

s-o apuce de braţe, şi astfel reuşi să-l poarte – ori mai degrabă să-l tragă – în josul acelor patru trepte ciudate, până pe pământ.

Se dezmeticise destul cât să încerce să se agaţe de ea, dar nu avea nici un strop de putere. Alunecă de pe dragon pe piatră ca un sac descărcat, şi rămase întins acolo.

Dragonul întoarse capul imens şi, cu un gest pe de-a-ntregul de animal, îşi apropie nasul şi adulmecă trupul bărbatului.

Înălţă capul, şi aripile i se ridicară şi ele pe jumătate, cu un sunet puternic, metalic. Îşi mută picioarele de lângă Ged, mai aproape de marginea falezei. Rotind complet capul pe gâtul ţepos, se uită încă o dată drept la Tenar, iar vocea lui asemănătoare cu vuietul sec al focului din cuptor rosti:

— *Thesse Kalessin*.

Briza mării şuieră în aripile pe jumătate desfăcute ale dragonului.

— *Thesse Tenar* – răspunse femeia cu glas limpede, tremurat.

Dragonul întoarse privirea către apus, peste mare. Îşi scutură trupul lung cu un clinchet şi un zăngănit de solzi de fier, apoi deschise brusc aripile, se ghemui şi sări direct de pe stâncă în bătaia vântului. Coada târâtoare zgârie în trecere gresia. Aripile roşii bătură în jos, se ridicară, coborâră, şi deja Kalessin era departe de uscat, zburând în linie dreaptă, zburând spre apus.

Tenar îl urmări cu privirea până când silueta rămasă nu fu mai mare decât o gâscă sălbatică sau un pescăruş. Aerul era rece. Cât timp stătuse dragonul acolo, fusese arşiţă, fierbinte ca într-un cuptor, de la focul lăuntric al dragonului. Tenar se simţi străbătută de un fior. Se aşeză pe piatră, alături de Ged, şi începu să plângă, îşi ascunse faţa cu braţele şi plânse în hohote.

— Ce să fac? – exclamă ea. – Ce mă fac acum?

Se şterse imediat la ochi şi la nas cu mâneca, îşi dădu părul pe spate cu amândouă mâinile şi se întoarse către bărbatul întins lângă ea. Stătea atât de liniştit, atât de tihnit pe piatra goală, ca şi cum ar fi putut să zacă acolo la nesfârşit.

Tenar oftă. Nu putea face nimic, dar exista întotdeauna şi lucrul care venea după aceea.

Nu-l putea duce în braţe. Ar fi trebuit să găsească ajutor. Asta însemna totuşi să-l lase singur. I se părea că e prea aproape de marginea falezei. Dacă încerca să se ridice, putea să cadă, aşa

slăbit şi ameţit cum era. Cum să-l mute însă? Nu se trezi deloc când îi vorbi şi-l atinse. Îl apucă de sub braţe, încercă să-l tragă şi, spre surpriza ei, reuşi; în ciuda greutăţii presupuse de postura inertă, nu cântărea prea mult. Cu hotărâre, îl trase zece sau cincisprezece picioare spre interior, de pe streaşina de piatră goală până la un petic de pământ unde mănunchiuri uscate de iarbă dădeau o oarecare iluzie de adăpost. Acolo trebui să-l lase. Nu putea alerga, pentru că îi tremurau picioarele şi avea încă răsuflarea întretăiată. Păşi cât de repede putu către casa lui Ogion, strigându-le pe Heather, Moss şi Therru, în timp ce se apropia.

Fetiţa apăru pe lângă staulul pentru muls şi aşteptă, aşa cum avea obiceiul, ascultătoare la chemarea lui Tenar, dar fără să-i vină în întâmpinare sau să fie salutată.

— Therru, fugi în sat şi roagă pe oricine să vină – cineva puternic... E un om rănit pe faleză.

Therru rămase pe loc. Nu se dusese niciodată singură în sat. Era împietrită între supunere şi teamă. Tenar îşi dădu seama de asta şi zise:

— Tuşa Moss e aici? Dar Heather? Noi trei l-am putea duce. Dar iute, iute, Therru!

Simţea că dacă l-ar lăsa pe Ged să zacă nepăzit, acesta ar muri cu siguranţă. Ar dispărea până s-ar întoarce – mort, căzut, răpit de dragoni... Orice se putea întâmpla. Trebuia să se grăbească deci înainte ca toate astea să se-ntâmple. Flint murise de dambla pe câmp şi ea nu-i fusese alături. Murise singur. Păstorul îl găsise zăcând lângă poartă. Ogion murise, iar ea nu-l putuse opri să moară, nu-i putuse reda răsuflarea. Ged venise şi el ca să moară acasă şi ăsta era sfârşitul a orice, nu mai rămânea nimic, nimic de făcut – şi totuşi Tenar trebuia să facă.

— Repede, Therru! Adu pe oricine!

Porni chiar ea, clătinându-se, către sat, dar o văzu pe bătrâna Moss traversând în grabă păşunea, şchiopătând cu bastonul său gros de păducel.

— M-ai chemat, drăguţo?

Prezenţa lui Moss îi aduse pe loc uşurare. Începu să-şi recapete răsuflarea şi să fie în stare să gândească. Moss nu irosi nici

o clipă cu întrebări, ci, auzind că e un rănit care trebuie mutat, luă prelata grea pentru saltea pe care Tenar o scosese la aerisit şi o trase până la capătul Overfell-ului. Împreună cu Tenar, îl rostogoliră pe Ged deasupra ei. Trăgeau cu trudă acest mijloc de transport către casă, când Heather se apropie cu paşi mărunţi, urmată de Therru şi de Sippy. Heather era tânără şi puternică şi, cu ajutorul ei, reuşiră să ridice prelata ca pe o targă şi să-l ducă pe bărbat în casă.

Tenar şi Therru dormeau în firida din peretele dinspre apus al singurei încăperi. Înăuntru era doar patul lui Ogion, la capătul îndepărtat, acoperit acum cu un cearşaf greu de in. Acolo îl întinseră pe bărbat. Tenar îl acoperi cu pătura lui Ogion, în timp ce Moss murmura farmece în jurul patului, iar Heather şi Therru stăteau să privească.

— Lăsaţi-l în pace acum – spuse Tenar, îndrumându-le pe toate către partea din faţă a casei.

— Cine e? – întrebă Heather.

— Ce făcea pe Overfell? – vru să ştie Moss.

— Îl cunoşti, Moss. A fost cândva ucenicul lui Ogion-Aihal...

Vrăjitoarea clătină din cap.

— A fost băiatul din Zece Arini, drăguţo – zise ea. – Acela care-i acum Arhimagul din Roke.

Tenar încuviinţă.

— Nu, drăguţo – continuă Moss. – Ăsta arată ca el. Dar nu-i el. Omul ăsta nu e mag. Nici măcar vrăjitor...

Heather se uita de la una la alta, amuzată. Nu înţelegea cea mai mare parte a lucrurilor pe care le spuneau oamenii, dar îi plăcea să-i audă rostindu-le.

— Dar îl cunosc, Moss... E Şoimanul!

Pronunţând numele, numele-de-folosit al lui Ged, trezi în ea o senzaţie de tandreţe, astfel încât pentru prima oară se gândi şi simţi că era el, cu adevărat, şi că toţi anii de când îl văzuse prima oară însemnau legătura dintre ei. Vedea în întuneric o lumină ca o stea, sub pământ, cu multă vreme în urmă, şi chipul lui în lumină.

— Îl cunosc, Moss.

Surâse, apoi zâmbi şi mai larg.

— E primul bărbat pe care l-am văzut vreodată – adăugă ea.

Moss mormăi şi se dădu la o parte. Nu-i plăcea s-o contrazică pe „stăpâna Goha”, dar nu era câtuşi de puţin convinsă.

— Există trucuri, deghizări, transformări, preschimbări – insistă ea. – Mai bine fii atentă, drăguţo. Cum a ajuns în locul unde l-ai găsit, acolo, departe? L-a văzut cineva venind prin sat?

— Nici una dintre voi n-a văzut...?

Se uitară ţintă la ea. Încercă să rostească dragonul şi nu reuşi. Buzele şi limba nu alcătuiau cuvântul. Dar cu ele se formă un cuvânt, făurindu-se singur cu gura şi cu răsuflarea.

— Kalessin – pronunţă ea.

Therru o privea fix. Un val de căldură, de arşiţă, părea să curgă dinspre copil, ca şi cum ar fi fost cuprinsă de febră. Nu spuse nimic, dar mişcă buzele ca şi cum ar fi repetat numele, iar acea fierbinţeală a febrei ardea în jurul ei.

— Trucuri! – exclamă Moss. – Acum, că magul nostru s-a dus, or să apară tot soiul de şarlatani pe-aici...

— Am venit din Atuan în Havnor şi din Havnor până în Gont cu Şoimanul, într-o barcă deschisă – vorbi sec Tenar.

— L-ai văzut când m-a adus aici, Moss. Pe-atunci nu era Arhimag. Dar era acelaşi, acelaşi om. Există alte cicatrice ca acestea?

Contrazisă, femeia mai în vârstă se potoli, adunându-şi gândurile. Aruncă o privire către Therru.

— Nu – răspunse ea. – Dar...

— Crezi că nu l-aş recunoaşte?

Moss făcu o strâmbătură, se încruntă, îşi frecă degetele, privindu-şi mâinile.

— Sunt lucruri rele în lume, stăpână – spuse ea. – Un lucru care ia forma şi trupul unui om, dar sufletul lui e dus... mâncat...

— Un *gebbeth*.

Moss se ghemui la auzul cuvântului rostit cu ton deschis. Încuviinţă.

— Se spune că o dată magul Şoiman a apărut aici, acum multă vreme, înainte să vii tu cu el. Şi un lucru al întunericului a venit după el, urmărindu-l. Poate că o face încă. Poate...

— Dragonul care l-a adus aici – zise Tenar – i-a spus pe numele lui adevărat. Şi eu ştiu acel nume!

Furia în faţa suspiciunii încăpăţânate a vrăjitoarei îi răsuna în glas.

Moss rămase mută. Tăcerea ei era un argument mai bun decât vorbele.

— Poate că umbra de deasupra lui este moartea – spuse Tenar. – Poate că e pe moarte. Nu ştiu. Dacă Ogion...

Amintindu-şi de Ogion, izbucni din nou în lacrimi, gândindu-se cum ajunsese Ged prea târziu. Îşi înăbuşi lacrimile şi se duse către lada cu vreascuri pentru foc. Îi dădu lui Therru ibricul ca să-l umple, atingându-i faţa în timp ce vorbea cu ea. Cicatricile cusute şi prost lipite erau fierbinţi la atingere, dar copila nu avea febră. Tenar îngenunche să facă focul. Cineva în această minunată gospodărie – o vrăjitoare, o văduvă, o infirmă şi o săracă cu duhul – trebuia să facă ceea ce trebuia făcut, nu să sperie copila cu plânsete. Dar dragonul plecase; oare nu mai era nimic altceva de aşteptat acum decât moartea?

CAPITOLUL 5

ÎNDREPTARE

ZĂCEA CA MORT, DAR NU ERA MORT. Unde fusese? Prin ce trecuse? În noaptea aceea, la lumina focului, Tenar îi scoase hainele pătate, uzate, ţepene de sudoare. Îl spălă şi-l lăsă să zacă gol între cearşaful de in şi pătura din lână moale de capră. Deşi scund şi subţire, fusese cândva solid, viguros; acum era slab, ca şi cum s-ar fi topit până la os, istovit, fragil. Chiar şi cicatricele care-i încreţeau umărul şi partea stângă a feţei, de la tâmplă până la falcă, păreau estompate, argintii. Şi avea părul sur.

M-am săturat de doliu, gândi Tenar. *Sunt sătula de doliu, sătulă de necazuri. Nu voi plânge pentru el. N-a venit la mine călărind dragonul?*

Cândva am vrut să-l omor, gândi ea. *Acum o să-l fac să trăiască, dacă pot.* Se uită la el cu un aer de provocare în ochi, şi fără milă.

— Care dintre noi l-a salvat pe celălalt din labirint, Ged?

Fără să audă, fără să se mişte, bărbatul dormea. Tenar era foarte obosită. Făcu baie în apa pe care-o încălzise ca să-l spele pe el şi se târî în pat alături de tăcerea micuţă, caldă, mătăsoasă, care era Therru. Dormi, iar somnul ei se desfăcu într-un spaţiu vast, bătut de vânturi, învăluit într-o ceaţă trandafirie şi aurie. Zbura. Vocea ei striga: *Kalessin*! Un glas îi răspunse, chemând din învolburările de lumină.

***

CÂND SE TREZI, păsările ciripeau pe câmp şi pe acoperiş. Ridicându-se în capul oaselor, văzu lumina dimineţii prin sticla tulbure a ferestrei joase dinspre apus. Exista ceva în interiorul său, un soi de sămânţă sau de scânteie, prea mică pentru ca să se uite sau să se gândească la ea, ceva nou. Therru dormea încă. Tenar stătea alături, uitându-se afară, pe fereastra mică, la nori şi la lumina soarelui, gândindu-se la fiica ei Apple, încercând să şi-o aducă aminte ca atunci când era bebeluş.

Numai o străfulgerare cât se poate de vagă, ştergându-se în timp ce se întorcea – trupul mic, grăsuţ, scuturându-se de râs, părul subţire, vaporos... Şi al doilea copil, care primise numele de Spark ca pe o glumă, pentru că fusese bucăţică ruptă din Flint. Nu-i cunoştea numele adevărat. Fusese un copil pe atât de bolnăvicios pe cât fusese Apple de sănătoasă. Născut înainte de vreme şi foarte mic, aproape murise de anghină la vârsta de două luni, şi timp de doi ani după aceea fusese ca şi cum ar fi crescut o vrabie căreia abia îi dădeau penele, nu ştiai niciodată dacă va mai fi în viaţă dimineaţă. Dar nu se dăduse bătut, mica scânteie nu se stinsese. Şi, crescând, devenise un băiat vânjos, mereu activ, hotărât; nu era de nici un folos la fermă: nu avea răbdare cu animalele, cu plantele, cu oamenii, folosea cuvintele doar pentru propriile lui nevoi, niciodată pentru plăcerea şi compromisurile iubirii şi ale cunoaşterii.

În peregrinările lui, Ogion trecuse pe la ei când Apple avea treisprezece ani şi Spark unsprezece. Ogion îi dăduse atunci numele lui Apple, la izvoarele râului Kaheda, în capătul de sus al văii; păşise, frumoasă, în apa verde, copila-femeie, iar el îi dăduse numele adevărat, *Hayohe*. Rămăsese la Ferma Stejarilor o zi sau două, şi-l întrebase pe băiat dacă voia să meargă puţin la plimbare cu el în pădure. Spark dăduse doar din cap.

— Ce-ai face dacă ai putea? – îl întrebase magul, iar băiatul spuse ceea ce nu putuse niciodată să le spună tatălui sau mamei sale:

— Aş pleca pe mare.

După ce Beech îi dăduse numele adevărat, trei ani mai târziu, se îmbarcase ca marinar pe un vas comercial, făcând negoţ din Valmouth către Oranea şi Havnor-ul de Nord. Din când în când venea la fermă, dar nu prea des şi niciodată pentru prea multă vreme, deşi, la moartea tatălui său, totul urma să devină proprietatea lui. Avea pielea albă, ca Tenar, dar crescuse înalt, ca Flint, cu faţa îngustă. Nu le spusese părinţilor numele lui adevărat. S-ar putea să nu existe niciodată cineva căruia să i-l spună. Tenar nu-l mai văzuse de trei ani. Era posibil să ştie de moartea tatălui său ori nu. Ar fi putut fi mort chiar el, înecat, dar ea nu credea că e aşa. Avea să poarte acea scânteie, viaţa lui, peste ape, prin furtuni...

Asta părea să fie ceea ce simţea în ea acum, o scânteie; precum încredinţarea trupească a conceperii unui copil; o schimbare, un lucru nou. Ce era, nu putea să întrebe. Nu pui asemenea întrebări. Nu întrebi un nume adevărat. Ţi s-a dat sau nu.

Se sculă şi se îmbrăcă. Aşa devreme cum era, era cald, şi nu făcu focul. Se aşeză în pragul uşii să bea o cană de lapte şi să privească umbra Muntelui Gont deplasându-se spre interior dinspre mare. Vântul era atât de slab pe cât putea fi pe această streașină de piatră măturată de briză, iar adierea dădea o senzaţie de miez de vară, blândă şi pătrunzătoare, mirosind a păşune. Plutea o dulceaţă în aer, o schimbare.

— *Totul s-a schimbat*! – şoptise bătrânul pe moarte, cu voioşie. Punându-şi mâna într-a ei, dându-i darul, numele lui, încredinţându-i-l.

— Aihal! – şopti ea.

Ca răspuns, două capre behăiră, afară, în spatele staulului pentru muls, aşteptând-o pe Heather să vină.

— Be-he – zbieră una dintre ele, iar cealaltă, mai gros, metalic:

— Bla-ah! Bla-ah!

Poţi să te bizui pe o capră, obişnuia Flint să spună, *ca să strice totul*. Lui Flint, un oier, nu-i plăceau caprele. Dar Şoimanul fusese păstor de capre, aici, peste munte, când era doar un băieţel.

Intră în casă. O găsi pe Therru în picioare, privind fix la omul adormit. Femeia puse un braţ în jurul copilei şi, cu toate că Therru se dădea înapoi sau accepta pasivă atingerile şi mângâierile, de data aceasta o acceptă şi poate chiar se sprijini puţin de Tenar.

Ged era cufundat în acelaşi somn istovit, copleşit. Chipul îi era întors, arătând cele patru cicatrice albe care-l însemnau.

— A fost ars? – şopti Therru.

Tenar nu răspunse pe loc. Nu ştia ce erau acele cicatrice. Îl întrebase cu multă vreme în urmă, în Sala Pictată din Labirintul din Atuan, în zeflemea:

— *Un dragon?*

Iar el răspunsese cu seriozitate:

— Nu un dragon. Cineva înrudit cu Cei Nenumiţi; dar i-am aflat numele...

Şi asta era tot ce ştia. Mai ştia însă şi ce însemna „ars” pentru fetiţă.

— Da – răspunse ea.

Therru continua să-l privească lung. Înclinase capul ca să-şi îndrepte spre el singurul ochi care vedea, ceea ce o făcea să arate ca o pasăre mică, o vrabie sau un cintezoi.

— Hai cu mine, cintezoi, păsăruică, de somn are el nevoie, tu ai nevoie de o piersică. E vreo piersică bine coaptă în dimineaţa asta?

Therru ieşi cu paşi mărunţi ca să vadă, iar Tenar se duse după ea.

Mâncându-şi piersica, fetiţa cercetă locul unde sădise cu o zi înainte sâmburele de piersică. Era vizibil dezamăgită că nu crescuse acolo nici un pom, dar nu spuse nimic.

— Udă-l – o sfătui Tenar.

***

TUŞA MOSS SOSI MAI TÂRZIU în cursul dimineţii. Unul dintre talentele ei de vrăjitoare pricepută la toate era împletirea coşurilor, folosind trestia din mlaştina de pe Overfell, iar Tenar îi ceruse s-o înveţe meşteşugul. Când era copil, în Atuan, Tenar învăţase să înveţe. Ca străină în Gont, descoperise că oamenilor le place să dea lecţii. Învăţase să primească lecţii şi astfel să fie acceptată, să i se ierte faptul că e străină.

Ogion o învăţase ştiinţa lui, apoi Flint o învăţase ceea ce ştia el. A învăţa era modul ei de viaţă. Părea să existe întotdeauna o mulţime de învăţat, mai mult decât ar fi crezut pe când era ucenică preoteasă sau eleva unui mag.

Trestiile se înmuiaseră, iar în această dimineaţă urmau să le despice – o treabă care cerea precizie, dar nu prea complicată, lăsând liberă o parte destul de mare de atenţie.

— Tuşă – întrebă Tenar în timp ce stăteau pe pragul uşii cu ligheanul cu trestii înmuiate între ele şi o rogojină în faţă, pentru a le pune pe cele despicate pe ea – cum îţi dai seama dacă un om e vrăjitor sau nu?

Moss răspunse pe ocolite, începând cu obişnuitele aforisme şi poveşti neclare.

— Adâncul cunoaşte adâncul – zise ea – cu voce gravă, şi adăugă: – Ce s-a născut va vorbi!

Apoi spuse o poveste despre o furnică. Aceasta culesese un căpeţel de fir de păr de pe podeaua unui palat şi fugise cu el la muşuroiul de furnici, şi în noapte muşuroiul lumină sub pământ ca o stea, pentru că firul de păr era de pe capul marelui mag Broft. Dar numai înţeleptul putea vedea muşuroiul luminos. Pentru ochii obişnuiţi, totul era întunecat.

— Aşadar, ai nevoie de instruire – comentă Tenar.

Poate că da, poate că nu, fu esenţa răspunsului obscur al lui Moss.

— Unii se nasc cu darul ăsta – continuă ea. – Chiar şi fără ştirea lor, va fi acolo. Ca firul de păr din gaura din pământ, va străluci.

— Da – replică Tenar. – Am văzut asta.

Despică îngrijit o trestie, o dată şi încă o dată, şi puse fâşiile pe rogojină.

— Atunci, de unde ştii când un om nu e vrăjitor?

— Nu există – răspunse Moss – nu-i acolo, drăguţo. Puterea. Vezi acum... Dacă am ochi în cap, pot să văd că tu ai ochi, nu-i aşa? Şi dacă eşti oarbă, o să văd asta. Şi dacă ai numai un ochi, ca micuţa, sau dacă ai căpăta trei, i-aş vedea, nu? Dar dacă n-aş avea ochi cu care să văd, n-aş şti dacă tu ai până când nu mi-ai spune tu. Dar am. Văd, ştiu. Al treilea ochi!

Îşi atinse fruntea şi chicoti tare, sec, ca o găină triumfătoare că a făcut un ou. Era mulţumită că găsise cuvintele potrivite pentru a spune ceea ce voia să spună. O mare parte din neclaritatea şi sclifoseala ei, începuse să-şi dea seama, venea doar din incapacitatea de a folosi cuvintele şi ideile. Nimeni n-o învăţase vreodată să gândească ordonat. Nimeni nu ascultase ce vorbea. Asta aşteptau toţi de la ea, tot ceea ce se dorea era confuzie, mister, mormăieli... Era vrăjitoare. N-avea nimic de-a face cu înţelesurile limpezi.

— Înţeleg – zise Tenar. – Atunci – poate că asta e o întrebare la care nu vrei să răspunzi – atunci, când te uiţi la o persoană cu al treilea ochi, cu puterea ta, vezi puterea ei – sau n-o vezi?

— E mai mult ca şi cum aş şti – răspunse Moss. – Vedere e numai un fel de-a spune. Nu-i ca şi cum te văd pe tine, văd

trestiile astea, văd muntele de colo... E o cunoaştere. Ştiu ce se află în tine, nu şi în biata Heather, săracă cu duhul. Ştiu ce se află în draga de copilă şi nu în omul de-acolo. Ştiu...

Nu putu merge mai departe cu asta. Mormăi şi scuipă.

— Orice vrăjitor care preţuieşte cât negru sub unghie cunoaşte un alt vrăjitor! – zise ea în sfârşit, cu simplitate, nerăbdătoare.

— Vă recunoaşteţi unii pe alţii...

Moss încuviinţă.

— Da, asta-i. Ăsta-i cuvântul. Recunoaştere!

— Iar un vrăjitor ţi-ar recunoaşte puterea, ar şti că eşti vrăjitoare...

Dar Moss rânji, o cavernă neagră a unui zâmbet într-o pânză de păianjen formată din riduri.

— Drăguţo – spuse ea – un bărbat, vrei să spui, un bărbat vrăjitor? Ce-are a face cu noi un bărbat cu putere?

— Dar Ogion...

— Stăpânul Ogion era bun – explică Moss, fără ironie.

Pentru o vreme, despicară trestii în tăcere.

— Să nu-ţi tai degetul mare cu astea, drăguţo – îi atrase atenţia Moss.

— Ogion m-a învăţat. Ca şi cum n-aş fi fost fată. Ca şi cum aş fi fost ucenica lui, ca Şoimanul. M-a învăţat Limba Facerii, Moss... Ce l-am întrebat, mi-a spus.

— N-a mai fost nici un altul ca el!

— Eu am fost cea care n-a mai vrut să primească învăţătură. L-am părăsit. Ce să vreau de la cărţile lui? La ce-mi foloseau? Voiam să trăiesc, voiam un bărbat, voiam proprii mei copii, voiam o viaţă a mea.

Despica trestiile cu dibăcie, repede, cu unghia.

— Şi am căpătat-o – adăugă ea.

— Ia cu mâna dreaptă, dă deoparte cu stânga – o sfătui vrăjitoarea. – Ei, drăguţă stăpână, cine poate spune? Cine poate spune? Faptul că am vrut un bărbat mi-a adus necazuri groaznice, nu doar o singură dată. Dar să vreau să mă mărit, niciodată! Nu, nu! Nimic de felul ăsta pentru mine!

— De ce nu? – vru să ştie Tenar.

Surprinsă, Moss răspunse cu simplitate:

— Păi, ce bărbat s-ar însura cu o vrăjitoare?
Şi apoi, cu o mişcare piezişă a fălcii, ca şi cum ar fi mestecat ceva, ca o oaie rumegând pe îndelete, continuă:
— Şi ce vrăjitoare s-ar mărita cu un bărbat?
Despicară mai departe trestii.
— Ce nu-i în regulă cu bărbaţii? – întrebă Tenar cu precauţie.
La fel de precautǎ, coborând vocea, Moss răspunse:
— Nu ştiu, drăguţa mea. M-am gândit la asta. M-am gândit deseori la asta. Cel mai bun lucru pe care-l pot spune e următorul: un bărbat în pielea lui, vezi tu, e ca o nucă în coaja ei.
Ridică degetele lungi, încovoiate, umede, ca şi cum ar fi ţinut o nucă.
— E tare şi rezistentă coaja asta, şi e plină toată cu el. Plină de carnea lui grozavă de bărbat, de sinele lui de bărbat. Şi asta-i tot. Asta-i tot ce este. E numai el şi nimic altceva înăuntru.
Tenar cântări o vreme şi în cele din urmă întrebă:
— Dar dacă-i vrăjitor...
— Atunci e toată puterea lui înăuntru. Puterea lui e chiar el, vezi tu? Aşa stau lucrurile cu el. Şi asta-i tot. Când puterea se duce, se duce şi el. Gol.
Sparse nuca invizibilă şi zvârli cojile.
— Nimic.
— Atunci, o femeie...?
— Ei, păi, drăguţo, o femeie e cu totul altceva. Cine ştie unde începe şi unde se termină o femeie? Ascultă, stăpână, am rădăcini, am rădăcini mai adânci decât insula asta. Mai adânci decât marea, mai vechi decât înălţarea pământurilor. Mă întorc în beznă!
Ochii lui Moss luminară cu o strălucire stranie între pleoapele roşii, iar vocea îi cântă ca un instrument.
— Mă întorc în beznă! Înaintea lunii am fost! Nimeni nu ştie, nimeni nu ştie, nimeni nu poate spune ce sunt, ce e o femeie, o femeie cu putere, puterea unei femei, mai adâncă decât rădăcinile arborilor, mai adâncă decât rădăcinile insulelor, mai veche decât Facerea, mai veche decât luna. Cine cutează să pună întrebări despre beznă? Cine va întreba întunericul despre numele său?

Bătrâna se legăna, psalmodiind, pierdută în incantaţia ei; dar Tenar se ridică în picioare, dreaptă, şi despică o trestie până în mijloc cu unghia de la degetul mare.

— Eu o voi face – rosti ea.

Despică încă o trestie.

— Am trăit destul în întuneric – adăugă.

***

SE UITA ÎNĂUNTRU DIN CÂND în când ca să vadă dacă Şoimanul mai dormea. Făcu acest lucru şi acum. Când se aşeză din nou alături de Moss, nevrând să se întoarcă la ceea ce discutaseră, pentru că femeia mai în vârstă arăta posomorâtă şi rezervată, zise:

— În această dimineaţă, când m-am trezit, am simţit, ăă, ca şi cum ar fi ar fi suflat un vânt nou. O schimbare. Poate doar vremea. Simţi şi tu?

Dar Moss nu voia să spună da sau nu.

— Multe vânturi suflă aici, peste Overfell, unele bune, altele rele. Unele poartă nori şi unele vreme frumoasă, altele aduc veşti celor care le pot auzi, dar cei care nu vor să asculte nu pot auzi. Cine sunt eu ca să ştiu, o femeie bătrână fără învăţătura magilor, fără ştiinţa din cărţi? Toată învăţătura mea e în pământ, în pământul negru. Sub picioarele lor. Ale celor mândri. Sub picioarele lor, ale lorzilor şi magilor trufaşi. De ce s-ar uita în jos cei învăţaţi? Ce ştie o vrăjitoare bătrână?

Ar fi o duşmană formidabila, se gândi Tenar, *şi era o prietenă dificilă*.

— Tuşă – rosti ea, ridicând o trestie – am crescut printre femei. Numai femei. Pe insulele kargice, departe spre răsărit, în Atuan, am fost luată de la familia mea de mică, pentru a fi crescută ca preoteasă într-un loc din deşert. Nu ştiu cum se numeşte, în limba noastră îl numeam doar atât, Locul. Singurul loc pe care-l ştiam. Erau câţiva soldaţi care-l păzeau, dar nu puteau intra înăuntrul zidurilor. Iar noi nu puteam merge în afara lor. Numai în grup, numai femei şi fete, cu eunuci care să ne păzească şi să ţină bărbaţii la distanță, unde nu-i puteam vedea...

— Ce-s aceia de care ai vorbit?

— Eunuci?

Tenar folosise cuvântul kargic, fără să se gândească.

— Bărbaţi castrați – răspunse ea.

Vrăjitoarea făcu ochii mari şi rosti:

— Tsekh!

Apoi făcu semnul de îndepărtare a răului. Îşi supse buzele. Fusese atât de surprinsă încât uitase de resentimente.

— Unul dintre ei a fost persoana cea mai apropiată de o mamă pe care am avut-o acolo... Dar vezi tu, tuşă, n-am văzut niciodată un bărbat până când am ajuns femeie în toată firea. Numai fete şi femei. Şi totuşi, n-am ştiut ce sunt femeile, pentru că femeile erau tot ceea ce cunoşteam. La fel ca bărbaţii care trăiesc printre bărbaţi, marinarii, soldaţii şi magii din Roke – ştiu ei ce sunt bărbaţii? Cum ar putea, dacă n-au vorbit niciodată cu o femeie?

— Îi iau şi-i aranjează ca pe berbeci şi pe ţapi – întrebă Moss – aşa, cu un cuţit de castrat?

Oroarea, macabrul şi un strop de răzbunare căpătaseră întâietate atât faţă de mânie, cât şi faţă de raţiune. Moss nu voia să continue nici un alt subiect în afară de cel al eunucilor.

Tenar nu-i putea spune prea mult. Îşi dădu seama că nu se gândise niciodată la problema asta. Pe vremea când era doar o fetiţă, în Atuan, fuseseră acolo bărbaţi castrați; şi unul dintre aceştia o iubise cu tandreţe, la fel şi ea pe el; apoi ea îl ucisese ca să scape de el. Venise după aceea în arhipelag, unde nu existau eunuci, şi unde Tenar îi uitase, îi cufundase în întuneric, o dată cu trupul lui Manan.

— Presupun – răspunse ea, încercând să satisfacă setea de amănunte a lui Moss – că iau băieţi tineri şi...

Dar se opri. Mâinile ei se opriră din lucru.

— Ca Therru – continuă ea după o pauză lungă. – La ce-i bun un copil? Să fie folosit. Să fie siluit, să fie castrat... Ascultă, Moss... Când trăiam în locurile întunecate, asta făceau acolo. Şi când am venit aici, am crezut c-am ieşit la lumină, am învăţat cuvintele adevărate. Şi mi-am avut bărbatul, mi-am purtat copiii, am trăit bine. La lumina zilei. Şi tot la lumina zilei, au făcut asta – copilei. În lunca de pe malul râului. Râul care porneşte din izvorul unde Ogion i-a dat numele fiicei mele. La

lumina soarelui. Încerc să aflu unde pot să trăiesc, Moss. Ştii ce vreau să spun? Ce încerc să spun?

— Bine, bine – replică femeia mai în vârstă; şi, după o vreme: – Drăguţo, e destulă nenorocire şi fără să te duci s-o cauţi!

Şi, văzând mâinile lui Tenar tremurând în timp ce încerca să despice o trestie încăpăţânată, zise din nou:

— Să nu-ţi tai degetul în ele, drăguţo.

***

ABIA ÎN ZIUA URMĂTOARE GED se trezi cât de cât. Moss, care era foarte îndemânatică ca infirmieră, deşi îngrozitor de murdară, reuşise să-l facă să înghită nişte supă de carne.

— E mort de foame – observă ea – şi uscat de sete. Oriunde-a fost, nu se mănâncă şi nu se bea prea mult pe-acolo...

Şi după ce îl cercetă din nou:

— Deja a ajuns prea departe, cred. Devin tot mai slabi, vezi tu, şi nu mai pot nici măcar să bea, deşi e tot ce le trebuie. Am cunoscut un bărbat solid şi puternic care a murit în felul ăsta. Totul în câteva zile, ofilindu-se parcă în umbră.

Dar, cu o răbdare neînduplecată, îi băgă pe gât câteva linguri din fiertura ei de carne şi ierburi.

— Acum o să vedem – zise ea. – Prea târziu, bănuiesc. Se duce.

Vorbea fără regret, poate chiar cu plăcere. Bărbatul nu-nsemna nimic pentru ea; moartea cuiva era un eveniment. Poate că reuşea să îngroape acest mag... N-o lăsaseră să-l îngroape pe cel bătrân.

Tenar îi ungea mâinile în ziua următoare, când el se trezi. Trebuie să fi călărit multă vreme pe spinarea lui Kalessin, pentru că strânsoarea îndârjită pe solzii de fier îi rosese pielea de pe palme, iar partea interioară a degetelor era plină de tăieturi. În somn, îşi ţinea mâinile încleştate ca şi cum n-ar fi vrut să dea drumul dragonului absent. Trebuia să-i silească degetele să se deschidă cu blândeţe ca să le spele şi să ungă rănile. În timp ce făcea acest lucru, el ţipă şi tresări, întinzând mâna, ca şi cum s-ar fi simţit căzând. Deschise ochii. Ea îi vorbi încetişor. El o privi.

— Tenar – rosti el fără să zâmbească, cu recunoaşterea pură care mergea dincolo de emoţie.

Şi acest lucru îi dădu plăcerea absolută, ca parfumul dulce al unei flori, al faptului că mai trăia un om care-i cunoştea numele, şi că era el acest om.

Se aplecă şi-l sărută pe obraz.

— Stai liniştit – îi zise. – Lasă-mă să termin.

El se supuse, alunecând curând înapoi în somn, de data asta cu mâinile deschise şi relaxate.

Mai târziu, adormind alături de Therru în cursul nopţii, se gândi: *dar nu l-am sărutat niciodată până acum*. Iar gândul o zgudui. La început, nu-i veni să creadă. Cu siguranţă, în toţi anii... Nu la Morminte, dar după aceea, când călătoreau împreună prin munţi... În *Orizont*, când navigaseră împreună spre Havnor... Când o adusese aici, în Gont...?

Nu. Nici Ogion n-o sărutase vreodată, sau ea pe el. O numise fiica lui şi o iubise, dar n-o atinsese; iar ea, crescută ca preoteasă singuratică, neatinsă, ceva sacru, nu-i căutase atingerea, sau nu ştiuse că o caută. Îşi rezema fruntea sau obrazul pentru o clipă de mâna deschisă a lui Ogion, şi se poate să-i fi mângâiat o dată părul, foarte uşor.

Iar Ged nu făcuse niciodată nici măcar atât.

Nu m-am gândit niciodată la asta? se întrebă într-un soi de înfiorare, nevenindu-i să creadă.

Nu ştia. În timp ce încerca să se gândească la asta, un sentiment de oroare, de încălcare vinovată, se trezi foarte puternic în ea, apoi se stinse, fără noimă. Buzele ei cunoşteau pielea puţin aspră, uscată, răcoroasă, a obrazului lui, lângă gură, pe partea dreaptă, şi numai acea cunoaştere avea importantă, avea greutate.

Dormi. Visă că o striga o voce: *Tenar! Tenar!* şi că ea răspundea, ţipând ca o pasăre de mare, zburând în lumină, deasupra mării; dar nu ştia ce nume striga.

***

ŞOIMANUL O DEZAMĂGI PE TUŞA MOSS. Rămase în viaţă. După o zi sau două, femeia îl declară salvat. Veni şi-i dădu să mănânce supa ei de carne de capră, de rădăcini şi ierburi, sprijinindu-l de ea, înconjurându-l cu mirosul puternic al trupului ei, dându-i viaţă cu lingura şi bombănind. Deşi el o recunoscuse şi îi spunea pe numele de folosit, iar ea nu putea nega faptul că

părea să fie omul numit Şoimanul, voia să nege. Nu-i plăcea de el. Era complet greşit, spunea ea. Tenar respecta destul de mult perspicacitatea vrăjitoarei pentru ca acest lucru s-o tulbure, dar nu putea găsi în ea însăşi o asemenea bănuială, doar plăcerea faptului că Ged se afla aici şi că se întorcea încet la viaţă.

— Când o să fie din nou el însuşi, o să vezi – îi zise lui Moss.

— El însuşi! – exclamă Moss, şi făcu din degete gestul acela de a sparge şi de a arunca o coajă de nucă.

Ged întrebă, destul de curând, de Ogion. Tenar se temuse de această întrebare. Îşi spusese, şi aproape că se convinsese singură, că el n-avea să întrebe, că avea să ştie aşa cum ştiau magii, aşa cum ştiuseră chiar şi vrăjitorii din Portul Gont şi din Re Albi când Ogion murise. Dar în a patra dimineaţă, stătea întins, treaz, când ea veni la el. Ridicând ochii spre ea, bărbatul rosti:

— Aceasta este casa lui Ogion.

— Casa lui Aihal – replică ea, cât mai domol cu putinţă; încă nu-i era uşor să rostească numele adevărat al magului. Nu ştia dacă Ged cunoscuse acest nume. Cu siguranţă că da. Ogion i-ar fi spus, sau nu avusese nevoie să-i spună.

Pentru o vreme, el nu avu nici o reacţie, iar când vorbi, o făcu fără expresivitate.

— Atunci, a murit...

— Cu zece zile în urmă.

Zăcea, cu privirea aţintită undeva în faţa lui, ca şi cum ar fi cumpănit, încercând să-şi închipuie ceva.

— Când am ajuns aici?

Ea trebui să se aplece mai mult pentru a-l înţelege.

— Acum patru zile, pe seară.

— Nu mai era nimeni în munţi – zise el.

Apoi trupul îi tresări şi se cutremură, cuprins parcă de durere sau de amintirea de nesuportat a durerii. Închise ochii, încruntându-se, şi trase adânc aer în piept.

Pe măsură ce puterile îi reveneau puţin câte puţin, încruntarea aceea, respiraţia stăpânită şi mâinile încleştate îi deveniră familiare lui Tenar. Puterea revenea, e-adevărat, dar nu şi alinarea, nu şi sănătatea.

Bărbatul stătea pe pragul uşii casei, în lumina soarelui după-amiezii de vară. Era călătoria cea mai lungă pe care-o făcuse deocamdată din pat. Stătea pe pridvor, privind lumina zilei, iar Tenar, venind pe lângă casă de la stratul cu fasole, se uită la el. Avea încă o înfăţişare ca de cenuşă, întunecată. Nu era numai părul sur, ci şi o anumită particularitate a pielii şi a oaselor, şi nu se vedea prea mult la el în afară de asta. N-avea nici o lumină în ochi, şi totuşi această umbră, acest om de cenuşă, era acelaşi al cărui chip îl văzuse prima oară în strălucirea propriei sale puteri – chipul puternic, cu nas de şoim şi gură frumoasă, un bărbat chipeş. Fusese întotdeauna un bărbat mândru, arătos.

Veni spre el.

— De soare ai nevoie – îi zise, iar el încuviinţă din cap, dar avea mâinile încleştate în timp ce stătea în revărsarea de căldură a verii.

Era atât de tăcut, încât se gândi că prezenţa ei era cea care îl tulbura. Poate că nu se simţea în largul lui alături de ea, aşa cum fusese cândva. La urma urmei, era Arhimag acum – mereu uita asta. Şi trecuseră douăzeci şi cinci de ani de când umblaseră prin munţii din Atuan şi călătoriseră împreună în Orizont, peste marea răsăriteană.

— Unde-i *Orizont*? – întrebă ea dintr-odată, surprinsă că se gândea la asta, apoi îşi zise: *Cât de prosteşte din partea mea! Cu toţi aceşti ani în urmă, iar el pe post de Arhimag, n-ar fi trebuit să mai aibă acum bărcuţa aceea.*

— În Selidor – răspunse Ged, cu faţa înţepenită în nefericirea lui statornică.

Atât de demult ca veşnicia, atât de departe ca Selidor…

— Insula cea mai îndepărtată – spuse ea; era pe jumătate o întrebare.

— Cel mai departe spre apus – replică el.

***

STĂTEAU LA MASĂ, abia terminaseră masa de seară. Therru se dusese afară să se joace.

— Atunci, din Selidor ai venit, călare pe Kalessin?

Când spuse din nou numele dragonului, acesta se rosti singur, modelându-i gura pentru forma şi sunetul lui, făcându-i răsuflarea un foc blând.

La auzul numelui, bărbatul ridică ochii spre ea, o privire intensă, care-o făcu să-şi dea seama că de obicei n-o privea deloc în ochi. El încuviinţă din cap. Apoi, cu o onestitate sârguincioasă, îşi corectă afirmaţia:

— Din Selidor până în Roke, şi apoi din Roke în Gont.

O mie de mile? Zece mii de mile? N-avea nici cea mai mică idee. Văzuse hărţile mari din visteriile din Havnor, dar nimeni n-o învăţase numere, distanţe. Atât de departe ca Selidor... Şi putea să fie măsurat în mile zborul unui dragon?

— Ged – zise ea, folosindu-i numele adevărat, din moment ce erau singuri – ştiu că ai trecut prin mari suferinţe şi primejdii. Şi dacă nu vrei, sau poate că nu poţi, sau n-ar trebui să-mi spui – dar dacă aş şti, dacă aş cunoaşte ceva despre asta, ţi-aş fi poate de mai mare ajutor. Aş vrea să fiu. Şi or să vină în curând din Roke după tine, trimiţând o corabie să-l ia pe Arhimag, ce ştiu eu, trimiţând un dragon să te ia! Şi o să pleci iar... Şi nu vom fi stat de vorbă niciodată.

În timp ce vorbea, femeia îşi încleştă mâinile auzind falsitatea propriului ei ton şi al cuvintelor pe care le rostea. Să glumească pe seama dragonului – să se plângă ca o nevastă care face reproşuri!

Se uită în jos, către masă, înnegurat, răbdător, ca un fermier după o zi grea pe câmp care înfrunta o furtună domestică.

— Nu va veni nimeni din Roke, aşa cred – zise el, şi asta îl costă un efort destul de mare, încât trecu o vreme până să continue. – Dă-mi timp.

Ea crezu că asta era tot ceea ce urma să spună bărbatul, şi răspunse:

— Da, desigur. Îmi pare rău.

Se ridică să cureţe masa, când el vorbi, încă uitându-se în jos, nu prea limpede:

— Acum am timp.

Se ridică şi el în picioare şi-şi duse strachina la albie, apoi termină de curăţat masa. Spălă vasele, în timp ce Tenar puse mâncarea la loc. Şi asta îi stârni interesul. Îl comparase cu Flint; dar Flint nu spălase în viaţa lui o strachină. Treabă femeiască. Însă Ged şi Ogion trăiseră aici, burlaci, fără femei; peste tot pe unde locuise Ged, fusese fără femei; aşa că făcea „treburi

femeieşti” şi n-avea nimic împotriva lor. *Ar fi fost păcat*, se gândi ea, *dacă ar fi avut ceva cu ele, dacă ar fi început să se teamă că demnitatea lui depindea de o cârpă de vase*.

Nu veni nimeni după el din Roke. Când vorbiseră despre asta, abia dacă trecuse destul timp pentru orice corabie, în afară de una cu vântul magic în pânze pe tot drumul; dar zilele treceau, şi încă nu venea nici un mesaj sau semn pentru el. Lui Tenar i se părea ciudat că-şi lăsau Arhimagul să plece netulburat atâta vreme. Trebuie să le fi interzis să trimită după el; sau poate că se ascunsese aici cu ajutorul vrăjilor sale, aşa încât ei să nu ştie unde se află şi să nu pată fi recunoscut. Pentru că sătenii îi acordau încă ciudat de puţină atenţie.

Faptul că nu venise nimeni de la conacul lordului din Re Albi era mai puţin surprinzător. Lorzii din acea casă nu fuseseră niciodată în relaţii bune cu Ogion. Femeile din familie fuseseră, aşa cum umblau vorbele în sat, adepte ale artelor negre. Una se măritase cu un lord de la miazănoapte, se spunea, care-o îngropase de vie sub o piatră; alta îi făcuse ceva copilului nenăscut din pântecele ei, încercând să-l transforme într-o creatură a puterii, şi rostise cu adevărat anumite cuvinte în timp ce copilul se născuse, dar fără oase.

— Ca un mic sac de piele, şoptise moaşa prin sat, un sac mic, cu ochi şi glas, şi care nu sugea lapte niciodată; vorbea în schimb într-o limbă ciudată şi mai târziu a murit.

Fie că aceste poveşti erau adevărate sau nu, lorzii din Re Albi se ţinuseră întotdeauna deoparte. Însoţitoare a magului Şoimanul, pupilă a magului Ogion, aducătoarea Inelului lui Erreth-Akbe în Havnor, Tenar ar fi putut fi invitată să stea la conac, după cât se părea, prima oară când venise în Re Albi; dar nu fusese. În schimb, locuise, spre marea ei plăcere, singură într-o cabană mică, aparţinând ţesătorului satului, Fan, şi-i văzuse rareori pe oamenii care stăteau în casa mare, iar atunci doar din depărtare. Acum nu exista deloc o doamnă a casei, îi zise Moss, numai lordul cel bătrân, foarte bătrân, nepotul lui şi tânărul vrăjitor, pe nume Aspen, pe care-l angajaseră de la şcoala din Roke.

De când fusese îngropat Ogion, cu talismanul tuşii Moss în mână, sub fagul de lângă poteca de pe munte, Tenar nu-l mai

văzuse pe Aspen. Oricât de ciudat ar părea, acesta nu ştia că Arhimagul din Terramare se afla în propriul lui sat sau, dacă ştia, pentru un motiv oarecare se ţinea deoparte. Iar vrăjitorul din Portul Gont, care venise la înmormântarea lui Ogion, nu se mai întorsese nici el. Chiar dacă nu ştia că Ged era aici, ştia cu siguranţă cine era ea.

Doamna Albă, care purtase Inelul lui Erreth-Akbe la încheietura mâinii, şi care întregise Runa Păcii... *Oare cu câţi ani în urmă s-a întâmplat asta, băbuţo?* îşi spuse ea*. Ţi-a fost atinsă mândria?*

În acelaşi timp, Tenar fusese aceea care le spusese numele adevărat al lui Ogion. Se părea că i se datora o oarecare politeţe.

Dar vrăjitorii, ca atare, n-aveau nimic de-a face cu politeţea. Erau oameni ai puterii. Puterea era singurul lucru care-i interesa. Şi ce putere avea ea acum? Ce putere avusese ea vreodată? Pe când era fetiţă, preoteasă, fusese un vas; puterea locurilor întunecate cursese prin ea, o folosise, o lăsase goală, neatinsă. Ca tânără femeie, primise o învăţătură puternică de la un bărbat puternic şi o lăsase deoparte, îi întorsese spatele, n-o atinsese. Ca femeie, alesese şi avusese puterile unei femei, la vremea lor, iar vremea trecuse; timpul ei de soţie şi mamă se încheiase. Nu mai era nimic înăuntrul ei, nici o putere care să fie recunoscută de cineva.

Dar dragonul îi vorbise. *Eu sunt Kalessin*, spusese, iar ea răspunsese: *Eu sunt Tenar*.

— *Ce este un lord al dragonilor?* – îl întrebase ea pe Ged în locul întunecat, în Labirint, încercând să-i tăgăduiască puterea, încercând să-l facă s-o recunoască pe-a ei; iar el îi răspunsese cu simpla sinceritate care-o dezarmase pentru vecie: *Un om cu care dragonii vor să vorbească.*

Aşadar, ea era o femeie cu care dragonii voiau să vorbească. Să fi fost acesta lucrul cel nou, cunoaşterea ascunsă, sâmburele de lumină pe care-l simţea în ea, deşteptându-se sub ferestruica dinspre apus?

***

LA CÂTEVA ZILE DUPĂ SCURTA discuţie de la masă, plivea peticul de grădină al lui Ogion, salvând de buruienile verii ceapa

sădită de el în primăvară. Ged intră pe poarta din gardul înalt care ţinea caprele afară, şi se apucă să pliveească la celălalt capăt al brazdei. Lucră o vreme, apoi încetă, privindu-şi mâinile.

— Lasă-le timp să se vindece – zise Tenar cu blândeţe.

El încuviinţă.

Toate vrejurile de fasole urcate pe araci din rândul următor înfloreau. Răspândeau un parfum extrem de dulce. Bărbatul stătea cu mâinile subţiri pe genunchi, cu ochii aţintiţi spre încâlceala de vrejuri, de flori şi de păstăi care atârnau. Tenar vorbi în timp ce muncea:

— Când a murit Aihal, a spus: Totul s-a schimbat... Iar de la moartea lui, l-am jelit, l-am plâns, dar ceva îmi risipeşte durerea. Ceva urmează să se nască – a fost slobozit. O ştiu în somn şi prima oară când mă trezesc, ceva s-a schimbat.

— Da – răspunse el. – Un rău s-a sfârşit. Şi...

După o lungă tăcere, începu din nou. Nu se uită la ea, dar vocea îi suna pentru prima oară la fel ca vocea pe care şi-o amintea, domoală, liniştită, cu accentul sec din Gont.

— Îţi aduci aminte, Tenar, prima oară când am ajuns în Havnor?

Cum aş putea uita? îi spunea inima femeii, dar nu scoase nici un cuvânt, de teamă să nu-l facă iar să tacă.

— Am adus Orizont în port şi am urcat pe chei – treptele sunt de marmură. Şi oamenii, toţi oamenii aceia – iar tu ai ridicat mâna să le arăţi Inelul...

...şi te-am apucat de mână; eram înspăimântată, mai presus de groază; chipurile, glasurile, culorile, turnurile şi steagurile şi flamurile, aurul, argintul şi muzica, şi tot ce cunoşteam erai tu – în întreaga lume, tot ce cunoşteam erai tu, acolo, lângă mine, în timp ce vorbeam...

— Şambelanii casei regale ne-au dus la picioarele Turnului lui Erreth-Akbe, pe străzile pline de oameni. Şi am urcat treptele înalte, noi doi, singuri. Îţi aduci aminte? Ea dădu din cap că da.

Îşi lăsă mâinile pe pământul pe care-l plivise, simţind răcoarea bulgărilor.

— Am deschis uşa. Era grea, la început a rămas înţepenită. Şi am intrat. Îţi aminteşti?

Era ca şi cum ar fi întrebat ca să se asigure: S-a întâmplat? Îmi aduc bine aminte?

— Era o sală mare, înaltă – răspunse ea. – M-a făcut să mă gândesc la sala mea, unde am fost devorată, dar numai pentru că era atât de înaltă. Lumina colora pe ferestrele aflate foarte sus în turn. Raze de lumină încrucişându-se ca săbiile...

— Şi tronul – adăugă el.

— Tronul, da, numai în aur şi purpură. Dar gol. La fel ca tronul din Sala din Atuan.

— Acum nu mai e – zise el.

Se uită la ea peste mlădiţele verzi de ceapă. Avea chipul încordat, melancolic, de parcă ar fi rostit numele unei bucurii pe care n-o putea pricepe.

— E un rege în Havnor – continuă – în mijlocul lumii. Ceea ce a fost prezis s-a împlinit. Runa este tămăduită, iar lumea este întreagă. Zilele de pace au sosit. El...

Se opri şi coborî privirea, încleştându-şi mâinile.

— M-a purtat de la moarte la viaţă. Arren din Enlad. Lebannen din cântecele menite să fie cântate. Şi-a luat numele său adevărat, Lebannen, Rege peste Terramare.

— Aceasta e atunci – întrebă ea, îngenunchind, privindu - l – bucuria, apropierea luminii?

Magul nu răspunse.

Un rege în Havnor, se gândi ea, şi rosti cu voce tare:

— Un rege în Havnor!

Purta în ea imaginea frumosului oraş, străzile largi, turnurile de marmură, acoperişurile de ţiglă şi bronz, corăbiile cu pânze albe din port, minunata sală a tronului, în care lumina soarelui cădea precum săbiile, bogăţia, demnitatea şi armonia, ordinea care era păstrată acolo. Din acel centru strălucitor, vedea ordinea răspândindu-se în afară ca cercurile perfecte din apă, ca linia dreaptă a unei străzi pavate sau ca o corabie navigând în calea vântului; o răspândire pe calea pe care trebuie să meargă, o călătorie spre pace.

— Ai făcut bine, dragă prietene – spuse ea.

El făcu un mic gest, ca pentru a-i opri vorbele, apoi se întoarse, apăsându-şi mâna pe gură. Tenar nu putea îndura să-i vadă lacrimile. Se aplecă să-şi continue munca. Smulse o

buruiană, apoi alta, iar rădăcina tare se rupse. Săpă cu mâinile, încercând să găsească rădăcina în solul pietros, în întunericul pământului.

— Goha – se auzi la poartă vocea slabă, spartă, a lui Therru, şi Tenar se uită în jur. Jumătatea de faţă a copilei se uita drept la ea cu ochiul care vedea şi cu cel orb. Tenar se întrebă: *Ar trebui să-i spun că e un rege în Havnor?*

Se ridică şi se duse la poartă ca s-o cruţe pe Therru de încercarea de a se face auzită. *Când zăcuse inconştientă în foc*, spusese Beech, *copilul respirase în flăcări. I-a ars vocea*, explicase el.

— O păzeam pe Sippy – şopti Therru – dar a plecat de pe pajiştea cu sorg. Nu reuşesc s-o găsesc.

Era una dintre cele mai lungi cuvântări pe care-o rostise vreodată. Tremura din cauza alergatului şi pentru că se străduia să nu plângă. *Nu putem plânge toţi deodată*, îşi zise Tenar, *e stupid, nu putem păţi aşa ceva*!

— Şoimanule! – exclamă ea întorcându-se – a scăpat o capră.

El se ridică imediat în picioare şi veni la poartă.

— Încearcă la magazia de deasupra izvorului – sugeră el.

Se uita la Therru ca şi cum nu i-ar fi văzut cicatricele oribile, ca şi cum abia dacă o vedea cât de cât; un copil care pierduse o capră, care avea nevoie să găsească o capră…

— Sau s-a dus să fie alături de turma satului – continuă.

Therru alerga deja spre magazie.

— E fiica ta? – o întrebă el pe Tenar.

Nu mai scosese până atunci nici un cuvânt despre fetiţă, şi tot ce putu să gândească Tenar pentru o clipă fu cât de ciudaţi erau bărbaţii.

— Nu, nici nepoata mea. Dar e copilul meu – răspunse ea. Ce o făcea oare să glumească pe seama lui, să râdă din nou de el?

Bărbatul ieşi pe poartă chiar când Sippy porni în goană spre ei, un fulger cafeniu cu alb, urmată, mult în urmă, de Therru.

— Ho! – strigă Ged dintr-o dată şi, cu un salt, tăie drumul caprei, făcând-o să se îndrepte direct către poarta deschisă şi în braţele lui Tenar. Femeia reuşi să apuce cureaua lată de piele de la gâtul lui Sippy. Capra se linişti deîndată, la fel de blândă ca

orice miel, uitându-se cu un ochi galben la Tenar şi cu celălalt la brazdele de ceapă.

— Afară – porunci Tenar, ducând-o afară din raiul caprelor, pe păşunea mai pietroasă unde-ar fi trebuit să stea.

Ged se aşeză pe pământ, cu răsuflarea la fel de pierită ca şi Therru, sau chiar mai mult, pentru că gâfâia, şi era vizibil ameţit; dar măcar nu avea lacrimi în ochi. *Poţi să te bizui pe o capră că o să strice totul...*

— Heather n-ar fi trebuit să-ţi zică s-o păzeşti pe Sippy – îi spuse Tenar lui Therru. – Nimeni nu poate s-o păzească pe Sippy. Dacă scapă iar, zi-i lui Heather şi nu-ţi face griji. Bine?

Therru dădu din cap. Îl privea pe Ged. Se uita rareori la oameni şi foarte rar la bărbaţi, mai mult de o clipă; dar pe el îl privea fără întrerupere, cu capul înclinat, ca o vrabie. Se născuse oare un erou?

CAPITOLUL 6

ÎNRĂUTĂŢIRE

TRECUSE MAI MULT DE O LUNĂ DE LA SOLSTIŢIU, dar serile erau încă lungi pe Overfell, aşezat cu faţa spre apus. Therru veni târziu dintr-o expediţie de-o zi întreagă la cules ierburi cu tuşa Moss, şi prea obosită ca să mai mănânce. Tenar o puse în pat şi rămase lângă ea, cântându-i. Când fetiţa era mult prea obosită, nu putea dormi, ci se ghemuia în pat ca un animal paralizat, cu ochii aţintiţi la halucinaţii, până când ajungea într-o stare de coşmar, nici adormită nici trează, şi nu se mai putea vorbi cu ea. Tenar descoperise că putea împiedica acest lucru ţinând-o în braţe şi cântându-i ca să adoarmă. Când termina cântecele pe care le învăţase ca nevastă de fermier în Valea de Mijloc, cânta melodii kargice interminabile deprinse pe vremea când era copilă preoteasă la Mormintele din Atuan, alinând-o pe Therru cu zumzetul şi tânguirea dulce a ofrandelor către Puterile Nenumite şi către Tronul Gol care era acum plin de praful şi de ruina cutremurului. Nu simţea nici o putere în acele cântece, în afară de cea a cântecului propriu-zis; şi-i plăcea să cânte în limba ei, deşi nu ştia cântecele pe care o mamă i le-ar fi cântat unui copil în Atuan, cântecele pe care i le cântase mama sa, de pildă.

Therru adormi adânc, în sfârşit. Tenar o mută din pală în pat şi aşteptă o clipă ca să se convingă că dormea în continuare. Apoi, după ce aruncă o privire în jur, asigurându-se că era singură, cu o repeziciune aproape vinovată, şi totuşi cu ritualul bucuriei, al unei mari plăceri, îşi puse mâna îngustă, cu pielea de culoare deschisă, pe acea parte a feţei copilei care fusese mâncată de foc, lăsând cicatricea netedă, decolorată. Sub atingerea ei, totul dispăruse. Carnea era întreagă, faţa rotundă, moale, adormită, de copil. Era ca şi cum atingerea ei restabilea adevărul.

Uşor, fără tragere de inimă, ridică palma şi văzu pierderea iremediabilă, vindecarea care n-avea să fie niciodată completă.

Se aplecă şi sărută cicatricea, se ridică în tăcere şi ieşi din casă.

Soarele apunea într-o ceaţă vastă, sidefie. Nu era nimeni prin preajmă. Şoimanul era probabil plecat în pădure. Începuse să treacă pe la mormântul lui Ogion, petrecând ore întregi în locul acela liniştit de sub fag, şi, pe măsură ce căpăta tot mai multe puteri, se apucase să colinde în sus, pe potecile din pădure pe care le iubise Ogion. Era limpede că mâncarea nu avea nici un gak pentru el; Tenar trebuia să-i ceară să mănânce. Se ferea de tovărăşie, căutând doar să fie singur. Therru l-ar fi urmat oriunde şi, fiind atât de tăcută, nu-l deranja, dar el era fără astâmpăr şi trimitea imediat fetiţa acasă; pleca mai departe de unul singur, mai departe, cu ce scopuri, Tenar nu ştia. Se întorcea târziu, se ducea să se culce şi deseori era din nou plecat înainte ca ea şi copilul să se trezească. Îi lăsa pâine şi carne ca să le ia cu el.

Îl văzu acum venind pe cărarea dinspre poiană, care fusese atât de lungă şi de grea când îl ajutase pe Ogion să o străbată pentru ultima oară. Mergea prin aerul luminos, prin ierburile înclinate de vânt, păşind ferm, închis în nefericirea lui îndărătnică, dur ca o piatră.

— O să rămâi aproape de casă? – îl întrebă ea de la o oarecare distanţă. – Therru a adormit. Aş vrea să mă plimb puţin...

— Da. Du-te – răspunse el, iar Tenar plecă, gândindu-se la indiferenţa unui bărbat faţă de exigenţele care stăpâneau o femeie: faptul că cineva trebuie să rămâne aproape de un copil care doarme, faptul că libertatea cuiva însemna lipsa de libertate a altcuiva, în afară de cazul în care era atins un anumit echilibru mereu schimbător, mereu în mişcare, ca echilibrul unui corp care păşeşte înainte, aşa cum făcea ea acum, pe două picioare, mai întâi unul, apoi celălalt, în exerciţiul acestei arte remarcabile, mersul... Apoi culorile tot mai închise ale cerului şi stăruinţa blândă a vântului luară locul gândurilor ei. Continuă să meargă, fără metafore, până când ajunse la faleza de gresie. Acolo se opri şi urmări soarele pierzându-se în ceaţa senină, rozalie.

Îngenunche şi găsi în piatră, cu ochii şi apoi cu degetele, un făgaș lung, puţin adânc, aproape şters, săpat drept spre marginea falezei: urma cozii lui Kalessin. O urmări la nesfârşit cu degetele, privind în gol, în abisul amurgului, visând. Rosti numele o dată. Nu mai deveni foc în gura ei de data asta, dar şuieră şi ieşi cu greutate de pe buze:

— Kalessin...

Ridică ochii spre răsărit. Piscurile Muntelui Gont de deasupra pădurilor erau roşii, captând lumina care dispăruse deja aici, dedesubt. Culoarea se estompa în timp ce privea. Se uită în altă parte şi, când privirea îi reveni, piscul era cenuşiu, întunecat, iar pantele împădurite, negre.

Aşteptă luceafărul de seară. Când luci deasupra ceţii, porni încet spre casă.

Acasă sau nu acasă. De ce era aici, în casa lui Ogion, şi nu în casa ei de la fermă, având grijă de caprele şi de ceapa lui Ogion şi nu (de livezile şi de turmele ei? Aşteaptă, spusese el, şi ea aşteptase; şi dragonul venise; iar Ged se simţea bine acum – destul de bine. Îşi făcuse partea ei de treabă. Avusese grijă de casă. Nu mai era nevoie de ea. Venise vremea să plece.

Şi totuşi, nu se putea gândi să plece de pe această streaşină înaltă şi să coboare din nou la şes, la fermele tihnite, la ţinuturile fără vânt din interior, nu se putea gândi la asta fără ca inima să nu i se strângă şi să i se întunece. Cum rămânea cu visul pe care-l avusese aici, sub ferestruica dinspre apus? Cum rămânea cu dragonul care venise la ea în acel loc?

Uşa casei era deschisă, ca de obicei, ca să intre lumina şi aerul. Şoimanul stătea, fără lampă sau foc în vatră, pe un scaun scund de lângă şemineul proaspăt măturat. Stătea deseori acolo. Femeia se gândi că acela fusese locul lui pe vremea când era doar un băieţel, în scurta lui ucenicie cu Ogion. Fusese şi locul ei, în zilele de iarnă, pe când era eleva lui Ogion.

Magul se uită la ea când intră, dar ochii lui nu erau îndreptaţi spre uşă, ci pe lângă ea, către dreapta, în colţul întunecat din spatele uşii. Toiagul lui Ogion se afla acolo, un băţ de stejar, greu, lustruit de folosire şi neted la atingere, chiar de înălţimea stăpânului său. Lângă el, Therru aşezase băţul de alun şi

bastonul de anin pe care Tenar le tăiase pentru ele când veniseră în Re Albi.

Tenar se gândi: *Toiagul, toiagul lui de vrăjitor, din lemn de tisă, Ogion i l-a dat... Unde-i?* Şi, în acelaşi timp: *De ce nu m-am gândit la asta până acum?*

Era întuneric în casă, şi aerul părea înăbuşitor. Îşi dorise ca el să stea de vorbă cu ea, dar acum, că se afla acolo, n-avea nimic să-i spună, şi nici el ei.

— Mă gândeam – zise Tenar în sfârşit, aşezând în linie dreaptă cele patru străchini pe bufetul de stejar – că ar fi timpul să mă întorc la fermă.

El nu scoase nici o vorbă. Poate că dădu din cap, dar ea era întoarsă cu spatele şi nu-l văzu.

Se simţi dintr-o dată obosită, dorindu-şi să se ducă în pat; dar el stătea acolo, în partea din faţă a casei, şi încă nu se întunecase de tot; nu se putea dezbrăca în faţa lui. Ruşinea o înfuria. Era pe cale să-i ceară să iasă pentru câteva clipe, când el începu să vorbească, dregându-şi vocea, şovăitor:

— Cărţile. Cărţile lui Ogion. Runele şi cele două Cărţi ale Înţelepciunii. Vrei să le iei cu tine?

— Cu mine?

— Ai fost ultima lui elevă...

Se apropie de şemineu şi se aşeză în faţa lui, pe scaunul cu trei picioare al lui Ogion.

— Am învăţat să scriu runele din hardică, dar am uitat cea mai mare parte, fără îndoială. M-a învăţat ceva din limba pe care-o vorbesc dragonii. Îmi aduc aminte puţin din asta. Dar nimic altceva. N-am devenit discipol, nici vrăjitoare. M-am măritat, ştii. Şi-ar fi lăsat Ogion cărţile de învăţătură unei neveste de fermier?

După o pauză, el răspunse, fără nici o expresie pe chip:

— Atunci, nu le-a lăsat altcuiva?

— Ţie, cu siguranţă.

Şoimanul nu zise nimic.

— Ai fost ultimul lui ucenic, mândria lui şi prietenul lui. N-a spus-o niciodată, dar desigur că-ţi revin ţie.

— Ce să fac cu ele?

Femeia îl privi în lumina amurgului. Furia posomorâtă, neînduplecată, inexplicabilă din vocea lui îi stârni şi ei mânia.

— Tu, Arhimagul, mă întrebi pe mine? De ce mă pui într-o situaţie şi mai ridicolă decât cea în care sunt deja, Ged?

Atunci el se ridică. Vocea îi tremura.

— Dar nu... nu poţi vedea... toate astea s-au sfârşit... s-au dus!

Ea stătea, cu ochii mari, încercând să-i vadă faţa.

— N-am nici o putere, nimic. Am dat-o... am cheltuit-o... tot ce-aveam s-a dus. Ca să închid... ca să... aşa că s-a terminat, s-a terminat cu asta.

Ea încercă să tăgăduiască ce spunea el, dar nu putu.

— Ca şi cum ai vărsa puţină apă – explică el – o ceaşcă de apă în nisip, pe pământ uscat. Trebuia să fac asta. Dar acum, n-am nimic de băut. Şi însemnătate... ce însemnătate a avut, are, o ceaşcă de apă în tot deşertul? Dispare deşertul? Ah! Ascultă!... obişnuia să-mi şoptească asta de dincolo de uşă: Ascultă, ascultă! Şi m-am dus în tărâmul pustiit când eram tânăr. Şi l-am întâlnit acolo, am devenit el, m-am însurat cu moartea mea. Mi-a dat viaţă. Apa, apa vieţii, am fost o fântână, un izvor, curgând, dăruind. Dar izvoarele nu curg acolo. Tot ce-aveam până la urmă era o ceaşcă de apă, şi a trebuit s-o vărs pe nisip, în albia râului secat, pe pietre, în întuneric. Aşa că s-a dus. S-a terminat. Gata.

Aflase destule, de la Ogion şi de la Ged însuşi, ca să ştie despre ce ţinut vorbea el, şi că, deşi vorbea în imagini, acestea nu erau măşti ale adevărului, ci adevărul însuşi, aşa cum îl aflase la un moment dat. Ştia de asemenea că trebuie să tăgăduiască ceea ce spunea el, indiferent dacă era adevărat sau nu.

— Nu-ţi laşi destul timp, Ged – zise ea. – întoarcerea din morţi trebuie să fie un drum lung – chiar şi pe spinarea dragonului. Ai nevoie de timp. De timp şi de linişte, de tăcere, de nemişcare. Ai fost rănit. Te vei vindeca.

Vreme îndelungată, el rămase tăcut, stând pe loc. Se gândi că spusese ceea ce trebuia şi că-i dăruise o oarecare alinare. Dar el vorbi, în sfârşit:

— La fel ca fetiţa?

Era ca un pumnal, atât de ascuţit încât nu-l simţi pătrunzându-ţi în trup.

— Nu ştiu – continuă el cu aceeaşi voce calmă, seacă – de ce-ai luat-o, ştiind că nu poate fi vindecată. Ştiind ce trebuie să fie viaţa ei... Presupun că e o parte din acest timp pe care l-am trăit – o vreme întunecată, o vârstă a ruinei, un timp al sfârşitului. Ai luat-o, bănuiesc, aşa cum eu m-am dus să-mi întâlnesc duşmanul, pentru că era tot ce puteai face. Şi aşa trebuie să trăim mai departe în noua vârstă cu prăzile victoriei noaste asupra răului. Tu cu fetiţa ta arsă, iar eu cu absolut nimic... Disperarea grăieşte liniştit, cu voce înceată.

Tenar se întoarse să se uite la toiagul magului, din locul întunecat din dreapta uşii, dar nu era nici un pic de lumină în el. Era cu totul întunecat, pe dinăuntru şi pe dinafară. Prin uşa deschisă se zăreau două stele palide, sus pe cer. Se uită la ele. Voia să ştie ce stele erau. Se ridică şi se duse pe bâjbâite pe lângă masă, spre uşă. Ceaţa se ridicase şi nu erau vizibile prea multe cele. Una dintre cele pe care le văzuse dinăuntru era steaua albă a verii căreia i se spunea, în Atuan, în propria ei limbă, Tehanu. N-o ştia pe cealaltă. Nu ştia cum i se spunea aici stelei Tehanu, în hardică, sau care era numele ei adevărat, cum îi ziceau dragonii. Ştia doar cum ar fi numit-o mama ei, Tehanu, Tehanu. Tenar, Tenar...

— Ged – întrebă ea din uşă, fără să se întoarcă – cine te-a crescut când erai copil?

Veni să stea lângă ea, uitându-se şi el la orizontul ceţos al mării, la stele, la masa întunecată a muntelui de deasupra lor,

— Nimeni în mod special – răspunse el. – Mama mea a murit când eram bebeluş. Aveam nişte fraţi mai mari. Nu mi-i aduc aminte. Era şi tatăl meu, fierarul. Şi sora mamei mele. Ea şi era vrăjitoarea din Zece Arini...

— Tuşa Moss – preciză Tenar.

— Mai tânără. Avea oareşce putere.

— Cum o chema?

Bărbatul rămase tăcut.

— Nu-mi aduc aminte – rosti el încet.

După o vreme, continuă:

— M-a învăţat nume. Şoim, şoim pelerin, vultur, vultur pescar, uliu porumbar, uliu păsărar...

— Cum numeşti steaua aceea? Cea albă, de-acolo de sus.

— Inima lebedei – răspunse el, ridicând ochii spre stea. – În Zece Arini i se spunea Săgeata.

Dar nu-i rosti numele în Limba Facerii, nici numele adevărate ale şoimului, vulturului, uliului, învăţate de la vrăjitoare.

— Ceea ce-am spus... Înăuntru... era greşit – vorbi el cu voce slabă. – N-ar fi trebuit să vorbesc deloc. Iartă-mă!

— Dacă nu vorbeşti, ce-aş putea face decât să te părăsesc?

Se întoarse spre el.

— De ce te gândeşti numai la tine? Mereu la tine? Ieşi puţin afară – îi zise furioasă. – Vreau să mă bag în pat.

Uluit, murmurând o scuză, bărbatul ieşi; iar ea, ducându-se în firidă, se dezbrăcă de haine, se băgă în pat şi-şi ascunse faţa în căldura plăcută a cefei mătăsoase a lui Therru.

Ştiind ce trebuie să fie viaţa ei...

Mânia împotriva lui, negarea stupidă a adevărului vorbelor lui, se înălţară din dezamăgire. Deşi Lark spusese de zece ori că nu se putea face nimic, sperase totuşi ca Tenar să-i vindece arsurile; şi, cu toate că zisese că nici măcar Ogion n-ar fi putut-o face, Tenar sperase la rândul său ca Ged s-o pată vindeca pe Therru – şi-ar fi putut pune mâna pe cicatrice şi totul ar fi fost întreg şi nevătămat, ochiul orb s-ar fi limpezit, mâna ca o gheară ar fi devenit moale, iar viaţa distrusă – intactă.

Ştiind ce trebuie să fie viaţa ei...

Feţele întoarse, semnele de apărare împotriva răului, oroarea şi curiozitatea, mila plină de dezgust şi ameninţările băgăreţilor, pentru că rănile atrag alte răni... Şi niciodată braţele unui bărbat. Niciodată, nimeni care să o ţină în braţe. Niciodată, nimeni în afară de Tenar. O, avea dreptate Ged, copila ar fi trebuit să moară, ar fi trebuit să fie moartă. Ar fi trebuit s-o lase să se ducă în ţinutul acela uscat, ea, cu Lark şi cu Ivy, bătrâne femei care se amestecau unde nu le fierbea oala, miloase şi crude în acelaşi timp. El avea dreptate, avea întotdeauna dreptate. Dar atunci, bărbaţii care-o folosiseră pentru nevoile şi jocurile lor, femeia care răbdase ca ea să fie folosită... avuseseră pe deplin dreptate s-o bată până-şi pierduse

cunoştinţa şi s-o împingă în foc, ca să ardă până murea. Numai că nu terminaseră treaba. Îşi pierduseră curajul, îi lăsaseră o urmă de viaţă în trup. Asta fusese greşit. Şi tot ceea ce făcuse ea, Tenar, se dovedise greşit. Fusese dată puterilor întunecate când era încă un copil: fusese devorată de ele, răbdase să fie devorată. Credea ea că traversând marea, învăţând alte limbi, fiind soţia unui bărbat, mama unor copii, că doar trăindu-şi viaţa, putea fi altceva decât ceea ce era – slujitoarea lor, hrana lor, proprietatea lor bună de folosit pentru nevoile şi jocurile lor? Distrusă, îi trăsese spre ea pe cei distruşi, parte a propriei sale nimiciri, corpul propriului ei rău.

Părul copilei era fin, cald, cu miros dulce. Stătea ghemuită în căldura braţelor lui Tenar, visând. Ce greşeală putea ea să fie? Nedreptăţită, vătămată dincolo de orice îndreptare, dar nu o greşeală. Nu era pierdută, nu era pierdută, nu era pierdută... Tenar o strânse în braţe, rămânând nemişcată, şi-şi îndreptă gândurile spre lumina viselor sale, spre abisurile de aer sclipitor, spre numele dragonului, spre numele stelei. Inima Lebedei, Săgeata, Tehanu.

***

ŢESĂLA CAPRA NEAGRĂ pentru firele subţiri de lână scurtă pe care avea să le toarcă şi să le ducă la un ţesător să facă postav, celebra „blană mătăsoasă” din insula Gont. Bătrâna capră neagră fusese ţesălată de o mie de ori, şi-i plăcea, unduindu-se sub tragerea şi înfigerea dinţilor ţesalei din sârmă. Firele negre-cenuşii rămase pe ţesală se adunau într-un nor moale, murdar, pe care Tenar îl îndesă la sfârşit într-un sac de plasă; descâlci câţiva scaieţi de pe marginile urechilor caprei în semn de mulţumire şi o plesni amical peste coapsele ca de butoi.

— Be-he-he! – zbieră capra şi plecă tropăind. Tenar ieşi de pe păşunea îngrădită şi ocoli casa până în faţă, aruncând o privire în partea cealaltă a pajiştii, ca să se asigure că Therru se juca încă acolo.

Moss îi arătase fetiţei cum să împletească coşuri de iarbă şi, aşa stângace cum era mâna mutilată, începuse să prindă şiretlicul. Stătea acolo, în iarba din poiană, având în pală ceea ce lucra, dar nu făcea nimic. Îl privea pe Şoiman.

El se afla destul de departe, spre buza falezei. Era întors cu spatele şi nu ştia că-l priveşte cineva, pentru că urmărea o pasăre, un pui de vindereu; la rândul lui, acesta urmărea cine ştie ce pradă mică pe care-o zărise în iarbă. Stătea agăţat, bătând din aripi, vrând să sperie hârciogul sau şoarecele, să-l facă să intre în panică şi să fugă spre cuibul lui. Bărbatul stătea în picioare, la fel de încordat, la fel de flămând, privind atent pasărea. Încet, ridică mâna dreaptă, ţinând braţul drept, şi păru să vorbească, deşi vântul îi purtă vorbele departe. Vindereul coti, scoţându-şi ţipătul ascuţit, trident, pătrunzător, ţâşni în sus şi se îndepărtă spre pădure.

Bărbatul coborî braţul şi rămase nemişcat, privind pasărea. Copila şi femeia stăteau liniştite. Doar pasărea zbura spre libertate.

***

A VENIT ODATĂ LA MINE ca şoimii, şoim pelerin – povestise Ogion la foc, într-o zi de iarnă.

Îi vorbise de vrăjile Preschimbării, de transformări, de magul Bordger care devenise urs.

— *A zburat până la mine, pe încheietura mâinii, dinspre miazănoapte şi dinspre apus. L-am adus aici, lângă foc. Nu putea vorbi. Pentru că îl cunoşteam, am putut să-l ajut; putea să dezbrace înfăţişarea de şoim şi să devină din nou om. Dar a existat întotdeauna ceva de şoim în el. În satul lui, îi spuneau Şoimanul pentru că şoimii sălbatici veneau la el, la un cuvânt de-al lui. Cine suntem? Ce înseamnă să fii om? Înainte de a-şi căpăta numele, înainte de a avea cunoaştere, înainte de a avea putere, şoimul era înăuntrul lui, şi omul, şi bărbatul, şi magul, şi mai mult de-atât – era ceea ce nu putem numi. Şi la fel suntem noi toţi...*

Fata care stătea în faţa şemineului, cu privirea pierdută la foc, ascultând, văzu şoimul; văzu bărbatul; văzu păsările cum veneau la el, cum veneau la vorbele lui, atunci când le spunea pe nume, cum veneau bătând din aripi pentru a-l apuca de braţ cu ghearele lor feroce; văzu cu ochii ei şoimul, pasărea sălbatică.

CAPITOLUL 7

TOWNSEND

NEGUSTORUL DE OI care-i adusese mesajul lui Ogion la ferma din Valea de Mijloc, apăru într-o după-amiază la casa magului.

— O să vinzi caprele, acum, că lordul Ogion s-a dus?

— S-ar putea – răspunse Tenar pe un ton neutru.

Se întrebase de fapt cum s-ar descurca dacă ar rămâne în Re Albi. Ca orice vrăjitor, Ogion fusese sprijinit de oamenii pe care-i slujea cu talentele şi puterile sale – în cazul lui, de toată lumea din Gont. Nu trebuia decât să ceară şi i se dădea cu recunoştinţă ceea ce avea nevoie, un târg bun pentru bunăvoinţa unui mag; dar nu fusese niciodată nevoit să ceară. Mai curând, trebuia să dăruiască excesul de mâncare, îmbrăcăminte, unelte, animalele şi toate lucrurile de primă necesitate şi podoabele care-i erau oferite sau pur şi simplu lăsate în pragul uşii. Ce să fac cu ele? întreba el dezorientat, cu braţele pline de găini indignate, cârâitoare, sau cu valuri de tapiserii, sau cu ulcioare cu sfeclă murată.

Dar Tenar îşi părăsise traiul în Valea de Mijloc. Nu se gândise, atunci când plecase atât de brusc, cât de mult ar fi putut â;a. Nu luase cu ea cele şapte bucăţi de fildeş, tezaurul lui Flint; nici nu i-ar fi fost de folos aceşti bani în sat, în afară de cumpărarea de pământ sau de animale, sau ca să trateze cu vreun negustor care urca din Portul Gont, vânzând blană de pellawi sau mătăsuri din Lorbanery fermierilor bogaţi şi micilor lorzi din Gont. Ferma lui Flint dădea tot ceea ce aveau nevoie ea şi cu Therru ca să mănânce şi să se îmbrace; dar cele şase capre ale lui Ogion, fasolea şi ceapa fuseseră mai mult pentru plăcerea decât pentru nevoile lui. Trăise pe seama cămării, a darurilor sătenilor, care i le făceau de dragul lui, şi a generozităţii tuşii Moss. Chiar ieri, vrăjitoarea spusese:

— Drăguţo, puii găinii mele cu guler au ieşit din ouă, şi o să-ţi aduc doi-trei puişori când or să înceapă să scurme. Magul nu i-ar

fi ţinut, sunt prea zgomotoşi şi prostuţi, zicea el, dar ce înseamnă o casă fără pui la uşă?

Adevărat, găinile intrau şi ieşeau liber pe uşa lui Moss, dormeau în patul ei şi îmbogăţeau mirosurile încăperii întunecoase, afumate, urât-mirositoare dincolo de orice imaginaţie.

— E o capră tânără, cu maro şi alb, care-o să devină bună de lapte – îi zise Tenar bărbatului cu trăsături ascuţite.

— Mă gândeam la toată turma – replică el. – Poate... Sunt numai cinci sau şase, aşa-i?

— Şase. Acum sunt la păşune, acolo sus, dacă vrei să arunci o privire.

— O să mă uit.

Dar nu se mişcă. Nici una dintre părţi, fireşte, nu voia să se arate prea dornică de comerţ.

— Ai văzut corabia cea mare care tocmai a sosit? – întrebă el.

Casa lui Ogion dădea spre apus şi miazănoapte, şi de lângă ea se puteau vedea numai promontoriile stâncoase de la intrarea în golf, Stâncile Îmbrăţişate; dar din satul propriu-zis, din câteva locuri, puteai să priveşti de-a lungul drumului abrupt care ducea în

Portul Gont şi să vezi docurile şi întregul port. Privitul corăbiilor era o îndeletnicire obişnuită în Re Albi. De cele mai multe ori se aflau câţiva bătrâni pe banca din spatele turnătoriei de bronz, care oferea cea mai bună perspectivă, şi, cu toate că era posibil să nu fi coborât niciodată cele cincisprezece mile în zigzag ale drumului spre Portul Gont, aceştia urmăreau sosirile şi plecările corăbiilor ca pe un spectacol, straniu şi totuşi familiar, dat pentru distracţia lor.

— Din Havnor, a zis băiatul fierarului. Era jos, în port, tocmindu-se pentru lingourile de bronz. S-a întors aseară târziu. Corabia cea mare e din Marele Port din Havnor, a zis el.

Negustorul vorbea probabil ca să-i abată gândurile de la preţul caprelor, iar şiretenia din priviri poate că-i era pur şi simplu dată de felul în care-i arătau ochii. Căci Marele Port din Havnor nu făcea prea mult comerţ cu Gont, o insulă săracă şi îndepărtată, demnă de atenţie doar pentru vrăjitori, piraţi şi capre; şi ceva din cuvintele „corabia cea mare” o neliniştea sau o alarma, nu ştia de ce.

— A zis că au auzit că acum e un rege în Havnor – continuă negustorul de oi, cu o privire piezişă.

— Ăăă s-ar putea să fie un lucru bun – comentă Tenar.

Townsend încuviinţă.

— Ar putea ţine departe scursurile străine...

Tenar înclină cu amabilitate capul său străin.

— Sunt însă cei de-acolo, din Port, care poate că n-or să fie mulţumiţi...

Se referea la căpitanii de piraţi din Gont, al căror control asupra mărilor din nord-est crescuse în ultimii ani până la punctul în care multe dintre vechile legături comerciale regulate, cu insulele centrale din Arhipelag, fuseseră întrerupte sau abandonate; acest lucru îi sărăcise pe toţi cei din Gont, în afară de piraţi, dar nu-i împiedica pe aceştia să apară drept eroi în ochii celor mai mulţi dintre locuitorii insulei. Din câte ştia ea, fiul lui Tenar era marinar pe o corabie de piraţi. Mai sigur, poate, aşa, decât pe un vas comercial regulat. *Mai bine rechin decât heringi* după cum se spunea.

— Sunt câţiva care nu-s niciodată mulţumiţi, indiferent ce se petrece – comentă Tenar, urmând automat regulile conversaţiei; dar având prea puţină răbdare pentru ele, adăugă, ridicându-se:

— O să-ţi arăt caprele. Poţi să te uiţi la ele. Nu ştiu dacă le vom vinde pe toate sau măcar vreuna dintre ele.

Îl duse pe bărbat la poarta păşunii de sorg şi-l lăsă acolo. Nu-i plăcea omul. Nu era vina lui că-i adusese veşti proaste, o dată sau poate de două ori, dar avea ochi alunecoşi, şi nu-i plăcea tovărăşia lui. Nu i-ar fi vândut caprele lui Ogion. Nici măcar pe Sippy.

***

DUPĂ CE PLECĂ NEGUSTORUL, fără să încheie târgul, Tenar se simţi stânjenită. Îi zisese: *Nu ştiu dacă vom vinde*, şi asta fusese o nesăbuinţă, să spună *noi* în loc de *eu*, când el nu ceruse să vorbească cu Şoimanul, nici măcar nu făcuse aluzie la el, aşa cum era de aşteptat să facă un bărbat care se târguia cu o femeie, în special când aceasta îi refuza oferta.

Nu ştia ce credeau în sat despre Şoiman, despre prezenţa şi nonprezenţa lui. Ogion, rezervat, tăcut şi din unele puncte de vedere temut, fusese magul şi consăteanul lor. De Şoiman ar fi

putut fi mândri ca nume, Arhimagul care trăise o vreme în Re Albi şi făcuse lucruri minunate, păcălind un dragon în cele Nouăzeci de Insule, aducând înapoi Inelul lui Erreth-Akbe de pe undeva, şi altele; dar nu-l cunoşteau. Nici el nu-i cunoştea pe ei. De când venise, nu se dusese în sat, ci numai în pădure, în sălbăticie. Nu se gândise la asta mai înainte, dar evita satul la fel de categoric ca şi Therru.

Trebuie să se fi vorbit despre el. Era un sat, iar oamenii vorbeau. Dar bârfele despre isprăvile vrăjitorilor şi ale magilor nu mergeau prea departe. Problema era prea stranie, vieţile oamenilor puterii erau prea ciudate, prea diferite de ale lor. Las-o baltă, îi auzise pe sătenii din Valea de Mijloc spunând atunci când cineva ajungea să facă speculaţii prea libere despre un aducător de ploaie aflat în trecere sau despre propriul lor vrăjitor, Beech... *Las-o halta. El merge pe drumul lui, nu pe-al nostru*.

Cât despre ea, întrebarea dacă ar fi trebuit să rămână să îngrijească şi să slujească un asemenea om al puterii nu părea îndoielnică pentru ei; era din nou un caz de las-o baltă. Nici Tenar nu fusese prea des în sat; de aceea, nu erau nici prietenoşi, nici ostili faţă de ea. Locuise cândva acolo, în cabana lui Fan ţesătorul, era eleva bătrânului mag, care îl trimisese pe Townsend în jurul muntelui, s-o cheme; toate astea erau foarte bune. Apoi însă ea venise cu copilul acela groaznic la vedere, cine-ar umbla cu aşa ceva la lumina zilei de bunăvoie? Şi ce fel de femeie ar fi fost eleva unui vrăjitor, îngrijitoarea unui vrăjitor? Aici e vorba de vrăjitorie, desigur, şi străină pe deasupra. Dar la fel de adevărat se dovedea faptul că fusese soţia unui fermier bogat, acolo, departe, în Valea de Mijloc; deşi acum el era mort, iar ea văduvă. Ei, dar cine putea înţelege căile vrăjitorilor? Las-o baltă, mai bine las-o baltă...

Se întâlni cu Arhimagul din Terramare în timp ce acesta venea pe lângă gardul grădinii. Îi spuse:

— Se zice că a venit o corabie din oraşul Havnor...

El se opri. Făcu o mişcare, imediat controlată, dar aceasta fusese începutul unui gest de a se întoarce s-o ia la fugă, să scape şi să fugă ca un şoarece din faţa unui şoim.

— Ged! – exclamă ea. – Ce e?

— Nu pot – răspunse el – Nu-i pot privi în faţă.

— Pe cine?

— Oamenii care vin de la el. De la rege.

Chipul îi devenise cenuşiu, ca atunci când ajunsese prima oară aici, şi se uita în jur, căutând un loc unde să se ascundă.

Groaza lui era atât de presantă şi neajutorată încât ea se gândea numai cum să-l cruţe.

— Nu trebuie să-i vezi. Dacă vine cineva, îl dau afară. Acum, vino înapoi în casă... N-ai mâncat nimic toată ziua.

— A fost un om acolo – spuse el.

— Townsend, care preţuia caprele. I-am zis să plece. Haide!

El o urmă, şi când intrară în casă, femeia închise uşa.

— Cu siguranţă nu-ţi pot face nici un rău, Ged. De ce-ar face-o?

Bărbatul se aşeză la masă şi clătină din cap posomorât.

— Nu, nu...

— Ei ştiu că eşti aici?

— Nu ştiu.

— De ce te temi? – îl întrebă, fără nerăbdare, dar cu o anumită autoritate raţională.

El îşi acoperi faţa cu mâinile, masându-şi tâmplele şi fruntea, cu ochii plecaţi.

— Am fost... Îngăimă el. Eu nu...

Era tot ce reuşea să rostească.

Tenar îl opri, spunând:

— E bine, totul e bine.

Nu îndrăznea să-l atingă, de teamă să nu-i mărească umilirea prin ceva care să semene câtuşi de puţin a milă. Era furioasă pe el, şi pentru el.

— Nu-i treaba lor – continuă ea – unde eşti sau cine eşti, sau ce alegi să faci sau să nu faci! Dacă vin să-şi bage nasul, pot să plece la fel de curioşi precum au venit!

Asta era o vorbă a lui Lark. Se simţea tânjind după compania unei femei obişnuite, cu judecată.

— Oricum, corabia s-ar putea să n-aibă nimic de-a face cu tine. Ar putea vâna piraţi la ei acasă. O să fie şi ăsta un lucru bun, când regele se apucă să facă asta... Am găsit nişte vin în spatele dulapului, două butelci, mă întreb cât timp le-a ascuns

Ogion aici. Cred că amândurora ne-ar prinde bine un pahar de vin. Şi nişte pâine cu brânză. Micuţa a mâncat de prânz şi a plecat cu Heather să prindă broaşte. S-ar putea să avem picioare de broască la cină. Dar acum, pâine şi brânză. Şi vin. Mă întreb de unde e, cine i l-a adus lui Ogion şi cât de vechi este.

Vorbi mai departe, flecăreală femeiască, cruţându-l de la a fi nevoit să răspundă sau de la a interpreta greşit orice moment de tăcere, până când bărbatul trecu peste criza de ruşine, mâncă puţin, şi bău un pahar din vinul roşu vechi, delicat.

— E mai bine să plec, Tenar – spuse el. – Până când o să învăţ să fiu ceea ce sunt acum.

— Unde să pleci?

— Sus pe munte.

— Să hoinăreşti – ca Ogion?

Se uită la el. Îşi aminti cum mergea alături de el pe drumurile din Atuan, râzând pe seama lui: *Vrăjitorii cerşesc deseori?* Iar el răspunsese: *Da, dar încearcă să dea ceva în schimb*.

Îl întrebă cu prudenţă:

— Ai putea să te descurci o vreme ca aducător de ploaie, sau ca găsitor?

Îi umplu paharul până sus.

El clătină din cap. Bău vinul şi se uită în altă parte.

— Nu – zise el. – Nici una dintre ele. Nimic din toate astea.

Femeia nu-l credea. Voia să se revolte, să tăgăduiască, să-l întrebe: *Cum se poate, cum poţi spune aşa ceva – ca şi cum ai fi uitat tot ce ştii, tot ce-ai învăţat de la Ogion, la Roke şi în călătoriile tale! Nu se poate să fi uitat cuvintele, numele, faptele artei tale. Ai învăţat, ţi-ai câştigat puterea!...* Se stăpâni să spună asta, dar murmură altceva:

— Nu înţeleg. Cum poate totul...

— O ceaşcă de apă – explică el, înclinându-şi paharul puţin, ca pentru a-l vărsa.

Şi, după un timp:

— Ce nu înţeleg, este de ce m-a adus înapoi. Bunătatea celor tineri înseamnă cruzime... Aşa că mă aflu aici, trebuie să mă împac cu asta, până când o să mă pot duce înapoi.

Tenar nu ştia prea limpede ce voia el să spună, dar auzi o nuanţă de reproş sau de plângere care, la el, o zdruncină şi o înfurie. Vorbi cu răceală:

— Kalessin a fost cel care te-a adus aici.

Era întuneric în casă, cu uşa închisă şi numai cu fereastra cea mică dinspre apus, care să lase înăuntru lumina după-amiezii târzii. Nu putea distinge expresia de pe chipul lui; dar dintr-odată bărbatul ridică paharul spre ea cu un surâs înnegurat şi bău.

— Vinul ăsta... – vorbi el. – Vreun mare negustor sau un pirat trebuie să i-l fi adus lui Ogion. N-am băut niciodată ceva asemănător. Nici măcar în Havnor.

Învârti în mâini paharul scund, cu privirea plecată spre el.

— O să-mi iau un nume oarecare – zise el – şi o să plec peste munte, către Armouth şi către ţinutul Pădurii de Răsărit, de unde am venit. Or să adune fânul. E întotdeauna de lucru la fân şi la cules.

Femeia nu ştia cum să răspundă. Şubred şi cu înfățișare bolnăvicioasă, i s-ar fi dat o asemenea muncă doar din milă sau din răutate; iar dacă ar fi primit-o, n-ar fi fost în stare s-o facă.

— Drumurile nu mai sunt ce-au fost – zise ea. – În aceşti ultimi ani, sunt hoţi şi bande pretutindeni. Scursuri străine, cum spune prietenul meu Townsend. Nu mai e sigur să mergi singur.

Privindu-l în lumina slabă, ca să vadă cum primea aceste vorbe, se întrebă pentru o clipă, cu ironie, cum trebuie să fie să nu fi fost niciodată nevoit să te temi de o fiinţă umană – şi cum ar fi să trebuiască să înveţi să-ţi fie frică.

— Ogion mergea încă... – începu el, apoi închise gura; îşi adusese aminte că Ogion fusese mag.

— În partea de sud a insulei – zise Tenar – se cresc o mulţime de animale. Oi, capre, vite. Le mână sus, pe dealuri, înainte de Dansul cel Lung, şi le ţin acolo la păşunat până vin ploile. E întotdeauna nevoie de păstori.

Bău o înghiţitură de vin. O simţea în gură ca pe numele dragonului.

— Dar de ce nu poţi să rămâi aici?

— Nu în casa lui Ogion. E primul loc în care or să vină.

— Ei, şi ce dacă vin? Ce-or să vrea de la tine?

— Să fiu ce-am fost.
Dezolarea din glasul lui o făcu să îngheţe.
Rămase tăcută, încercând să-şi aducă aminte cum fusese să fie puternică, să fie Cea Devorată, Preoteasa Unică a Mormintelor din Atuan, şi apoi să piardă toate astea, să le arunce, să devină doar Tenar, doar ea însăşi. Se gândi cum ar fi fost să fie femeie în floarea tinereţii, cu copii şi bărbat, şi apoi să piardă toate astea, să ajungă bătrână şi văduvă, fără putere. Dar chiar şi aşa, nu simţea că-i înţelege ruşinea, agonia umilinţei. Poate că numai un bărbat putea simţi astfel. O femeie se obişnuia cu ruşinea.
Sau poate că tuşa Moss avea dreptate şi, când carnea se dusese, cochilia era goală.
Gânduri de vrăjitoare, cugetă ea. Şi ca să abată gândurile lui şi ale ei la altceva, şi pentru că vinul delicat, arzător îi însufleţea spiritul şi limba, spuse:
— Ştii, m-am gândit – la faptul că Ogion mi-a dat lecţii, iar eu n-am vrut să continuu, ci am plecat, l-am găsit pe fermierul meu şi m-am măritat cu el – m-am gândit, când am făcut asta, m-am gândit, în ziua nunţii, *Ged va fi furios când va auzi aşa ceva*!
Râdea în timp ce vorbea.
— Am fost – răspunse el.
Ea aştepta. El continuă:
— Am fost dezamăgit.
— Furios – insistă ea.
— Furios – recunoscu el.
Umplu paharul lui Tenar.
— Pe atunci, aveam puterea de a cunoaşte puterea – continuă. – Iar tu... tu străluceai în acel loc înfiorător. Labirintul, în bezna aceea.
— Păi atunci, spune-mi: ce-ar fi trebuit să fac cu puterea pe care-o aveam şi cu învăţătura pe care Ogion încerca să mi-o dea?
— S-o foloseşti.
— Cum?
— Aşa cum este folosită Arta Magiei.
— De către cine?
— De către vrăjitori – răspunse el, cu puţină durere în glas.

— Magie înseamnă talentele, meşteşugurile vrăjitorilor, ale magilor?

— Ce altceva să însemne?

— Asta-i tot ce-ar putea însemna vreodată?

El rămase pe gânduri, ridicând ochii spre ea o dată sau de două ori.

— Când Ogion mă învăţa – spuse ea – aici – chiar aici lângă şemineu – cuvintele Limbii Vechi, erau la fel de uşoare şi la fel de dure în gura mea ca şi într-a lui. A fost ca şi cum aş fi învăţat limba pe care-o vorbeam înainte de a mă naşte. Însă restul – ştiinţa, runele puterii, farmecele, regulile, trezirea forţelor – totul era mort pentru mine. Limba altcuiva. Obişnuiam să mă gândesc că aş fi putut să mă îmbrac ca războinic, cu lance, sabie, panaş şi tot restul, dar nu mi s-ar potrivi, nu-i aşa? Ce să fac cu sabia? M-ar transforma asta într-un erou? Aş fi tot eu, în haine străine, abia în stare să merg.

Sorbi din vin.

— Aşa că le-am dat jos pe toate – vorbi ea mai departe – şi mi-am pus propriile mele haine.

— Ce-a zis Ogion când l-ai părăsit?

— Ce spune Ogion de obicei?

Replica stârni din nou surâsul înnegurat.

— N-a zis nimic.

Ea încuviinţă.

După un timp, continuă mai blând:

— M-a primit pentru că tu m-ai adus la el. Nu mai voia nici un ucenic după tine, şi n-ar fi luat niciodată o fată decât dacă venea din partea ta, la cererea ta. Dar m-a iubit. M-a respectat. Şi eu l-am iubit şi l-am respectat. Dar nu-mi putea da ceea ce voiam, iar eu nu puteam lua ceea avea el de dat. Ştia asta. Dar, Ged, a fost cu totul altceva când a văzut-o pe Therru. În ziua dinainte de a muri... Tu spui, şi Moss spune, că puterea cunoaşte puterea. Nu ştiu ce-a văzut la ea, dar a zis: Învaț-o! A mai zis...

Ged aştepta.

— A zis: *Or să se teamă de ea*. Şi a mai zis: *Învaț-o tot! Nu Roke*. Nu ştiu ce voia să spună. De unde să ştiu? Dacă aş fi stat aici, cu el, aş fi putut să ştiu, aş fi putut s-o învăţ. M-am gândit

însă: *Ged va veni, el o să ştie. O să ştie ce s-o înveţe, ce trebuie să ştie, mica mea vătămată.*

— Nu ştiu – răspunse el, vorbind foarte încet. – Am văzut... la copil văd doar... nedreptatea făcută. Răul.

Îşi termină vinul.

— N-am nimic să-i dau – adăugă el.

Se auzi la uşă un ciocănit uşor, ca un zgâriat. El se ridică brusc, tresărind, cu aceeaşi răsucire neajutorată a corpului, căutând un loc să se ascundă.

Tenar se duse la uşă, o întredeschise şi o mirosi pe Moss, înainte de a o vedea.

— Sunt nişte oameni în sat – şopti bătrâna pe un ton dramatic. – Tot felul de oameni de soi vin din port, de pe corabia cea mare care-a sosit din oraşul Havnor, se zice. Vin după Arhimag, se zice.

— El nu vrea să-i vadă – spuse Tenar cu glasul stins.

N-avea nici cea mai mică idee ce să facă.

— Cred că nu – încuviinţă vrăjitoarea.

Şi, după o pauză de aşteptare:

— Atunci unde e?

— Aici – răspunse el, venind la uşă şi deschizând-o mai larg. Moss îl privi şi nu spuse nimic.

— Ştiu unde sunt?

— Nu de la mine – zise Moss.

— Dacă vin aici – interveni Tenar – tot ce trebuie să faci este să-i trimiţi de unde-au venit – la urma urmei, eşti Arhimagul...

Nici el, nici Moss nu-i acordară atenţie.

— N-or să vină la mine acasă – vorbi Moss. – Vino, dacă vrei.

El o urmă, aruncându-i o privire, dar nici un cuvânt lui Tenar.

— Dar ce să le spun? – vru ea să ştie.

— Nimic, drăguţo – răspunse vrăjitoarea.

***

HEATHER ŞI THERRU SE ÎNTOARSERĂ din mlaştini cu şapte broaşte moarte într-un sac de plasă, iar Tenar îşi făcu de lucru tăind şi curăţând de piele picioarele pentru cina celor care le vânaseră. Tocmai termina, când auzi voci afară şi, ridicând privirea spre uşa deschisă, văzu nişte oameni stând în cadrul ei – oameni cu pălării, o scânteie de aur, o sclipire...

— Doamna Goha? – se auzi o voce plicticoasă.

— Intraţi! – zise ea.

Intrară: cinci bărbaţi, părând de două ori mai mulţi în încăperea cu tavanul jos, înalţi şi impunători. Se uitară în jur, iar ea văzu ceea ce vedeau ei.

Vedeau o femeie stând la o masă, ţinând un cuţit lung, ascuţit. Pe masă se afla un tocător, iar pe acesta, pe o parte, o grămăjoară de picioare curăţate, alb-verzui; pe cealaltă, o grămadă de broaşte grase, însângerate, moarte. În umbra din spatele uşii pândea ceva – un copil, dar un copil diform, desfigurat, având doar o jumătate de faţă şi mâna ca o gheară. Pe un pat dintr-o firidă, dedesubtul singurei ferestre, stătea o tânără femeie solidă, osoasă, holbându-se la ei cu gura larg deschisă. Avea mâinile pline de sânge şi noroi, iar cămaşa umedă mirosea a apă stătută. Când îi văzu că se uitau la ea, încercă să-şi ascundă faţa în fustă, dezgolindu-şi picioarele până la coapse.

Întoarseră privirea de la ea şi de la copil, şi nu mai aveau la cine altcineva să se uite decât la femeia cu broaştele moarte.

— Doamna Goha? – repetă unul dintre ei.

— Aşa mi se spune – vorbi ea.

— Venim din Havnor, de la rege – rosti vocea plicticoasă.

Nu-i vedea prea clar faţa, contra luminii.

— Îl căutăm pe Arhimag, pe Şoimanul din Gont. Regele Lebannen urmează să fie încoronat la sosirea toamnei şi doreşte să-l aibă alături pe Arhimag, domnul şi prietenul său, pentru a se pregăti de încoronare, şi pentru a-l încorona, dacă doreşte.

Bărbatul vorbea hotărât şi protocolar, ca unei doamne dintr-un palat. Purta pantaloni sobri de piele şi cămaşă de in prăfuită din cauza drumului urcat din Portul Gont, dar era o pânză fină, cu broderie de fir de aur la gât.

— Nu-i aici – zise Tenar.

Doi băieţei din sat se uitară înăuntru din uşă, apoi se retraseră, se uitară din nou şi fugiră strigând.

— Poate că ne poţi spune unde este, doamnă Goha? – insistă bărbatul.

— Nu pot.

Se uită la ei toţi. Teama pe care-o simţise la început – inspirată de panica Şoimanului, poate, sau doar de neliniştea la vederea unor străini – se potolea. Se afla aici, în casa lui Ogion; şi ştia destul de bine de ce Ogion nu se temuse niciodată de oamenii sus-puşi.

— Trebuie să fiţi obosiţi după drumul acela lung – spuse. – Vreţi să stați jos? Avem vin. Trebuie să spăl paharele.

Duse tocătorul pe bufet, puse picioarele de broască în cămară, împinse restul cu lama cuţitului în găleata cu rămăşiţe pe care Heather avea s-o ducă porcilor ţesătorului Fan, îşi spălă mâinile până la cot şi cuţitul în albie, turnă apă proaspătă şi clăti cele două pahare din care băuseră ea şi cu Şoimanul. Mai era un singur pahar în dulap şi două ceşti de lut fără toartă. Le puse pe toate pe masă şi turnă vin pentru vizitatori; în sticlă rămăsese exact atât cât era nevoie pentru toţi. Schimbară priviri între ei şi nu se aşezară. Regulile ospitalităţii îi sileau totuşi să accepte ceea ce li se oferea. Fiecare luă o ceaşcă sau un pahar, cu un murmur politicos. Închinând în cinstea femeii, băură.

— Pe legea mea! – exclamă unui dintre ei.

— Andrade – ultima recoltă – completă altul, cu ochii mari.

Al treilea clătină din cap.

— Andrade – anul Dragonului – conchise solemn.

Al patrulea încuviinţă şi sorbi din nou, cu respect. Al cincilea, care fusese primul care vorbise, ridică din nou ceaşca de lut către Tenar şi rosti:

— Ne onorezi cu vinul unui rege, doamnă.

— A fost al lui Ogion – zise ea. – Asta a fost casa lui Ogion. E casa lui Aihal. Ştiaţi asta, domnilor?

— Ştiam, doamnă. Regele ne-a trimis la această casă, crezând că Arhimagul avea să vină aici; şi, când vestea morţii maestrului a ajuns în Roke şi Havnor, am fost şi mai siguri de asta. Dar un dragon l-a luat pe Arhimag din Roke. Şi nici o veste sau mesaj n-a sosit de la el de atunci, nici în Roke, nici la rege. Iar regele pune mult la inimă, şi e în interesul nostru, al tuturor, să ştim că Arhimagul e aici şi că se simte bine. A venit aici, doamnă?

— Nu pot spune – replică ea, dar era o ambiguitate prost inspirată, şi-şi putea da seama că şi bărbaţii gândeau la fel.

Îndreptă spatele, stând în picioare în spatele mesei.

— Adică n-o să vă spun. Cred că, dacă Arhimagul doreşte să vină, va veni. Dacă doreşte să nu fie găsit, n-o să-l găsiţi. Sunt sigură că n-o să-l căutaţi împotriva voinţei sale...

Cel mai în vârstă şi mai înalt dintre bărbaţi zise:

— Voinţa regelui este voinţa noastră.

Primul care vorbise adăugă, mai împăciuitor:

— Noi suntem doar mesageri. Ce se întâmplă între rege şi Arhimagul Insulelor este doar între ei. Noi căutăm doar să ducem solia şi răspunsul.

— Dacă pot, o să am grijă ca mesajul vostru să ajungă la el.

— Şi răspunsul? – întrebă cel mai vârstnic.

Ea nu scoase nici un cuvânt, iar primul vorbitor continuă:

— Vom rămâne aici vreo câteva zile, în casa lordului din Re Albi, care, auzind de sosirea corăbiei noastre, ne-a oferit ospitalitate.

Femeia avu senzaţia că se întinde o capcană sau că se strânge un laţ, deşi nu ştia de ce. Vulnerabilitatea Şoimanului, simţul propriei slăbiciuni o molipsiseră şi pe ea. Iritată, îşi folosi ca apărare înfățișarea , faptul că părea să fie o simplă gospodină, o menajeră între două vârste – dar aşa părea? Exista şi adevărul, iar lucrurile astea erau mai subtile chiar decât deghizările şi preschimbările de formă ale vrăjitorilor. Plecă fruntea şi spuse:

— Asta va fi mai potrivit pentru confortul domniilor-voastre.

Vedeţi că trăim foarte simplu aici, ca şi bătrânul mag.

— Şi beţi vin de Andrade – comentă cel care identificase recolta, un bărbat chipeş, cu ochi strălucitori şi un zâmbet cuceritor.

Ea, jucându-şi rolul, rămase cu capul plecat. Dar, în timp ce-şi luau rămas-bun şi ieşeau unul câte unul, era convinsă că oricum ar părea şi oricum ar fi, dacă nu ştiau acum că ea era Tenar cea cu Inelul, aveau s-o afle destul de curând; şi astfel vor şti că ea chiar îl cunoştea pe Arhimag şi că era cu adevărat calea lor către el, dacă erau hotărâţi să-l găsească.

Când îi văzu plecaţi, lăsă să-i scape un oftat adânc. Heather făcu la fel şi închise în sfârşit gura, care rămăsese căscată tot timpul cât bărbaţii fuseseră aici.

— Eu niciodată – vorbi ea, pe un ton de mulţumire adâncă, deplină, şi se duse să vadă unde se rătăciseră caprele.

Therru ieşi din locul întunecat din spatele uşii, unde se baricadase împotriva străinilor cu toiagul lui Ogion, bastonul de anin al lui Tenar şi propriul ei băţ de alun. Se mişcă în felul încordat, sfios, pe care-l abandonase de când erau aici, fără să se uite în sus, cu jumătatea distrusă a feţei înclinată înspre umăr.

Tenar se duse spre ea şi îngenunche ca s-o îmbrăţişeze.

— Therru – îi şopti ea – n-or să-ţi facă nici un rău. Nu vor să rănească pe nimeni.

Copila nu se uită la ea. O lăsă pe Tenar s-o ţină în braţe ca pe un buştean.

— Dacă spui tu, n-o să-i mai las niciodată în casă.

După o vreme, fetiţa se mişcă puţin şi întrebă cu glasul ei răguşit, gros:

— Ce-or să-i facă Şoimanului?

— Nimic – răspunse Tenar. – Nici un rău! Au venit...

Vor să-l cinstească.

Dar începuse să vadă ce i-ar fi făcut încercarea lor de a-l cinsti – i-ar fi tăgăduit pierderea, i-ar fi refuzat durerea pentru ceea ce pierduse, l-ar fi silit să joace rolul a ceea ce nu mai era.

Când dădu drumul copilei, Therru se duse la dulap şi scoase mătura lui Ogion. Mătură podeaua cu sârguinţă în locul unde stătuseră oamenii din Havnor, ştergându-le urmele, aruncând praful lăsat de picioarele lor afară pe uşă, peste prag. Urmărind-o, Tenar se hotărî.

Se duse la raftul pe care se aflau cele trei cărţi mari ale lui Ogion şi le răsfoi. Găsi câteva pene de gâscă şi o călimară de cerneală pe jumătate uscată, dar nici un petic de hârtie sau de pergament. Îşi învinse şovăiala, detestând să provoace stricăciuni unui obiect atât de sacru ca o carte, tăie şi scoase o fâşie îngustă de hârtie din pagina albă de la sfârşitul Cărţii Runelor. Se aşeză la masă, înmuie pana în cerneală şi scrise. Nici cerneala, nici cuvintele nu ieşeau uşor. Abia dacă mai scrisese câte ceva de când stătuse la aceeaşi masă, un sfert de secol în urmă, cu Ogion uitându-se peste umărul ei, învăţând-o Runele din hardică şi Marile Rune ale Puterii. Scrise:

du-te ferma stejari din valea de mijloc la clerbrook

zi goha tea trimis să ai grijă de grădină şi oi.

Îi luă aproape la fel de mult s-o recitească pe cât îi luase s-o scrie. Până acum, Therru terminase cu măturatul şi o privea cu atenţie.

Adăugă un cuvânt:

deseară

— Unde-i Heather? – o întrebă pe fetiţă în timp ce împăturea hârtia o dată, apoi de două ori. – Vreau să meargă să ducă asta la casa tuşii Moss.

Tânjea să se ducă singură, să-l vadă pe Şoiman, dar nu îndrăznea să fie văzută plecând, ca nu cumva ei s-o urmărească şi să-i conducă la el.

— Mă duc eu – şopti Therru.

Tenar se uită la ea cu asprime.

— O să trebuiască să te duci singură, Therru. Dincolo de sat.

Copila dădu din cap.

— I-o dai numai lui!

Ea încuviinţă din nou.

Tenar îndesă hârtia în buzunarul fetiţei, o îmbrăţişă, o sărută, o lăsă să plece. Therru plecă, acum nu ghemuindu-se timidă, ci alergând liber, zburând, se gândi Tenar, văzând-o dispărând în lumina serii de dincolo de cadrul uşii, zburând ca o pasăre, ca un dragon, ca un copil, liberă...

CAPITOLUL 8

ȘOIMI

THERRU SE ÎNTOARSE CURÂND CU răspunsul Şoimanului:

— A zis c-o să plece deseară.

Tenar auzi răspunsul cu mulţumire, uşurată că el îi acceptase planul, că avea să dispară din faţa acestor mesageri şi a acestor mesaje de care era îngrozit. Abia după ce le oferi lui Heather şi lui Therru ospăţul lor cu picioare de broască, după ce-o puse pe Therru în pat, îi cântă, şi rămase singură, stând în capul oaselor, fără lampă sau lumină de la focul din vatră, inima începu să i se strângă. El plecase. Nu era puternic, era rătăcit şi nesigur, avea nevoie de prieteni; iar ea îl trimisese departe de cei care erau şi cei care doreau să-i fie prieteni. Plecase, iar ea trebuia să rămână, să abată câinii de pe urmele lui, măcar câtă vreme rămâneau în Gont sau plecau înapoi spre Havnor.

Panica lui şi supunerea ei faţă de aceasta începură să i se pară atât de lipsite de raţiune, încât se gândi că era la fel de lipsit de raţiune şi de improbabil faptul că ar fi plecat cu adevărat. Şi-ar fi folosit inteligenţa ca să se ascundă pur şi simplu în casa lui Moss, ultimul loc din Terramare în care un rege ar căuta un Arhimag. Ar fi fost mult mai bine dacă rămânea acolo până când plecau oamenii regelui. Apoi se putea întoarce la casa lui Ogion, unde era de fapt locul lui. Iar lucrurile ar continua ca şi până acum, cu ea având grijă de el până când îşi recăpăta puterile, şi cu el oferindu-i tovărăşia lui îndrăgită.

În cadrul uşii apăru o umbră conturată pe fundalul stelelor.

— Pss! Eşti trează?

Tuşa Moss intră în casă.

— Ei, s-a dus – îi zise, pe un ton conspirativ, jubilând. – A plecat pe poteca veche din pădure. Zice c-o s-o taie mâine spre drumul care duce în Valea de Mijloc, pe lângă Izvorul Stejarului…

— Bine – răspunse Tenar.

Mai îndrăzneaţă decât de obicei, Moss se aşeză neinvitată.

— I-am dat o pâine şi un pic de brânză pentru drum.

— Mulţumesc, Moss. A fost drăguţ din partea ta.

— Doamnă Goha...

În întuneric, vocea lui Moss căpătă rezonanţa de melopee a incantaţiilor şi descântecelor ei.

— E un lucru pe care voiam să ţi-l spun, drăguţo, fără să trec dincolo de ceea ce ştiu, pentru că ştiu că ai trăit printre oameni mari şi ai fost chiar tu una dintre ei, şi asta îmi închide gura când mă gândesc la aşa ceva. Şi totuşi, există lucruri pe care eu le ştiu şi pe care tu n-ai de unde să le ştii, cu toată învăţătura runelor şi a Limbii Vechi şi cu tot ce-ai învăţat de la înţelepţi şi în ţinuturi străine...

— Aşa e, Moss.

— Da, bine atunci. Aşadar, când am vorbit despre cum vrăjitorii îi cunosc pe vrăjitori, iar eu am zis – despre cel care a plecat acum – că nu mai era mag acum, orice-ar fi fost înainte, tu nu voiai să accepţi ... Dar aveam dreptate, nu-i aşa?

— Da.

— Da. Am avut.

— A zis chiar el asta.

— Sigur c-a zis. El nu minte şi nici nu zice că una-i alta şi alta-i una, până când nu mai ştii cum stau lucrurile, asta-i sigur când e vorba de el. Nici nu-i unul care să încerce să mâne carul fără boii. Dar pot s-o zic de-a dreptul că-mi pare bine c-a plecat, pentru că n-ar fi mers, n-ar mai fi mers, pentru că acum e alta treaba cu el.

Tenar n-avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea, în afară de imaginea despre a încerca să mâni carul fără boi.

— Nu ştiu de ce se teme atât – replică ea. – Adică, ştiu în parte, dar nu înţeleg de ce simte atâta ruşine. Dar ştiu că el crede că ar fi trebuit să moară. Şi mai ştiu că tot ce înţeleg despre viaţă înseamnă a avea o treabă de făcut şi a fi în stare s-o faci. În asta constă plăcerea şi gloria şi totul. Şi dacă nu poţi face treaba, sau îţi este luată, atunci la ce bun? Trebuie să ai ceva.

Moss ascultă şi încuviinţă, ca la auzul unor vorbe de înţelepciune, dar, după o mică pauză, spuse:

— E straniu pentru un om bătrân să fie un băiat de cincisprezece ani, fără îndoială!

Tenar aproape că exclamă: Ce tot vorbeşti tu acolo, Moss? – dar ceva o împiedică. Îşi dădu seama că se aşteptase ca să-l audă pe Ged intrând în casă după hoinăreala de pe coasta muntelui, că îi aştepta sunetul vocii, că trupul ei îi nega absenţa. Aruncă brusc o privire pe deasupra vrăjitoarei, o masă informă de negru cocoţată pe scaunul lui Ogion, lângă şemineul gol.

— Ah! – exclamă ea, o mulţime de gânduri năvălindu-i brusc în minte, toate deodată.

— De asta... – continua ea. – De asta niciodată eu...

După o tăcere destul de lungă, întrebă:

— Ei... vrăjitorii... e o vrajă?

— Sigur că da, sigur că da, drăguţo – răspunse Moss. – Se vrăjesc singuri. Unii or să-ţi spună că fac un troc, e ca o căsătorie întoarsă pe dos, cu jurăminte şi tot restul, şi aşa îşi capătă puterea. Însă mie asta îmi sună rău, ca şi cum ai avea de-a face cu Puterile Vechi mai mult decât o face un vrăjitor adevărat. Iar bătrânul mag mi-a zis că ei nu fac asemenea lucru. Deşi am cunoscut câteva vrăjitoare femei făcând asta, şi n-a ieşit de-aici nici un rău prea mare...

— Cele care m-au crescut au făcut asta, făgăduind fecioria.

— O, da, fără bărbaţi, mi-ai zis tu, iar ei jugăniţi. Groaznic!

— Dar de ce, dar de ce... de ce nu m-am gândit niciodată...

Vrăjitoarea râse zgomotos.

— Pentru că asta-i puterea lor, drăguţo. Nu te gândeşti! Nu poţi! Şi nici ei, o dată ce au încheiat vraja. Cum ar putea? Să-şi dea puterea? N-ar merge, nu-i aşa, n-ar merge. Nu câştigi fără să dai la fel de mult. Asta-i adevărat pentru toate, sigur că da. Aşa că ei ştiu asta, vrăjitorii, bărbaţii puterii, o ştiu mai bine decât oricine. Însă, vezi tu, e un lucru stânjenitor pentru un bărbat să nu fie bărbat, chiar dacă poate chema soarele să coboare de pe cer. Aşa că îşi scot asta din minte, cu vrăjile de legare. Şi o fac temeinic. Chiar şi în vremurile astea neprielnice, cu vrăjile care merg prost şi toate astea, n-am auzit încă de un vrăjitor care să rupă farmecele, căutând să-şi folosească puterea pentru poftele trupeşti. Chiar şi cei mai răi s-ar teme. Sigur, sunt cei care iscă năluciri, dar nu fac decât să se

amăgească singuri. Şi mai sunt vrăjitori de mică importantă, cârpacii de farmece şi cei ca ei, unii dintre ei îşi încearcă propriile lor vrăji de ademenire asupra femeilor de la ţară, dar, după cât pot eu să văd, farmecele astea nu înseamnă prea mult. De fapt, o putere e la fel de mare ca şi cealaltă, şi fiecare urmează propria ei cale. Aşa văd eu lucrurile.

Tenar rămase pe gânduri, absorbită. În cele din urmă spuse:

— Se ţin deoparte.

— Da, un vrăjitor trebuie să facă asta.

— Dar tu n-ai făcut-o...

— Eu? Eu nu sunt decât o vrăjitoare bătrână, drăguţo.

— Cât de bătrână?

După câteva clipe, glasul lui Moss se auzi din întuneric, cu un strop de veselie în el:

— Destul de bătrână ca să stau departe de necazuri.

— Dar ai zis... N-ai fost celibatară.

— Ce înseamnă asta, drăguţo?

— Ca vrăjitorii...

— O, nu. Nu, nu! N-am fost niciodată vreo frumuseţe, dar era un fel în care mă uitam la ei... nu făcând farmece, ştii, drăguţo, pricepi ce vreau să zic... e un fel de-a te uita, şi el vine să-ţi dea târcoale, pe cât e de sigur că o cioară va croncăni, într-o zi sau două dădea târcoale pe lângă casa mea... – *am nevoie de un leac pentru râia câinelui meu, am nevoie de un ceai pentru bunica mea bolnavă* – dar eu ştiam de ce-aveau ei nevoie şi dacă-mi plăceau destul, poate căpătau. Cât despre dragoste, despre dragoste... nu-s una dintre ei, ştii, deşi poate că unii dintre ei sunt, dar dezonorează arta, zic eu. Îmi practic arta în schimbul plăţii, dar îmi primesc plăcerea în schimbul dragostei, asta zic eu. Nu că totul e numai plăcere. Am fost multă vreme nebună după un bărbat de pe-aici, ani de zile, era arătos, dar cu inima rece, împietrită. E mort de mult. Tatăl lui Townsend care s-a întors să locuiască aici, îl cunoşti... O, îl doream atât de mult pe bărbatul acela încât mi-am folosit arta, am irosit multe farmece pe el, dar totul era în zadar. Totul pentru nimic. Nu găseşti sânge într-un nap... Şi-am urcat aici, în Re Albi, când eram o fetiţă, în primul rând pentru că aveam necazuri cu un bărbat din Portul Gont. Dar nu pot vorbi despre asta, pentru că

erau oameni bogaţi, importanți. Ei erau cei care aveau puterea, nu eu! Nu voiau ca fiul lor să se încurce cu o fată obişnuită ca mine, târfa murdară îmi ziceau, şi ar fi pus să fiu dată la o parte din drum, ca şi cum ar fi omorât o pisică, dacă n-aş fi fugit încoace. Dar ah, îmi plăcea băiatul ăla, cu braţele şi picioarele rotunde, netede şi ochii mari şi negri, pot să-l văd limpede, atât de limpede după toţi anii ăştia...

Rămaseră tăcute multă vreme în întuneric.

— Când aveai un bărbat, Moss, a trebuit să renunţi la puterea ta?

— Nici un strop – răspunse vrăjitoarea, pe un ton satisfăcut.

— Dar ai zis că nu câştigi, dacă nu dai. Atunci e altfel pentru bărbaţi şi pentru femei?

— Ce nu este, drăguţo?

— Nu ştiu – replică Tenar. – Mie mi se pare că născocim cea mai mare parte a diferenţelor şi apoi ne plângem în legătură cu ele? Nu văd de ce Arta Magiei, puterea, ar trebui să fie diferită pentru un bărbat vrăjitor sau pentru o femeie. În afară de cazul în care puterea însăşi este diferită. Sau arta.

— Un bărbat răspândeşte, drăguţo. O femeie adună în ea.

Tenar rămase tăcută, dar nemulţumită.

— A noastră e doar o putere mică, aşa pare, pe lângă a lor – continuă Moss. – Dar merge adânc. E numai rădăcini. E ca un tufiş bătrân de mure. Iar puterea unui vrăjitor e ca un brad, poate, măreaţă, înaltă şi splendidă, dar o să fie doborâtă cu totul într-o furtună. Nimic nu omoară însă un desiş de mure.

Scoase chicotitul ei de găină, mulţumită de comparaţie.

— Bine, aşadar! – continuă ea cu vioiciune. – Şi cum ziceam, poate-i mai bine c-a pornit la drum şi s-a dat la o parte, ca nu cumva oamenii din târg să înceapă să vorbească.

— Să vorbească?

— Eşti o femeie respectabilă, drăguţo, iar renumele e averea unei femei.

— Averea ei – repetă Tenar pe acelaşi ton sec; apoi spuse din nou: – Averea ei. Comoara ei. Tezaurul ei. Valoarea ei.

Se ridică în picioare, incapabilă să stea liniştită, întinzându-şi spatele şi braţele.

— Ca dragonii care găsesc peşteri, care construiesc fortăreţe pentru comoara lor, pentru tezaurul lor, ca să fie la adăpat, să doarmă pe comoară, să fie comoara lor. Să adune, să adune şi să nu dăruiască niciodată!

— O să cunoşti valoarea unui bun renume – vorbi sec Moss – când o să-l pierzi. Nu e totul. Dar e greu să-l înlocuieşti.

— Ai renunţa să fii vrăjitoare ca să fii respectabilă, Moss?

— Nu ştiu – răspunse Moss după un timp, gânditoare. – Nu ştiu dacă aş şti cum. Am unul dintre daruri, poate, dar nu şi pe celălalt.

Tenar se duse la ea şi-o luă de mâini. Surprinsă de gest, Moss se ridică, dându-se puţin într-o parte; dar Tenar o trase spre ea şi o sărută pe obraz.

Femeia mai în vârstă ridică o mână şi atinse cu timiditate părul lui Tenar, o mângâiere, aşa cum obişnuia Ogion să facă. Apoi se retrase şi murmură ceva despre faptul că trebuia să se ducă acasă, se pregăti să plece şi întrebă din uşă:

— Sau ai prefera să rămân, cu străinii ăia prin preajmă?

— Du-te – răspunse Tenar. – Sunt obişnuita cu străinii.

***

ÎN NOAPTEA ACEEA, în timp ce stătea întinsă, aşteptând să adoarmă, intră din nou în abisurile vaste de vânt şi lumină, dar lumina era fumurie, roşie, portocaliu-roșcată şi chihlimbarie, ca şi cum aerul însuşi ar fi fost foc. În acest element, ea era şi nu era; zburând pe aripile vântului şi fiind vântul, suflarea vântului, forţa care se elibera; şi nici un glas n-o strigă.

***

DIMINEAŢĂ, SE AŞEZĂ ÎN PRAGUL UŞII, periindu-şi părul. Nu-l avea de culoare deschisă, aproape blond, ca mulţi dintre kargi; pielea ei era palidă, dar părul negru. Încă era întunecat, abia cu câte un fir cenuşiu prin el. Îl spălase, folosind o parte din apa care se încălzea pentru rufe, pentru că se hotărâse ca spălatul rufelor să fie munca ei pentru acea zi, Ged fiind plecat şi respectabilitatea asigurată. Îşi uscă părul la soare, periindu-l. În dimineaţa fierbinte, cu vânt puternic, apăreau scântei în urma periei şi trosneau la vârfurile plutitoare ale firelor de păr.

Therru apăru în picioare în spatele ei, privind-o. Tenar se întoarse şi o văzu atât de încordată încât aproape că tremura.

— Ce-i, păsăruică?

— Focul îşi ia zborul – exclamă fetiţa, cu teamă sau cu veselie. – Peste tot pe cer!

— Nu sunt decât scântei din părul meu – explică Tenar, puţin surprinsă.

Therru zâmbea, iar femeia nu ştia dacă o văzuse vreodată pe copilă zâmbind. Therru întinse amândouă mâinile, pe cea teafără şi pe cea arsă, ca pentru a atinge şi a urmări zborul a ceva din jurul părului despletit, plutitor.

— Focurile, toate îşi iau zborul – repetă ea şi izbucni în râs.

În clipa aceea, Tenar se întrebă pentru prima oară cum o vedea Therru – cum vedea lumea – şi-şi dădu seama că nu ştie; că nu putea şti ce vedea cineva cu un ochi care fusese ars. Iar vorbele lui Ogion, *Or să se teamă de ea*, îi reveniră în minte; dar ea nu se temea câtuşi de puţin de copilă. În schimb, îşi perie din nou părul, energic, astfel încât să zboare scântei, şi auzi încă o dată râsul uşor, răguşit, de încântare.

Spălă cearşafurile, cârpele de vase, schimburile ei şi rochia de rezervă, rochiţele lui Therru, şi le întinse afară (după ce se asigurase că toate caprele erau pe păşunea îngrădită), pe pajişte, ca să se zvânte pe iarba uscată, fixând lucrurile la pământ cu pietre, pentru că vântul sufla în rafale, cu o furie de sfârşit de vară.

Therru crescuse. Era încă foarte mică şi slăbuţă pentru vârsta ei, care trebuie să fi fost de vreo opt ani, dar în ultimele două luni, cu rănile în sfârşit vindecate şi eliberată de durere, începuse să zburde mai mult şi să mănânce mai mult. Hainele, primite de la cea mai mică fetiţă a lui Lark, în vârstă de cinci ani, îi rămâneau repede mici.

Tenar se gândi că ar putea să se ducă în sat, să-l viziteze pe Fan ţesătorul şi să vadă dacă ar putea avea un capăt sau două de pânză pe care să i le dea în schimbul lăturilor pe care i le trimisese pentru porci. I-ar fi plăcut să coasă ceva pentru Therru. Şi i-ar fi plăcut şi să-l viziteze pe bătrânul Fan. Moartea lui Ogion şi boala lui Ged o împiedicaseră să se ducă în sat şi la oamenii pe care-i cunoscuse acolo. O îndepărtaseră, ca întotdeauna, de ceea ce ştia, de ceea ce ştia cum să facă, de lumea în care alesese să trăiască – o lume formată nu din regi şi

regine, din mari puteri şi teritorii dominate, arte înalte, călătorii şi aventuri (se gândea ea în timp ce avea grijă ca Therru să rămână cu Heather şi pornea spre târg), ci din oameni obişnuiţi care făceau lucruri obişnuite, cum ar fi să se căsătorească, să crească copii, să cultive pământul, să coasă şi să spele. Se gândea la asta cu un soi de sentiment de răzbunare, ca şi cum s-ar fi gândit la Ged, aflat acum fără îndoială la jumătatea drumului spre Valea de Mijloc. Şi-l închipui pe drum, aproape de vâlceaua unde domniseră ea şi cu Therru. Şi-l închipui pe bărbatul slab, cu părul sur, mergând singur şi tăcut, în buzunar cu o jumătate de pâine de la o vrăjitoare şi cu o povară de nefericire în inimă.

E timpul să afli, poate, îşi îndreptă ea gândurile către el. *Timpul să înveţi că n-ai învăţat nimic în Roke!* În timp ce-l boscorodea astfel în gând, o altă imagine îi apăru în minte: văzu în apropierea lui Ged unul dintre oamenii care-o aşteptaseră pe ea şi pe Therru pe acel drum. Fără să vrea, exclamă:

— Ged, fii atent! – temându-se pentru el, pentru că nu avea nici măcar un băţ.

Nu era tipul masiv, cu buze păroase, cel pe care-l vedea, ci un altul dintre ei, un bărbat mai tânăr, cu tichie de piele, cel care se uitase cu asprime la Therru.

Ridică ochii să vadă cabana cea mică de lângă casa lui Fan, unde locuise pe vremea când trăia aici. Între aceasta şi ea însăşi trecea un bărbat. Era cel pe care şi-l amintise, în imaginaţie, omul cu tichie de piele. Trecea pe lângă cabană, pe lângă casa ţesătorului; n-o văzuse. Îl privi trecând în sus pe strada din sat, fără să se oprească. Se ducea fie către cotitura drumului de pe deal, fie către conac.

Fără să se oprească să se gândească de ce, Tenar îl urmări de la distanţă, până când văzu în ce direcţie o lua. Bărbatul urca dealul către domeniul lordului din Re Albi, nu cobora pe drumul pe care plecase Ged.

Atunci se întoarse şi-şi făcu vizita la bătrânul Fan[2].

Deşi aproape un pustnic, ca mulţi dintre ţesători, Fan fusese bun, în felul său sfios, cu fetiţa kargadă, şi grijuliu. *Cât de mulţi oameni*, se gândi ea, *îi protejaseră respectabilitatea*! Acum

---

[2] Evantai

aproape orb, Fan o lăsa pe fata care făcea ucenicie la el să ţeasă cea mai mare parte a pânzeturilor. Era bucuros să primească un vizitator. Stătea ca pe tron pe un vechi scaun sculptat, sub obiectul de la care îi venea numele de folosit: un evantai pictat, foarte mare, comoara familiei – darul, aşa mergea vorba, al unui generos pirat al mării pentru bunicul lui, pentru că-i făcuse în grabă nişte vele în vreme de nevoie. Evantaiul era expus deschis pe perete. Bărbaţii şi femeile delicat pictaţi, cu veşminte splendide, roz, verzi ca jadul şi azurii, turnurile, podurile şi Steagurile din Marele Port din Havnor, toate îi erau familiare lui Tenar, chiar din momentul în care văzu iarăşi evantaiul. Vizitatorii din Re Albi erau aduşi adeseori să-l vadă. Era lucrul cel mai frumos din sat, cu toţii erau de acord.

Tenar îl admiră, ştiind că acest lucru îl bucura pe bătrân, şi pentru că era într-adevăr foarte frumos, iar el întrebă:

— N-ai văzut prea multe pe măsura lui în toate călătoriile tale, e?

— Nu, nu! Nimic asemănător în Valea de Mijloc, câtuşi de puţin – răspunse ea.

— Când erai aici, în cabana mea, ţi-am arătat vreodată partea cealaltă?

— Partea cealaltă? Nu – răspunse ea, şi nimic nu mai rămânea de făcut decât ca el să trebuiască să dea jos evantaiul; numai că ea fii nevoită să se caţere şi să se ocupe singură de asta, desprinzându-l cu grijă, din moment ce el nu vedea destul de bine şi nu se putea urca pe scaun. O îndruma însă neliniştit. Tenar îi puse obiectul în mâini, iar bătrânul îl cercetă cu ochii slăbiţi, pe jumătate închişi, ca să se asigure că braţele i se mişcau liber, apoi îl închise complet, îl întoarse şi i-l întinse.

— Deschide-l încet – îi zise.

Ea făcu astfel. Dragoni se mişcară pe măsură ce pliurile evantaiului se desfăceau. Pictaţi şters şi cu fineţe pe mătasea îngălbenită, dragoni în nuanţe palide de roşu, albastru, verde se mişcau şi se adunau, la fel cum erau grupate siluetele de pe partea cealaltă, printre nori şi piscuri de munte.

— Ţine-l sus, în lumină – îi indică bătrânul Fan.

Tenar făcu aşa cum i se spusese, şi văzu cele două feţe, cele două picturi, contopite într-una singură de către lumina care se

revărsa prin mătase, astfel încât norii şi piscurile erau turnurile oraşului, iar bărbaţii şi femeile aveau aripi şi dragonii priveau cu ochi de om.

— Vezi?

— Văd – murmură ea.

— Eu nu mai pot acum, dar văd cu ochii minţii. Nu arăt asta multora.

— E minunat!

— Am vrut să i-l arăt bătrânului mag – continuă Fan – dar m-am luat cu una şi cu alta şi n-am făcut-o niciodată.

Tenar întoarse încă o dată evantaiul în dreptul luminii, apoi îl agăţă la loc, aşa cum fusese, cu dragonii ascunşi în întuneric, iar bărbaţii şi femeile păşind la lumina zilei.

Fan o duse apoi afară, să-i vadă porcii, o pereche frumoasă, îngrăşându-se cât se poate de bine pentru a se transforma în cârnaţii toamnei. Discutară despre neajunsurile lui Heather ca aducătoare de lături. Tenar îi spuse că-şi dorea o bucată de pânză pentru o rochie de copil, iar el fu încântat, scoţând un val întreg de ţesătură fină de in, în timp ce tânăra care-i era ucenică, şi care părea să-i fi adoptat lipsa de sociabilitate în aceeaşi măsură ca şi meşteşugul, păcănea la războiul lat de ţesut, neîntrerupt şi încruntându-se.

În drum spre casă, Tenar şi-o închipui pe Therru stând la acel război. Ar fi fost un trai decent. Cea mai mare parte a muncii era plicticoasă, mereu aceeaşi, dar ţesutul era o meserie onorabilă şi, în unele mâini, o artă nobilă. Iar oamenii se aşteptau ca ţesătorii să fie un pic timizi, deseori necăsătoriţi, izolaţi în munca lor, aşa cum şi erau; totuşi erau respectați. Şi, muncind în interior, la război, Therru n-ar fi fost nevoită să-şi arate faţa. Dar mâna ca o gheară? Ar fi putut mâna aceea să arunce suveica, să întindă urzeala pe război?

Şi era ea oare menită să se ascundă toată viaţa?

Dar ce era să facă? *Ştiind ce trebuie să fie viaţa ei...*

Tenar îşi impuse să se gândească la altceva. La rochia pe care urma s-o facă. Rochiile fetei lui Lark erau simple, grosolane, banale ca noroiul. Ar putea vopsi jumătate din material, poate în galben, sau cu garanţă roşie din mlaştină; apoi un şorţ larg sau un sarafan alb, cu un volan. Trebuia ca fetiţa să fie ascunsă în

faţa unui război de ţesut, în întuneric, şi să nu aibă niciodată un volan la fustă? Şi tot ar mai rămâne destul pentru o cămaşă de noapte, şi pentru un al doilea şorţ, dacă tăia cu atenţie.

— Therru! – strigă la apropierea de casă.

Heather şi Therru erau pe păşunea cu sorg atunci când plecase. Strigă din nou, vrând să-i arate lui Therru materialul şi să-i spună despre rochie Heather apăru tândălind dinspre magazie, trăgând-o pe Sippy de o frânghie.

— Unde-i Therru?

— Cu tine – răspunse Heather cu atâta seninătate încât Tenar se uită în jur după copilă, înainte să înţeleagă că Heather nu avea nici cea mai mică idee unde se afla şi că afirmase pur şi simplu ceea ce îşi dorea să fie adevărat.

— Unde-ai lăsat-o?

Heather n-avea habar. N-o dezamăgise niciodată până atunci pe Tenar; păruse să înţeleagă faptul că Therru trebuia ţinută sub ochi mai mult sau mai puţin, ca o capră. Dar poate că Therru fusese cea care, în tot acest timp, înţelesese acest lucru şi rămăsese acolo unde putea fi văzută? Aşa gândea Tenar şi, neavând nici o îndrumare inteligibilă din partea lui Heather, începu s-o caute şi s-o strige pe fetiţă, fără să primească nici un răspuns.

Se ţinu departe de marginea falezei cât mai mult posibil. În prima zi petrecută aici, îi explicase lui Therru că nu trebuia să se ducă niciodată singură pe râpele abrupte aflate mai jos de casă ori de-a lungul marginii prăpăstioase dinspre miazănoapte, pentru că vederea cu un singur ochi nu putea judeca foarte sigur distanţa sau adâncimea. Copila o ascultase. O asculta întotdeauna. Dar copiii uită. Ea însă n-ar uita. Dar s-ar putea apropia de margine fără să ştie... Cu siguranţă se dusese însă la casa lui Moss. Asta era – fusese acolo singură noaptea trecută, se dusese din nou. Asta era, desigur...

Nu era acolo. Moss n-o văzuse.

— O s-o găsesc, o s-o găsesc, drăguţo – o asigură bătrâna pe Tenar; dar, în loc să urce poteca din pădure ca s-o caute, aşa cum sperase Tenar, Moss începu să-şi facă noduri în păr, pregătindu-se să facă o vrajă de găsire.

Tenar alergă înapoi spre casa lui Ogion, strigând de mai multe ori. Şi de data asta se uită de-a lungul pantei abrupte din josul casei, sperând să zărească silueta mică, ghemuită, jucându-se printre bolovani. Însă nu văzu altceva decât marea, încreţită şi întunecată, la capătul acelor râpe, şi fu cuprinsă de ameţeală şi de îngrijorare.

Se duse la mormântul lui Ogion şi urcă pe scurtătură, pe lângă el, strigând. Când se întoarse traversând pajiştea, vindereul vâna în acelaşi loc unde Ged îl urmărise pândind. De data asta se năpusti, lovi şi se înălţă cu cine ştie ce creatură mică în gheare. Zbură iute către pădure. *Îşi hrăneşte puii*, se gândi Tenar. Tot soiul de gânduri îi trecură prin minte, foarte vii şi foarte precise, în timp ce trecea peste rufele întinse pe iarbă, acum uscate; trebuia să le strângă înainte de venirea serii. Trebuie să caute în jurul casei, în jurul magaziei, al staulului pentru muls, cu mai multă atenţie. Era vina ei. Provocase întâmplarea asta pentru că se gândise s-o facă pe Therru ţesătoare, izolând-o în întuneric ca să muncească, să fie respectabilă. Când Ogion spusese *Învaț-o, învaţ-o tot, Tenar!...* Când ştia că un rău care nu putea fi îndreptat trebuia depăşit... Când ştia că fetiţa îi fusese încredinţată, iar ea nu izbutise în această sarcină, îi înşelase încrederea, o pierduse, pierduse acel dar unic, măreţ...

Intră în casă, după ce căutase în fiecare colţ al celorlalte clădiri, şi se uită din nou în firidă şi în jurul celuilalt pat. Îşi turnă apă, căci avea gura uscată ca nisipul.

În spatele uşii, cele trei beţe de lemn, toiagul lui Ogion şi bastoanele, se mişcară în umbră, şi unul dintre ele se auzi:

— Aici...

Copila era ghemuită în colţul acela întunecat, adunată în propriul ei corp, astfel încât nu părea mai mare decât un căţel, cu capul înclinat pe umăr, cu braţele şi picioarele strânse pe lângă ea, cu singurul său ochi închis.

— Păsăruică, vrăbiuţă, flăcăruie, ce te-a supărat? Ce s-a-ntâmplat? Ce ţi-au mai făcut?

Tenar luă în braţe trupuşorul ghemuit şi ţeapăn ca de piatră, legănându-l în braţe.

— Cum ai putut să mă sperii atât de mult? Cum te-ai putut ascunde de mine? O, am fost atât de supărată!

Începu să plângă, şi lacrimile căzură pe faţa copilei.

— O, Therru, Therru, nu te ascunde de mine!

Un fior străbătu membrele strânse şi treptat acestea se destinseră. Therru se mişcă, şi imediat se agăţă de Tenar, lipindu-şi faţa de golul dintre sânul şi umărul lui Tenar, încleştându-se tot mai tare, cu disperare. Nu plângea. Nu plângea niciodată; lacrimile îi fuseseră arse cu totul, poate; nu mai avea nici una. Dar scotea un sunet prelung, ca un geamăt, ca un suspin.

Tenar o ţinu în braţe, legănând-o încontinuu. Foarte, foarte încet, strânsoarea disperată se relaxă. Capul se lăsă pe sânul lui Tenar ca pe o pernă.

— Spune-mi – murmură femeia, iar copila răspunse, cu şoapta ei slabă, răguşită:

— A venit aici...

Primul gând al lui Tenar se îndreptă spre Ged, iar mintea ei, încă mişcându-se cu iuţeala fricii, prinse asta, îşi dădu seama cine era *el* pentru ea, şi scoase în treacăt un zâmbet strâmb, dar trecu mai departe, stăruind:

— Cine a venit aici?

Nici un răspuns, în afară de un fior interior.

— Un bărbat – rosti încetişor Tenar – un bărbat cu tichie de piele.

Therru dădu o dată din cap.

— L-am văzut pe drum, când am venit aici.

Nici un răspuns.

— Cei patru bărbaţi – cei pe care m-am înfuriat, îţi aduci aminte? Era unul dintre ei.

Dar îşi aduse aminte că Therru ţinuse capul plecat, ascunzând partea arsă, fără să se uite în sus, aşa cum făcuse întotdeauna printre străini.

— Îl cunoşti, Therru?

— Da.

— De... de când trăiai în tabăra de lângă râu?

O încuviinţare.

Braţele lui Tenar se strânseră în jurul ei.

— A venit aici? – întrebă ea, şi toată teama pe care o simţise se transforma în mânie chiar în timp ce vorbea, o furie care-i ardea în tot trupul ca o vergea de foc. Scoase un fel de râs – Ha! – şi şi-l aduse aminte în acel moment pe Kalessin, felul în care râsese.

Dar nu era atât de simplu pentru o fiinţă umană şi pentru o femeie. Focul trebuia stăpânit, iar copilul trebuia alinat.

— Te-a văzut?

— M-am ascuns.

Imediat, Tenar zise, mângâind părul lui Therru:

— N-o să te atingă niciodată, Therru. Înţelege bine ce spun şi crede-mă: n-o să te mai atingă niciodată. N-o să te mai vadă niciodată decât împreună cu mine, şi atunci o să trebuiască să aibă de-a face cu mine. Înţelegi, draga mea, scumpa mea, frumoasa mea? Nu trebuie să-ţi fie frică de el. Se hrăneşte cu frica ta. O să-l facem să moară de foame, Therru. O să-l înfometăm până se mănâncă singur. Până se îneacă rozându-şi oasele propriilor mâini... Ah, ah, ah, nu mă asculta acum, sunt doar furioasă, doar furioasă... M-am înroşit? Sunt roşie acum ca o femeie din Gont? Roşie ca un dragon?

Încerca să glumească; iar Therru, înălţând capul, o privi drept în faţă dinspre chipul ei boţit, tremurând, mâncat de foc, şi răspunse:

— Da. Eşti un dragon roşu.

***

IDEEA BĂRBATULUI VENIND SPRE CASĂ, intrând în casă, învârtindu-se pe-acolo să se uite la lucrul pe care îl făcuse, gândindu-se poate să-l îmbunătăţească, acea idee – de câte ori îi trecea prin cap lui Tenar – venea mai puţin ca o idee, cât ca o criză de greaţă, o nevoie de a vomita, dar greaţa ardea complet în focul mâniei.

Se sculară şi se spălară, iar Tenar ajunse la concluzia că ceea ce simţea acum, mai mult decât orice, era foame.

— Am o gaură în stomac – îi zise lui Therru, şi aranjă o masă substanțială, cu pâine şi brânză, fasole rece în ulei şi ierburi aromate, o ceapă tăiată felii şi cârnat uscat. Therru mâncă binişor, iar Tenar mâncă foarte mult.

În timp ce strângeau, Tenar vorbi:

— Deocamdată, Therru, n-o să te părăsesc deloc, iar tu n-o să te desprinzi de lângă mine. Bine? Şi ar trebui să plecăm acum amândouă la casa tuşii Moss. Făcea o vrajă să te găsească, şi nu-i nevoie să-şi mai bată capul să continue, dar s-ar putea să nu ştie asta.

Therru încetă să se mişte. Aruncă o privire la uşa deschisă şi se ghemui speriată la distanţă de ea.

— Trebuie să aducem înăuntru şi rufele. Pe drumul de întoarcere, bineînţeles. Şi când ajungem înapoi, o să-ţi arăt pânza pe care am căpătat-o azi. Pentru o rochie. Pentru o rochie nouă, pentru tine. O rochie roşie.

Fetiţa se ridică în picioare, adunându-şi curajul.

— Dacă ne ascundem, Therru, îl hrănim. Noi o să mâncăm, iar pe el o să-l înfometăm. Vino cu mine!

Greutatea, bariera uşii aceleia către exterior fu îngrozitoare pentru Therru. Se chirci în faţa ei, îşi ascunse faţa, tremură, se poticni, era o cruzime s-o sileşti să treacă de ea, o cruzime s-o scoată din ascunzătoare, dar Tenar era fără milă.

— Vino ! – ordonă ea, iar copila veni.

Merseră peste câmp către casa lui Moss, ţinându-se de mână. O dată sau de două ori Therru reuşi să ridice privirea.

Moss nu fu surprinsă să le vadă, dar avea o privire stranie, precaută. Îi zise lui Therru să fugă înăuntru, să vadă puii nou ieşiţi din găoace ai găinii cu guler şi să-i aleagă pe cei doi care ar putea fi ai ei; iar Therru dispăru îndată în acel refugiu.

— A fost tot timpul în casă – explică Tenar. – Se ascundea.

— Bine făcea – răspunse Moss.

— De ce? – întrebă Tenar cu asprime.

Nu era dispusă să se ascundă.

— Sunt... sunt nişte creaturi prin preajmă – spuse vrăjitoarea, nu pe un ton rău-prevestitor, dar neliniştita.

— Sunt nişte ticăloşi prin preajmă! – exclamă Tenar, şi Moss se uită la ea şi se trase puţin înapoi.

— Ei, hai – replică ea. – Ei, drăguţo... Ai un foc în jurul tău, o lumină de foc peste tot în jurul capului. Am făcut vraja să găsesc fetiţa, dar n-a mers cum trebuia. Într-un fel, a luat-o de capul ei, şi nu ştiu încă dacă s-a terminat. Sunt uluită. Am văzut făpturi măreţe. Am căutat-o pe fetiţă, dar le-am văzut pe ele, zburând

prin munţi, zburând printre nori. Iar acum ai asta în jurul tău, de parcă ai avea părul în flăcări. Ce nu e la locul lui, ce merge rău?

— Un bărbat cu tichie de piele – răspunse Tenar. – Unul mai tânăr. Destul de arătos. Cusătura de la vestă, de pe umăr, sfâşiată. L-ai văzut pe-aici?

Moss încuviinţă.

— L-au angajat pentru strânsul fânului la conac.

— Ţi-am spus că ea – Tenar aruncă o privire către casă – era cu o femeie şi cu doi bărbaţi? E unul dintre ei.

— Adică, unul dintre cei care...

— Da.

Moss stătea în picioare ca o sculptură de lemn a unei femei bătrâne, ţeapănă, un butuc.

— Nu ştiu – vorbi ea în sfârşit. – Credeam că ştiu destule. Dar nu ştiu. Ce… Ce-ar… Ar veni să… s-o vadă?

— Dacă e tatăl ei, poate c-a venit s-o ceară.

— S-o ceară?

— E proprietatea lui.

Tenar vorbea pe un ton egal. Ridică ochii spre înălţimile Muntelui Gont în timp ce vorbea.

— Dar cred că nu el e tatăl. Cred că-i celălalt. Cel care a venit şi i-a zis prietenei mele din sat că fetiţa s-a rănit..

Moss era încă uluită, încă înfricoşată de propriile ei invocări şi viziuni, de îndârjirea lui Tenar, de prezenţa răului respingător. Clătină din cap, mâhnită.

— Nu ştiu – repetă ea. – Credeam că ştiu destule. Cum putea să se întoarcă?

— Să mănânce – răspunse Tenar. – Să mănânce. N-o s-o mai las singură niciodată. Dar mâine, Moss, s-ar putea să-ţi cer să s-o ţii aici o oră sau două, la începutul zilei. Vrei să faci asta cât mă duc eu la conac?

— Da, drăguţo. Sigur că da. Aş putea să pun asupra ei o vrajă de ascundere, dacă vrei. Dar… Dar sunt acolo sus, oamenii cei mari din oraşul regelui…

— Ei, atunci or să poată vedea cum e viaţa printre oamenii obişnuiţi – replică Tenar, iar Moss se trase din nou înapoi, ca pentru a se feri de un nor de scântei aruncat în faţă de un foc în bătaia vântului.

CAPITOLUL 9

GĂSIREA CUVINTELOR

STRÂNGEAU FÂNUL PE PĂŞUNEA LUNGĂ A LORDULUI, înşiraţi pe povârniş în umbrele strălucitoare ale dimineţii. Trei dintre cosaşi erau femei, iar dintre cei doi bărbaţi, unul era doar un băiat, din câte putea distinge Tenar de la o oarecare depărtare, celălalt era gârbovit şi cărunt. Înaintă de-a lungul şirurilor cosite şi-o întrebă pe una dintre femei despre bărbatul cu tichie de piele.

— E de jos de lângă Valmouth – răspunse femeia cu coasa. – Nu ştiu unde s-a dus.

Ceilalţi se apropiară de-a lungul rândului, bucuroşi să facă o pauză. Nici unul nu ştia unde era omul din Valea de Mijloc sau de ce nu strângea fânul cu ei.

— Soiul ăsta de oameni nu rămâne – comentă bărbatul cărunt. – Leneşi. Îl cunoşti, doamnă?

— Nu c-aş fi vrut – răspunse Tenar. – A venit să pândească acolo unde stau – a speriat copilul. Nu ştiu nici măcar cum îl cheamă.

— Îşi zice Handy – îndrăzni să vorbească băiatul.

Ceilalţi se uitară la ea sau întoarseră privirea şi nu scoaseră nici

un cuvânt. Începuseră să priceapă cine trebuia să fie, femeia kargadă din casa bătrânului mag. Ei erau arendaşi ai lordului din Re Albi, bănuitori pe săteni, prudenţi faţă de tot ceea ce avea de-a face cu bătrânul Ogion. Îşi ascuţiră coasele, se întoarseră cu spatele, se înşirară iarăşi pe fâneață şi se apucară de muncă. Tenar ieşi de pe câmpul de pe coasta dealului, pe lângă un şir de nuci, către drum.

Acolo, un bărbat o aştepta. Inima îi tresări. Continuă să meargă, să-l întâlnească.

Era Aspen, vrăjitorul de la conac. Stătea graţios în picioare, rezemat de toiagul înalt de pin, în umbra unui copac de pe marginea drumului. Când femeia ajunse pe drum, el întrebă:

— Cauţi de lucru?
— Nu.
— Stăpânul meu are nevoie de mână de lucru la câmp. Vremea călduroasă e pe cale să se schimbe, fânul trebuie strâns.
Pentru Goha, văduva lui Flint, ceea ce spusese era potrivit, iar Goha îi răspunse politicos:
— Fără îndoială că meşteşugul tău poate ţine ploaia departe de câmpuri, până când fânul ajunge la adăpost.
Dar el ştia că ea era femeia căreia Ogion, pe moarte, îi zisese numele său adevărat şi, având în vedere că ştia asta, ceea ce spusese era atât de insultător şi intenţionat fals, servind drept avertisment limpede. Femeia fusese pe cale să-l întrebe dacă ştia unde era omul numit Handy. În schimb, îi zise:
— Am venit să-l anunţ pe supraveghetorul de aici că un om pe care l-a angajat pentru adunatul fânului a plecat din satul meu, fiind cunoscut ca hoţ şi chiar mai rău, nu ca unul pe care ar dori să-l aibă prin preajmă. Dar se pare că omul a plecat mai departe.
Îl fixă calm cu privirea pe Aspen, până când acesta răspunse cu un efort:
— Nu ştiu nimic despre oamenii ăştia.
În dimineaţa morţii lui Ogion, îl crezuse bărbat tânăr, înalt, chipeş, cu mantie cenuşie şi toiag argintiu. Nu arăta atât de tânăr pe cât crezuse, sau era tânăr, dar cumva secat şi ofilit. Privirea şi vocea lui erau acum dispreţuitoare în mod deschis, iar ea îi răspunse cu glasul lui Goha:
— Nu mă îndoiesc. Te rog să mă scuzi.
Nu voia să aibă necazuri cu el. Porni pe drumul de întoarcere spre sat, dar Aspen exclamă:
— Aşteaptă!
Ea aşteptă.
— *Un hoţ şi chiar mai rău*, spui, dar calomnia nu costă mult, iar limba unei femei e mai rea ca orice hoţ. Vii aici sus şi semeni vrajbă printre muncitorii de la câmp, răspândind bârfe şi minciuni, sămânţa de dragon pe care fiecare vrăjitoare o seamănă în urma ei. Crezi că nu ştiu că eşti vrăjitoare? Când am văzut drăcuşorul acela respingător care se agaţă de tine, crezi că n-am ştiut cum a fost zămislit, şi pentru ce scopuri? A făcut

bine omul care a încercat să distrugă acea creatură, dar treaba ar trebui terminată. M-ai sfidat o dată, peste trupul bătrânului vrăjitor, şi m-am abţinut să te pedepsesc atunci, de dragul lui şi în prezenţa altora. Dar acum ai mers prea departe, şi te previn, femeie! N-o să-ţi îngădui să pui piciorul pe această moşie. Şi dacă treci peste voinţa mea, sau îndrăzneşti fie şi doar să-mi mai vorbeşti vreodată, o să pun să fii alungată din Re Albi, fugărită de pe Overfell cu câinii pe urmele tale. M-ai înţeles?

— Nu – replică Tenar. – N-am înţeles niciodată oameni ca tine.

Se întoarse şi se îndepărtă pe drum.

Ceva ca o atingere mângâietoare îi urcă de-a lungul şirei spinării, iar părul i se ridică pe cap. Se întoarse brusc şi-l văzu pe vrăjitor întinzând toiagul spre ea, şi fulgerele negre adunându-se în jurul toiagului, şi buzele bărbatului depărtându-se ca să vorbească. Se gândi în clipa aceea: *Pentru că Ged şi-a pierdut magia, am crezut că şi-au pierdut-o toţi bărbaţii, dar m-am înşelat !*... Atunci o voce plicticoasă rosti:

— Ei, ei... Ce-avem noi aici?

Doi dintre bărbaţii din Havnor apăruseră pe drum, ieşind din livezile de vişini de pe partea cealaltă. Îşi mutară privirile de la Aspen la Tenar cu expresii amabile şi politicoase, de parcă ar fi regretat necesitatea de a împiedica un vrăjitor să arunce un blestem împotriva unei văduve între două vârste, dar serios, realmente, nu s-ar fi cuvenit!

— Doamnă Goha – rosti bărbatul cu cămaşă brodată cu auriu, şi făcu o plecăciune în faţa ei.

Celălalt, cel cu ochi strălucitori, o salută şi el, surâzând.

— Doamna Goha – vorbi el – este una dintre cei care, la fel ca şi regele, îşi poartă deschis numele adevărat, cred eu, şi nu se teme. Trăind în Gont, ar putea să prefere ca noi să folosim numele ei gontic. Cunoscându-i însă faptele, cer permisiunea să-mi arăt respectul pentru ea; pentru că a purtat inelul pe care nici o femeie nu l-a mai purtat de la Elfarran încoace.

Se lăsă într-un genunchi ca şi cum ar fi fost lucrul cel mai firesc din lume, luă mâna dreaptă a lui Tenar foarte uşor şi repede şi-şi atinse fruntea de încheietura mâinii ei. Apoi îi dădu drumul şi se ridică în picioare, cu acelaşi zâmbet blând, înţelegător, pe faţă.

— Ah – exclamă Tenar, tulburată şi cuprinsă de un val de căldură din cap până-n picioare – sunt multe feluri de putere în lume !... Mulţumesc!

Vrăjitorul stătea nemişcat, cu ochii mari. Închisese gura, înghiţindu-şi blestemul, şi-şi trăsese înapoi toiagul, dar exista încă o întunecare vizibilă în jurul acestuia, şi în jurul ochilor mânioşi.

Femeia nu ştia dacă Aspen ştiuse sau aflase abia acum că ea era Tenar cea cu inelul. Nu avea importanță. N-o putea urî mai mult de-atât. Vina ei era faptul că era femeie. Nimic nu putea înrăutăţi sau îndrepta acest: lucru; nici o pedeapsă nu era de-ajuns. El se uitase la ceea ce i se făcuse lui Therru, şi încuviinţase.

— Domnule – i se adresă ea bărbatului mai în vârstă – orice nu înseamnă onestitate şi sinceritate pare o insultă la adresa regelui în numele căruia vorbeşti – şi acţionezi, ca acum. Aş dori să-i onorez pe rege şi pe mesagerii săi. Dar onoarea mea îmi cere tăcerea, până când prietenul meu mă eliberează. Eu... sunt sigură, stăpânii mei, că o să vă trimită vreo veste, cu timpul. Daţi-i doar acest timp, rogu-vă.

— Sigur – zise cel vârstnic, apoi şi celălalt.

— Cât de mult timp vrea. Şi încrederea ta, doamnă, ne onorează mai presus de orice.

Tenar îşi continuă în sfârşit drumul spre Re Albi, zguduită de emoţie şi de schimbarea lucrurilor, de ura nimicitoare a vrăjitorului, de propriul ei dispreţ mânios, de groaza la cunoaşterea bruscă a voinţei şi a puterii lui de a-i face rău, de sfârşitul brusc al acelei groaze la adăpostul oferit de trimişii regelui – oamenii care veniseră în corabia cu pânze albe chiar din paradis, din Turnul Sabiei şi al Tronului, centrul dreptăţii şi al ordinii. Inima i se înălţă, cuprinsă de recunoştinţă. Era cu adevărat un rege pe acel tron, iar în coroana sa, giuvaierul cel mai de preţ, era Runa Păcii.

Îi plăcea chipul bărbatului mai tânăr, inteligent şi prietenos, şi felul în care îngenunchease în faţa ei ca în faţa unei regine, şi surâsul care ascundea o licărire. Se întoarse să se uite în urmă. Cei doi trimişi urcau pe drum împreună cu vrăjitorul Aspen.

Păreau să stea de vorbă cu el ca între prieteni, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Acest lucru îi mai domoli puţin valul de încredere plină de speranţă. Fără îndoială, erau curteni. Nu era treaba lor să se certe, sau să judece şi să dezaprobe. Iar Aspen era vrăjitor, vrăjitorul gazdei lor. Şi totuşi, se gândi ea, nu era nevoie să se plimbe şi să stea de vorbă cu el atât de în largul lor.

***

OAMENII DIN HAVNOR rămaseră câteva zile cu lordul din Re Albi, sperând poate că Arhimagul avea să se răzgândească şi să vină la ei, dar nu-l căutară, nici nu stăruiră ca Tenar să le spună unde-ar putea fi. Când plecară, în sfârşit, Tenar îşi zise că ar trebui să se hotărască ce să facă. Nu exista nici un motiv real să rămână aici, ba chiar două motive puternice să plece: Aspen şi Handy, pe nici unul dintre ei neputându-se baza că o să le lase în pace, pe ea şi pe Therru.

Şi totuşi, găsi că era greu să ia o hotărâre, pentru că era greu să se gândească la plecare. Dacă pleca acum din Re Albi, îl părăsea pe Ogion, îl pierdea – ca şi cum nu-l pierduse câtă vreme îi păstra casa şi-i curăţa buruienile din straturile cu ceapă. Şi, se gândea ea. *Nu voi visa niciodată la cer acolo jos. Aici, unde venise Kalessin, era Tenar*, cugeta ea. Jos, în Valea de Mijloc, ar fi fost iarăşi doar Goha. Amâna. Îşi spunea: *Trebuie să mă tem de acei ticăloşi, să fug de ei? Asta vor ei să fac. Trebuie să mă facă să vin şi să plec după voia lor!* Îşi zise: *O să termin doar de făcut brânza*. O ţinea tot timpul pe Therru în preajmă. Şi zilele treceau.

Moss veni să-i spună o poveste. Tenar o întrebase despre vrăjitorul Aspen, fără să-i povestească întreaga întâmplare, dar afirmând c-o ameninţase – ceea ce, de fapt, s-ar fi putut foarte bine să fie tot ceea ce avusese el intenţia. Moss se ţinea de obicei departe de domeniul bătrânului lord, dar era curioasă în legătură cu ceea ce se petrecea acolo, şi dispusă să găsească o ocazie să stea de vorbă cu nişte cunoştinţe, o femeie de la care învăţase moşitul, şi alţii pe care-i ajutase ca vindecătoare sau găsitoare. Îi făcu să vorbească despre treburile de la conac. Cu toţii îl urau pe Aspen şi ca atare erau gata să vorbească despre el, dar istorisirile lor trebuiau ascultate ca fiind dictate pe

jumătate de duşmănie şi de frică. Cu toate acestea, existau şi fapte printre închipuiri. Chiar Moss confirmă că, până la venirea lui Aspen, cu trei ani în urmă, tânărul lord, nepotul, fusese sănătos şi se simţise bine, deşi era timid, închis în sine, „parcă speriat”, spusese ea. Apoi, cam pe la vremea când murise mama tânărului lord, bătrânul trimisese la Roke după un vrăjitor – *Pentru ce? Cu stăpânul Ogion la nici o milă depărtare? Şi sunt toţi neam de vrăjitori la conac.*

Dar venise Aspen. Venise să-l salute pe Ogion şi nimic mai mult, întotdeauna, zicea Moss, stătea sus, la conac. De atunci, nepotul era văzut din ce în ce mai puţin, şi acum se spunea că zace zi şi noapte în pat, ca un copil bolnav, ofilit tot, povestea una dintre femeile care fuseseră în casă cu nişte treburi. Dar bătrânul lord, de o sută de ani, sau aproape, ori chiar mai mult, insista Moss – vrăjitoarea nu se temea de numere şi nu avea nici un respect pentru ele – bătrânul lord înflorea, plin de sevă, spuneau ei. Şi unul dintre bărbaţi, pentru că erau numai bărbaţi cei care-i serveau la conac, îi zisese uneia dintre femei că bătrânul lord îl angajase pe vrăjitor ca să-l facă să trăiască veşnic, şi că vrăjitorul făcea acest: lucru, hrănindu-l, spunea omul, din viaţa nepotului. Iar bărbatul nu vedea nimic rău în asta, comentând: *Cine n-ar vrea să trăiască veşnic?*

— Ei – vorbi Tenar, înmărmurită. – Asta-i o poveste urâtă. Nu se vorbeşte despre toate astea în sat?

Moss ridică din umeri. Era iar un fel de *las-o baltă*. Isprăvile celor puternici nu erau menite să fie judecate de cei fără putere. Şi mai era fidelitatea oarbă, neclară, înrădăcinarea în acel loc; bătrânul era stăpânul lor, lordul din Re Albi, nu era treaba nimănui altcuiva ce făcea... Era clar că Moss simţea asta chiar ea.

— Riscant – remarcă ea – menit să iasă prost, o asemenea şmecherie... – dar nu spuse că era ceva rău.

Nici o urmă a lui Handy nu mai fusese văzută la conac. Dornică să se asigure că acesta plecase din Overfell, Tenar întrebă una sau două dintre cunoştinţele sale din sat dacă văzuseră un asemenea om, dar primi răspunsuri neclare, fără tragere de inimă. Nu voiau să se amestece în treburile ei. *Las-o baltă...* Numai bătrânul Fan o trata ca pe o prietenă şi consăteană. Şi

asta ar fi putut fi din cauză că ochii lui erau atât de slăbiţi, încât n-o vedea limpede pe Therru.

Lua copila cu ea acum, când se ducea în sat, sau dacă se depărta câtuşi de puţin de casă.

Therru nu socotea această dependenţă sâcâitoare. Stătea foarte aproape de Tenar, aşa cum ar fi făcut un copil mult mai mic, lucrând alături de ea sau jucându-se. Jocurile ei erau cu sfoara pe degete, cu împletitul coşurilor şi cu două figurine de os pe care Tenar le găsise într-un săculeţ de cânepă de pe unul dintre rafturile lui Ogion. Era un animal care ar fi putut fi câine sau oaie şi o figurină care ar fi putut trece drept femeie sau bărbat. Lui Tenar nu-i dădeau nici o senzaţie de putere sau de primejdie, iar Moss spusese: *Doar jucării*. Pentru Therru, acestea însemnau o mare magie. Le muta de colo până colo ore întregi, în scheme ale cine ştie cărei poveşti tăcute; nu vorbea în timp ce se juca. Uneori construia case pentru om şi pentru animal, turnuleţe de piatră, colibe de noroi şi paie. Figurinele se aflau tot timpul în buzunarul ei, în săculeţul de cânepă. Învăţa să toarcă; putea ţine furca în mâna arsă şi putea răsuci fusul cu cealaltă. Caprele fuseseră pieptănate cu regularitate de când veniseră aici, iar acum aveau un sac bine umplut cu păr de capră, pentru tors.

Dar ar trebui s-o învăţ, se gândi Tenar, frământându-se. *Învaţ-o totul, a zis Ogion, şi ce-o învăţ eu? Să gătească şi să toarcă?* Apoi, o altă parte a minţii vorbi cu glasul lui Goha: *Şi acestea nu sunt arte adevărate, necesare şi nobile? Înţelepciunea înseamnă numai vorbe?*

Şi totuşi, îşi făcea încă griji în privinţa asta şi, într-o după-amiază, în timp ce Therru scărmăna părul de capră ca să-l cureţe şi să-l descurce, stând la umbra piersicului, spuse:

— Therru, poate că e timpul să începi să înveţi numele adevărate ale lucrurilor. Există o limbă în care toate lucrurile îşi poartă numele adevărate, iar fapta şi cuvântul sunt una. Vorbind acea limbă, Segoy a ridicat insulele din adâncuri. Este limba pe care o vorbesc dragonii.

Fetiţa asculta, tăcută.

Tenar lăsă din mână pieptenii de scărmănat şi luă o pietricică de pe jos.

— În limba aceea – zise ea – asta se numeşte tolk

Therru privi ceea ce făcuse şi repetă cuvântul: tolk, dar fără voce, formându-l doar cu buzele, care erau trase puţin pe partea dreaptă de către cicatrice.

Piatra stătea în palma lui Tenar, o piatră.

Tăceau amândouă.

— Nu încă – vorbi Tenar. – Nu asta este ceea ce trebuie să te învăţ acum.

Lăsă piatra să cadă pe pământ, luă pieptenii şi un pumn de

lână cenuşie pufoasă pe care Therru o pregătise pentru scărmănat.

— Poate când vei primi numele tău adevărat, poate acela va fi timpul potrivit. Nu acum... Acum, ascultă. Acum, e timpul pentru poveşti, e timpul să începi să înveţi poveşti. Pot să-ţi spun poveşti despre arhipelag şi despre Ţinuturile Kargad. Ţi-am spus o poveste pe care am aflat-o de la prietenul meu Aihal cel Tăcut. Acum, o să-ţi istorisesc una pe care am învăţat-o de la prietena mea Lark, când a spus-o copiilor ei şi alor mei. Este povestea lui Andaur şi Avad. Atât de demult ca veşnicia, atât de departe ca Selidor, era un om pe nume Andaur, tăietor de lemne, care urca singur pe dealuri. Într-o zi, adânc în pădure, doborî un stejar măreţ. În timp ce cădea, acesta îi strigă cu glas de om...

Fu o după-amiază plăcută pentru amândouă.

Dar în noaptea aceea, în timp ce stătea întinsă lângă copila adormită, Tenar nu reuşi să adoarmă. Era agitată, preocupată de o mică nelinişte după alta – *am legat bine poarta păşunii, mă doare mâna de la scărmănat sau încep să am artrită*, şi tot aşa. Apoi deveni foarte îngrijorată, crezând că aude zgomote în afara casei. *De ce nu mi-am luat un câine?* se întrebă. *O prostie, să n-am un câine. O femeie şi un copil care locuiesc singuri ar trebui să aibă un câine în vremurile astea. Dar asta-i casa lui Ogion! Nimeni n-ar veni aici să facă rău! Însă Ogion e mort, mort, îngropat la rădăcinile arborelui de la marginea pădurii. Şi nimeni nu va veni. Şoimanul a plecat, a fugit. Şi nici măcar Şoimanul, o umbră de om, bun de nimic pentru nimeni, un mort silit să fie în viaţă. Iar eu n-am nici un pic de forţă, nu-i nimic bun în mine. Rostesc cuvântul Facerii şi moare în gura mea, e lipsit de sens. O piatră. Sunt femeie, o femeie bătrână, slabă, proastă. Tot*

ceea ce fac e greşit. Tot ce ating se transformă în cenuşă, în umbră, în piatră. Sunt creatura beznei, plină de beznă. Numai focul mă poate curăţa. Numai focul mă poate devora, mă poate devora până la ultima fărâmă, ca...

Se ridică şi strigă tare, în limba ei:

— Blestemul fie întors, şi întoarce-te ! – scoase braţul drept şi-l coborî , îndreptându-l ţintă spre uşa închisă.

Apoi, sărind din pat, se duse la uşă, o deschise cu o smucitură şi vorbi în noaptea înnorată:

— Vii prea târziu, Aspen ! Am fost devorată cu multă vreme în urmă! Du-te să-ţi cureţi propria casă!

Nu se auzi nici un răspuns, nici un sunet, dar se simţi un miros slab, acru, neplăcut, de pânză sau de păr pârlite de foc.

Închise uşa, sprijini de ea toiagul lui Ogion şi se uită să vadă dacă Therru mai dormea. Ea nu dormi în noaptea aceea.

***

DIMINEAŢĂ, O LUĂ PE THERRU în sat ca să-l întrebe pe Fan dacă dorea firul pe care-l torseseră. Era o scuză ca să scape din casă şi să se afle pentru puţină vreme printre oameni. Bătrânul răspunse că ar fi încântat să ţeasă firul, şi stătură de vorbă câteva minute, sub marele evantai pictat, în timp ce ucenica se încrunta şi păcănea posomorâtă la războiul de ţesut. După ce Tenar şi Therru ieşiră din casa lui Fan, cineva dispăru după colţul micii cabane în care locuise. Ceva, viespi sau albine, înţepa gâtul şi capul lui Tenar, şi se auzea un ropot de ploaie peste tot în jur, de aversă cu tunete, dar nu erau nori... Pietre. Văzu pietrele lovind pământul. Therru se oprise, surprinsă şi nedumerită, uitându-se în jur. Doi băieţi fugiră din spatele cabanei, pe jumătate ascunzându-se, pe jumătate grozăvindu-se, strigând unul la celălalt, râzând.

— Haide – zise Tenar cu fermitate, şi porniră spre casa lui Ogion.

Tenar tremura, iar tremuratul se înrăutăţi în timp ce mergeau, încercă să ascundă asta de Therru, care arăta neliniştită dar nu înspăimântată, neînţelegând ce se întâmplase.

De îndată ce intrară în casă, Tenar îşi dădu seama că cineva se strecurase acolo în timp ce erau în sat. Mirosea a carne şi a păr arse. Cuvertura de pe patul lor fusese deranjată.

Când încercă să se gândească ce să facă, îşi dădu seama că avea o vrajă asupra ei. Fusese lăsată acolo să o aştepte. Nu se putea opri din tremurat, iar mintea îi era tulbure, înceată, incapabilă să ia o hotărâre. Nu putea gândi. Rostise cuvântul, numele adevărat al pietrei, şi fusese aruncată spre ea, în faţă – în faţa răului, faţa hidoasă... Îndrăznise să vorbească... nu putea vorbi...

Se gândi, în propria ei limbă: *Nu pot gândi în hardică. Nu trebuie*.

Putea să gândească în kargadă. Nu prea repede. Era ca şi cum trebuia s-o întrebe pe fetiţa Arha, care fusese ea însăşi cu multă vreme în urmă, să iasă din beznă şi să gândească în locul ei. S-o ajute. Aşa cum o ajutase noaptea trecută, întorcând blestemul vrăjitorului asupra lui. Arha nu ştia multe din ceea ce ştiau Tenar şi Goha, dar ştiuse cum să blesteme, şi cum să trăiască în întuneric, şi cum să tacă.

Era greu să faci asta, să taci. Voia să ţipe. Voia să vorbească – să se ducă la Moss şi să-i povestească ce se întâmplase, de ce trebuie să plece, să-şi ia în sfârşit rămas-bun. Încercă să-i zică lui Heather:

— Caprele sunt ale tale acum, Heather.

Reuşi să spună asta în hardică, astfel încât Heather să înţeleagă, dar Heather nu înţelese. Făcea ochii mari şi râdea.

— O, sunt caprele stăpânului Ogion! – exclamă ea.

— Atunci... tu...

Tenar încerca să spună *ai grijă de ele în continuare în locul lui*, dar o boală mortală se abătu asupra ei şi îşi auzi vocea rostind strident *neghioabă, debilă mintală, imbecilă, femeie!* Heather făcu ochii mari şi se opri din râs. Tenar îşi acoperi gura cu mâna. O luă pe Heather şi o întoarse, făcând-o să se uite la brânzeturile care fermentau în staulul pentru muls, şi arătă spre ele şi spre Heather, înainte şi înapoi, până când Heather dădu nesigură din cap şi râse din nou, pentru că ea se purta atât de ciudat.

Tenar îi făcu semn din cap lui Therru – vino! – şi intră în casă, unde mirosul respingător era şi mai puternic, făcând-o pe Therru să se chircească de frică.

Tenar aduse boccelele şi încălţările de drum. În bocceaua ei îşi puse rochia de rezervă şi schimburile, cele două rochiţe vechi ale lui Therru şi pe cea nouă, făcută doar pe jumătate, apoi materialul în plus, fusurile pe care le cioplise pentru ea şi pentru Therru, puţină mâncare şi o butelcă de lut cu apă pentru drum. În bocceaua lui Therru intrară cele mai bune coşuleţe ale lui Therru, figurina de om şi cea de animal din os, în săculeţul lor de cânepă, câteva pene, o mică rogojină pe care i-o dăduse Moss şi o pungă cu nuci şi stafide.

Voia să spună: *Du-te şi udă piersicul*, dar nu îndrăzni. Scoase copila afară şi-i arătă. Therru udă cu grijă micul vlăstar.

Măturară şi dereticară în casă, muncind repede, în tăcere.

Tenar puse un ulcior pe un raft şi văzu la capătul celălalt al raftului trei cărţi mari, cărţile lui Ogion.

Arha le văzu şi pentru ea nu însemnau nimic, doar cutii mari de piele pline de hârtie.

Dar Tenar le privi cu atenţie şi-şi muşcă încheietura degetului, încruntându-se din cauza efortului de a se hotărî, de a şti ce să facă, şi de a-şi da seama cum să le ducă. Nu le putea căra. Dar trebuia. Nu puteau rămâne aici, în casa pângărită, casa în care intrase ura. Erau ale lui. Ale lui Ogion. Ale lui Ged. Ale ei. Cunoaşterea.

Învaț-o tot! Scoase lâna şi firul tors din sacul în care voise să le ducă şi puse înăuntru cărţile, una peste alta, şi legă gura sacului cu o fâşie de piele, cu o buclă, ca să ţină. Apoi zise: – Trebuie să plecăm acum, Therru.

Vorbise în kargadă, dar numele fetiţei era acelaşi, era un cuvânt kargad, flacără, înflăcărat; iar aceasta veni, fără să pună întrebări, ducându-şi micul tezaur în bocceaua din spate.

Îşi luară bastoanele, creanga de alun şi cea de anin. Lăsară toiagul lui Ogion lângă uşă, în colţul întunecos. Lăsară uşa casei larg deschisă în calea vântului dinspre mare.

***

UN SIMŢ ANIMALIC O ÎNDRUMĂ pe Tenar departe de câmpurile şi de drumul de pe deal pe care venise. O luă pe o scurtătură de-a lungul păşunilor abrupte, ţinând-o pe Therru de mână, către drumul de căruţe care cobora în zigzag către Portul Gont. Ştia că, dacă-l întâlnea pe Aspen, era pierdută, şi se

gândea că s-ar putea s-o aştepte pe drum. Sau nu, poate nu pe acest drum.

După ce coborî vreo milă, începu să fie în stare să gândească. Primul lucru la care se gândi fu că alesese drumul cel bun. Pentru că vorbele hardice reveneau, şi, după o vreme, şi cuvintele adevărate, aşa că se aplecă şi culese o piatră, şi o ţinu în mână, rostind în minte: tolk; apoi puse piatra în buzunar. Se uită în zare, la straturile imense de aer şi nori, şi rosti în minte, o dată, Kalessin. Şi mintea i se limpezi, pe cât de limpede era aerul.

Ajunseră la o potecă lungă şi îngustă, umbrită de pereţi înalţi, acoperiţi de iarbă, şi de proeminenţe de piatră, unde se simţi puţin neliniştită. Când trecură de cotitură, văzură golful albastru închis de dedesubt şi, intrând în el printre stâncile îmbrăţişate, o corabie minunată, cu toate pânzele sus. Tenar se temuse de ultima asemenea corabie, dar nu şi de aceasta. Ar fi vrut să coboare poteca s-o întâmpine.

Dar n-o putea face. Mergeau în ritmul lui Therru. Era mai bun decât în urmă cu două luni, şi faptul că mergeau la vale le făcea mersul mai uşor. Iar corabia plutea rapid spre ele. Avea un vânt magic în pânze; traversa golful ca o lebădă în zbor. Era deja în port înainte ca Tenar şi Therru să fi ajuns măcar la jumătatea următoarei cotituri lungi a drumului.

***

ORAŞELE, INDIFERENT DE MĂRIME, erau locuri stranii pentru Tenar. Nu locuise în ele. Văzuse o dată, pentru o vreme, cel mai mare oraş din Terramare, Havnor; şi călătorise pe mare până în Portul Gont cu Ged, cu ani în urmă, dar urcaseră pe drumul spre Overfell fără să se oprească pe străzi. Singurul alt oraş pe care-l cunoştea era Valmouth, unde locuia fiica ei – un port mic, adormit şi însorit, în care o corabie din Andrade făcând negoţ era un mare eveniment, iar cea mai mare parte a conversaţiei dintre locuitori se referea la peştele uscat.

Ea şi cu fetiţa intrară pe străzile din Portul Gont când soarele era încă destul de sus deasupra mării apusene. Therru mersese cincisprezece mile fără să se plângă şi fără să pară epuizată, deşi era cu siguranţă obosită. Tenar era şi ea obosită, pentru că nu dormise în noaptea dinainte şi pentru că fusese foarte

tulburată; iar cărţile lui Ogion se dovediseră şi ele o povară grea. La jumătatea drumului le pusese în bocceaua din spate, şi mutase mâncarea şi îmbrăcămintea în sacul pentru lână, ceea ce era mai bine, dar nu cu mult mai bine. Aşa că intrară abia târându-şi picioarele printre casele de la periferie, pe poarta dinspre uscat a oraşului, unde drumul, trecând printre doi dragoni sculptaţi în piatră, se transforma în stradă. Acolo, un bărbat, paznicul porţii, le privi atent. Therru îşi înclină faţa arsă către umăr şi-şi ascunse mâna arsă sub şortul de la rochie.

— Vei merge la o casă în oraş, doamnă? – întrebă paznicul, cu ochii aţintiţi la copilă.

Tenar nu ştia ce să zică. Nu ştia că erau paznici la porțile oraşului. N-avea nimic cu care să plătească un vameş sau un hangiu. Nu cunoştea pe nimeni în Portul Gont – în afară de vrăjitor, îşi aduse aminte acum, cel care venise să-l înmormânteze pe Ogion, cum îl chema? Dar nu-i ştia numele. Rămase acolo cu gura căscată, ca Heather.

— Mergeţi, mergeţi – spuse paznicul, plictisit, şi se întoarse cu spatele.

Voia să-l întrebe unde putea găsi drumul spre miazăzi care traversa promontoriul, drumul de coastă către Valmouth; dar nu îndrăzni să-i atragă din nou atenţia, ca nu cumva să ajungă la concluzia că era la urma urmei o hoinară, sau vrăjitoare, sau orice altceva pe care el şi cu dragonii de piatră trebuiau să-l ţină departe de Portul Gont. Aşa că trecură printre dragoni – Therru ridică ochii, doar puţin, ca să-i vadă – şi, din ce în ce mai uimite, năucite şi stingherite, păşiră pe pietrele de pavaj. Lui Tenar i se părea că nimeni şi nimic din lumea asta nu rămăsese pe afară din Portul Gont. Era totul aici. Case înalte de piatră, căruţe cu coviltir şi fără, care, măgari, iarmaroace, prăvălii, gloate, oameni, oameni... cu cât mergeau mai departe, cu atât erau mai mulţi oameni. Therru se agăţă de mâna lui Tenar, înclinând capul, ascunzându-şi faţa cu părul. Tenar strânse mâna lui Therru.

Nu vedea cum ar putea sta aici, aşa că singurul lucru pe care-l avea de făcut era să pornească spre sud şi să plece înainte de căderea nopţii – care avea să vină curând – sperând să petreacă noaptea în pădure. Tenar alese o femeie solidă, cu un şort alb

lat, care închidea obloanele unei prăvălii, şi traversă strada, hotărâtă s-o întrebe despre drumul care ieşea din oraş spre sud. Chipul sever, roşcovan, al femeii părea destul de plăcut, dar în timp ce Tenar îşi aduna curajul să-i vorbească, Therru se agăţă cu putere de ea, ca şi cum ar fi încercat să se ascundă în spatele ei, şi, ridicând ochii, îl văzu venind, de-a lungul străzii, pe bărbatul cu tichie de piele. O văzu şi el în aceeaşi clipă.

Tenar apucă braţul lui Therru şi pe jumătate o trase, pe jumătate o răsuci.

— Vino – zise ea, şi porni drept înainte pe lângă bărbat. O dată ce-l lăsă în urmă, grăbi pasul, coborând către licărirea şi întunericul apei peste care apunea soarele, către docurile şi cheiurile de la picioarele străzii abrupte. Therru alerga pe lângă ea, icnind aşa cum icnise după ce fusese arsă.

Catarge înalte se legănau pe cerul roşu şi galben. Corabia, cu pânzele strânse, plutea lângă digul de piatră, dincolo de o galeră cu vâsle.

Tenar se uită în urmă. Bărbatul le urmărea îndeaproape. Nu se grăbea.

Ea alergă pe dig, dar, după o vreme, Therru se împiedică şi nu putu să meargă mai departe, incapabilă să-şi recapete răsuflarea. Tenar o luă în braţe, iar fetiţa se apucă strâns de ea, ascunzându-şi faţa în umărul lui Tenar. Dar femeia abia se putea mişca, încărcată astfel. Picioarele îi tremurau. Făcu un pas, încă unul şi încă unul. Ajunse la mica punte de lemn pe care o întinseseră de la dig până pe puntea corăbiei. Puse mâna pe balustradă.

Un marinar de pe punte, un om chel, musculos, o privi atent.

— Ce s-a-ntâmplat, doamnă? – întrebă el.

— E... e corabia din Havnor?

— Din oraşul regelui, sigur.

— Lasă-mă la bord!

— Păi, nu pot – răspunse bărbatul, rânjind, dar ochii i se mişcară; se uita la bărbatul care venise să stea lângă Tenar.

— Nu trebuie să fugi – îi spuse Handy. – Nu vreau să vă fac nici un rău. Nu înţelegi. Eu am fost cel care a chemat ajutoare pentru ea, nu-i aşa? Chiar mi-a părut rău pentru ce s-a-ntâmplat. Vreau să te ajut cu ea.

Întinse mâna ca şi cum ar fi fost atras irezistibil s-o atingă pe Therru. Tenar nu se putea mişca. Îi promisese lui Therru că el n-o s-o mai atingă niciodată. Văzu mâna atingând braţul gol al copilei, care tresări.

— Ce vrei cu ea? – se auzi încă o voce. Un alt marinar îi luase locul celui chel: un tânăr. Tenar crezu că era fiul ei.

Handy fu iute la vorbă.

— Mi-a luat... mi-a luat copilul. Nepoata. E a mea. I-a făcut farmece, a fugit cu ea, vezi...

Femeia nu putea vorbi deloc. Vorbele erau din nou pierdute, luate. Tânărul marinar nu era fiul ei. Avea chipul îngust şi serios, cu ochii limpezi. Uitându-se la el, găsi cuvintele:

— Lasă-mă să urc la bord. Te rog!

Tânărul întinse mâna. Ea o apucă, iar el o trase peste punte, pe puntea corăbiei.

— Aşteaptă acolo – le spuse, lui Handy şi ei.

— Vino cu mine!

Dar picioarele nu o mai ţineau. Se lăsă, ghemuită, pe puntea corăbiei din Havnor, lăsând din mână sacul greu, dar strângând copilul.

— Nu-l lăsa s-o ia, o, nu-l lăsa să pună mâna pe ea, nu din nou, nu din nou, nu din nou!

CAPITOLUL 10

DELFINUL

NU VOIA SĂ DEA DRUMUL COPILULUI, nu voia să le dea fetiţa. Erau cu toţii bărbaţi la bordul corăbiei. Numai după multă vreme începu să fie în stare să priceapă ce spuneau, ce se făcuse, ce se întâmpla. Când înţelese cine era tânărul, cel pe care-l crezuse fiul ei, i se păru că o ştiuse tot timpul, numai că nu putuse să se gândească la asta. Nu fusese în stare să se gândească la nimic.

Tânărul se întorsese pe corabie de la docuri şi acum vorbea cu un bărbat cărunt, căpitanul vasului, după cum arăta, lângă scândura de lemn. Îi aruncă o privire lui Tenar, pe care-o lăsaseră ghemuită, cu Therru în braţe, într-un colţ al punţii, între balustradă şi un troliu mare. Oboseala unei zile lungi întrecuse spaima lui Therru; adormise rapid, strâns lipită de Tenar, cu bocceluţa drept pernă şi pelerina drept pătură.

Tenar se ridică încet, iar tânărul se apropie îndată de ea. Femeia îşi îndreptă fusta şi încercă să-şi netezească părul.

— Sunt Tenar din Atuan – rosti ea.

El rămase nemişcat. Ea continuă:

— Cred că tu eşti regele.

Era foarte tânăr, mai tânăr decât fiul ei, Spark. Dar avea o privire care nu era deloc tânără, ceva în ochii lui care o făcea să gândească: *A trecut prin foc.*

— Numele meu e Lebannen din Enlad, doamnă – răspunse el, gata să facă o plecăciune sau chiar să îngenuncheze în faţa ei.

Tenar îl prinse de mâini, astfel încât se aflară faţă în faţă.

— Nici tu în faţa mea – vorbi ea – nici eu în faţa ta!

El râse, surprins, şi-i strânse mâinile, în timp ce se uita la ea atent, deschis.

— De unde ai ştiut că te căutam? Veneai la mine, când omul acela...?

— Nu, nu! Fugeam... de el... de... de tâlhari... Încercam doar să ajung acasă, asta-i tot.

— În Atuan?

— O, nu! La ferma mea. În Valea de Mijloc. Aici, în Gont.

Începu şi ea să râdă, un râs care ascundea lacrimi. Lacrimile puteau fi vărsate acum, şi aveau să fie vărsate. Dădu drumul mâinilor regelui ca să se pată şterge la ochi.

— Unde-i Valea de Mijloc? – întrebă el.

— Spre sud şi est, ocolind promontoriul de acolo. Valmouth se numeşte portul.

— O să te ducem acolo – hotărî el, încântat că putea să se ofere să facă acest lucru.

Ea zâmbi şi se şterse la ochi, dând din cap în semn de acceptare.

— Un pahar de vin. Ceva de mâncare, puţină odihnă – zise el – şi un pat pentru copil.

Căpitanul corăbiei, ascultând cu discreţie, dădu ordinele. Marinarul chel pe care-l văzuse, după cum i se părea, cu multă vreme în urmă, veni spre ei. Se pregătea s-o ia pe Therru. Tenar stătu între el şi fetiţă. Nu putea să-l lase s-o atingă.

— O s-o duc eu – spuse ea, cu vocea încordată, ascuţită.

— Sunt scări acolo, doamnă. O s-o iau eu – insistă marinarul, iar ea îşi dădu seama că era cumsecade, dar nu-l putea lăsa s-o atingă pe Therru.

— Lasă-mă pe mine – interveni tânărul, regele, şi, cu o privire scurtă spre ea, cerând permisiunea, îngenunche, luă în braţe copila adormită şi o duse spre tambuchi apoi, cu multă grijă, în josul scărilor. Tenar îl urmă.

Aşeză fetiţa pe un pat într-o cabină micuţă, cu stângăcie şi tandreţe. Înfăşură pelerina în jurul ei. Tenar îl lăsă s-o facă.

Într-o cabină mai mare, ce se întindea la pupa vasului, cu o fereastră lungă dând spre golful scăldat în lumina apusului, regele o invită să ia loc la o masă de stejar. Luă o tavă de la ucenicul marinar care-o adusese, turnă vin roşu în pocale de sticlă grea, îi oferi fructe şi prăjituri.

Tenar gustă vinul.

— E foarte bun, dar nu din anul dragonului – observă ea.

Regele se uită la ea fără să-şi ascundă surpriza, ca orice băiat.

— Din Enlad, nu din Andrade – spuse el cu sfială.

— E foarte bun – îl asigură ea, bând din nou.

Luă o prăjitură. Fragedă, sfărâmicioasă, foarte consistentă, nu prea dulce... Strugurii verzi şi chihlimbarii erau dulci-acrişori. Gusturile vii ale mâncării şi vinului aminteau de parâmele care ancorau corabia, o ancorau pe ea din nou de lume, de propria ei minte.

— Am fost foarte speriată – spuse ea drept scuză. – Cred că voi fi din nou eu însămi în curând. Ieri... nu, azi, în dimineaţa asta... a fost o... o vrajă...

Era aproape imposibil să pronunţe cuvântul, se bâlbâi rostindu-l:

— Un b-blestem aruncat asupra mea. Mi-a luat vorbirea, şi judecata, cred. Şi am fugit de asta, dar am dat de-a dreptul peste omul... peste omul care...

Ridică ochii cu disperare către tânărul care-o asculta. Ochii lui serioşi o lăsară să spună ceea ce trebuia spus.

— El a fost unul dintre oamenii care au schilodit copilul. El şi cu părinţii ei. Au abuzat de ea, au bătut-o şi au ars-o; lucrurile astea se întâmplă, stăpâne. Lucrurile astea li se întâmplă copiilor. Iar el o urmăreşte în continuare, ca să pună mâna pe ea. Şi...

Se opri şi bău din vin, savurându-i aroma.

— Şi astfel am fugit de el şi te-am găsit pe tine. În port.

Se uită în jur, la bârnele joase din cabină, la masa lustruită, la tava de argint, la chipul slab, liniştit, al tânărului. Avea părul închis la culoare şi moale, pielea bronzată, cu o nuanţă roşcată, luminoasă; era îmbrăcat bine şi simplu, fără nici un colan sau inel, sau orice alt semn exterior al autorităţii. Dar arăta aşa cum trebuia să arate un rege, îşi spuse ea.

— Îmi pare rău că l-am lăsat să plece pe omul acela – spuse el. – Dar poate fi găsit din nou. Cine a aruncat vraja asupra ta?

— Un... vrăjitor.

Nu voia să-i rostească numele. Nu voia să se gândească la toate astea. Voia să lase totul în urmă. Nici o pedeapsă, nici o urmărire. Lasă-i în voia urii lor, lasă-i în urmă, uită.

Lebannen nu insistă, dar întrebă:

— Vei fi la adăpost de oamenii ăştia la ferma ta?

— Aşa cred. Dacă n-aş fi fost atât de obosită, atât de năucită de... de... dacă n-aş fi avut mintea atât de tulburată, şi aş fi

putut să gândesc, nu mi-ar fi fost frică de Handy. Ce-ar fi putut să facă? Cu toţi oamenii în jur, pe stradă? N-ar fi trebuit să fug de el. Însă nu mai puteam să simt altceva decât frica ei. E atât de mică, tot ce poate să facă e să se teamă de el. Va trebui să înveţe să nu se mai teamă. Trebuie s-o învăţ asta...

Mintea ei hoinărea. Gândurile îi treceau prin cap în kargadă. Vorbise în limba kargadă? Ar fi crezut că era nebună, o bătrână nebună vorbind fără şir. Ridică ochii spre el, pe furiş. Ochii săi întunecaţi nu erau îndreptaţi asupra ei; erau aţintiţi spre flacăra lămpii de sticlă care atârna deasupra mesei, o flacără mică, liniştită, limpede. Avea un chip prea trist pentru un tânăr.

— Ai veni să-l găseşti – zise ea. – Pe Arhimag. Pe Şoiman.

— Ged – adăugă el – uitându-se la ea cu un surâs abia vizibil. – Tu, el şi cu mine ne purtăm numele adevărate.

— Tu şi cu mine, da. Dar el, numai faţă de noi doi.

Tânărul încuviinţă.

— E în pericol din partea oamenilor invidioşi, oameni cu intenţii rele, şi nu... nu are nici o apărare acum. Ştiai asta ?

Nu se putea hotărî să vorbească mai clar, dar Lebannen spuse:

— Mi-a zis că puterea lui de mag s-a dus. S-a irosit în fapta care m-a salvat pe mine şi pe noi toţi. Dar era greu de crezut. Nu voiam să-l cred.

— Nici eu. Dar aşa e. Iar el...

Şovăi din nou.

— Vrea să fie singur până când i se vindecă rănile – spuse în cele din urmă, cu prudenţă.

Lebannen continuă:

— El şi cu mine am fost împreună pe tărâmul întunecat, pe pământul pustiit. Împreună am murit. Împreună am trecut munţii. Poţi să te întorci tot peste munţi. E o cale. Ştia asta. Dar numele munţilor este Durere. Pietrele... Pietrele taie, iar tăieturile iau mult timp să se vindece.

Tânărul îşi privi mâinile. Se gândi la mâinile lui Ged, crăpate şi tăiate, încleştate asupra rănilor de pe ele. Ţinând rănile strâns, închise.

Propria ei mână se strânse în jurul micii pietre din buzunar, cuvântul pe care-l culesese pe drumul abrupt.

— De ce se ascunde de mine? – strigă tânărul, cuprins de durere.

Apoi, încetişor:

— Chiar speram să-l văd. Dar dacă nu vrea, încheiem aici, desigur.

Femeia recunoscu politețea, curtenia, demnitatea mesagerilor din Havnor, şi o aprecie; ştia cât preţuiesc. Dar îl iubea pentru suferinţa lui.

— Sunt sigură că o să vină la tine. Dă-i numai puţin timp. A fost rănit atât de adânc... i s-a luat totul... Dar când vorbeşte despre tine, când rosteşte numele tău, o, atunci l-am văzut pentru o clipă aşa cum era... aşa cum o să fie din nou... numai mândrie!

— Mândrie? – repetă Lebannen, surprins parcă.

— Da. Desigur, mândrie. Cine-ar trebui să fie mândru, dacă nu el?

— M-am gândit întotdeauna la el ca la... Avea atâta răbdare – vorbi Lebannen, apoi râse de nepotrivirea descrierii sale.

— Acum nu mai are nici un pic de răbdare – zise ea – şi e aspru cu el însuşi, dincolo de orice raţiune. Nu putem face nimic pentru el, cred eu, în afară de a-l lăsa să-şi vadă de drum şi să se regăsească la capătul funiei cu care te-a priponit, cum se spune în Gont...

Pe neaşteptate, ajunse la capătul propriei sale funii, era atât de obosită încât se simţea bolnavă.

— Cred că ar trebui să mă odihnesc acum – spuse ea.

El se ridică de îndată.

— Doamnă Tenar, ziceai că ai fugit de un duşman şi ai găsit altul; dar eu am venit să caut un prieten şi am găsit altul.

Ea surâse la auzul spiritului şi amabilităţii lui. *Ce băiat drăguţ este*, gândi ea.

***

CÂND SE TREZI, corabia era în plină forfotă: scârţâit şi scrâşnet de cherestea, bufnituri de paşi deasupra capului, fâlfâit de pânze, strigătele marinarilor. Therru se dovedea greu de trezit şi se sculă bosumflată, poate cu puţină febră, deşi era întotdeauna atât de caldă încât Tenar găsea dificil să-i aprecieze febra. Simţindu-se vinovată că a târât copila fragilă

cincisprezece mile pe jos şi pentru tot ceea ce se întâmplase cu o zi înainte, Tenar încercă s-o înveselească povestindu-i că erau pe o corabie, că pe vas era un rege adevărat, şi că încăperea cea mică în care se aflau era chiar camera regelui; că vasul le ducea acasă, la fermă, şi că tuşa Lark avea să le aştepte acasă, ba poate că Şoimanul avea să fie şi el acolo. Nici măcar asta nu stârni interesul lui Therru. Era nepăsătoare, inertă, mută.

Pe braţul ei mic, subţire, Tenar văzu un semn – patru degete, roşii, ca o arsură, ca şi cum cineva ar fi strâns-o, lăsându-i vânătăi. Dar Handy n-o apucase, doar o atinsese. Tenar îi spusese, îi promisese, că el n-o s-o mai atingă niciodată. Promisiunea fusese încălcată. Cuvântul ei nu însemna nimic. Ce cuvânt însemna ceva, împotriva violenţei oarbe?

Se aplecă şi sărută urmele de pe braţul lui Therru.

— Aş fi vrut să am timp să-ţi termin rochia roşie – vorbi ea. – Regelui i-ar fi plăcut probabil s-o vadă. Pe de altă parte, presupun că oamenii nu poartă cele mai bune haine pe o corabie, nici măcar regii.

Therru era aşezată pe pat, cu capul plecat, şi nu răspunse. Tenar îi perie părul. Începuse în sfârşit să crească des, o perdea neagră, mătăsoasă, peste părţile arse ale scalpului.

— Ţi-e foame, păsăruică? N-ai mâncat nimic la cină. Poate că regele o să ne dea masa de dimineaţă. Aseară mi-a dat prăjituri şi struguri.

Nici un răspuns.

Când Tenar spuse că era timpul să iasă din cabină, fetiţa se supuse. Sus, pe punte, rămase cu capul aplecat pe umăr. Nu-şi îndreptă privirea spre pânzele albe umflate de vântul dimineţii, nici spre apa sclipitoare, nici în urmă, spre Muntele Gont, înălţându-şi imensitatea şi măreţia pădurii, coastelor şi vârfului spre cer. Nu ridică ochii când Lebannen i se adresă.

— Therru – spuse Tenar încetişor, îngenunchind lângă ea – când un rege vorbeşte cu tine, răspunzi.

Fata nu scoase nici o vorbă.

Expresia de pe chipul lui Lebannen când se uită la ea era indescifrabilă. O mască, poate, o mască plicticoasă pentru repulsie, şoc. Dar ochii negri erau neclintiţi. Atinse braţul copilei foarte uşor, spunând:

— Trebuie să fie ciudat pentru tine să te trezeşti în mijlocul mării...

Mâncă doar câteva fructe. Când Tenar o întrebă dacă voia să se întoarcă în cabină, dădu din cap că da. Şovăind, Tenar o lăsă ghemuită în pat şi se întoarse pe punte.

Vasul trecea printre Stâncile îmbrăţişate, pereţii impunători care păreau să se încline spre vele. Santinelele de la posturile din micile fortăreţe înşirate ca nişte cuiburi de rândunele pe faleze se uitau de sus, pe punte, iar marinarii strigau veseli către ei.

— Faceţi loc pentru rege! – strigau, iar răspunsul ajungea până jos nu cu mult mai tare decât ţipătul rândunelelor din înălţimi:

— Regele!

Lebannen stătea la prova înaltă, alături de căpitanul vasului şi de un bărbat mai în vârstă, înalt, slab, cu ochi înguşti, înveşmântat în mantia cenuşie a unui mag din insula Roke. Ged purtase o asemenea mantie, una curată şi frumoasă, în ziua în care el şi cu Tenar aduseseră Inelul lui Erreth-Akbe în Turnul Sabiei; una veche, pătată, murdară şi uzată de drum fusese toată învelitoarea ei pe piatra rece de la Mormintele din Atuan şi pe pământul munţilor pustii, când traversaseră acei munţi împreună. Se gândea la asta în timp ce spuma curgea pe lângă laturile vasului şi falezele înalte se îndepărtau în urma lor.

Când corabia trecu de ultimele recife şi începu să cârmească spre răsărit, cei trei bărbaţi veniră spre ea. Lebannen spuse:

— Doamnă, acesta este Maestrul Cheii Vântului din insula Roke.

Magul se înclină, uitându-se la ea cu veneraţie în ochii pătrunzători, dar şi cu curiozitate; un om căruia-i plăcea să ştie din ce parte bătea vântul, se gândi ea.

— Acum, nu trebuie să sper ca vremea frumoasă să ţină, ci pot să contez pe asta – îi spuse ea.

— Sunt doar o încărcătură într-o asemenea zi – vorbi magul. – În plus, cu un marinar ca meşterul Serrathen care să manevreze corabia, cine are nevoie de un specialist în vreme?

Suntem atât de politicoşi, se gândi ea, *cu toţii, domni şi doamne şi maeştri, numai plecăciuni şi complimente.* Aruncă o privire către tânărul rege. Se uita la ea, zâmbind, dar rezervat.

Se simţi la fel cum se simţise odinioară în Havnor, când era doar o fetiţă: o barbară, o necivilizată în mijlocul fineţurilor lor. Dar pentru că acum nu mai era fetiţă, nu era copleşită, ci se mira doar de felul în care bărbaţii îşi rânduiau lumea într-un dans al măştilor, şi cât de uşor reuşea o femeie să înveţe să-l danseze.

Avea să le ia doar ziua aceea, îi spuseră, ca să ajungă la Valmouth. Urmau să ajungă în port după-amiaza târziu, cu acest vânt prielnic în pânze.

Încă foarte obosită din cauza necazurilor îndelungate şi a încordării din ziua de dinainte, era mulţumită să stea pe scaunul pe care marinarul chel îl meşterise pentru ea dintr-o saltea de paie şi o bucată de pânză de vele, şi să privească valurile şi pescăruşii, să vadă conturul Muntelui Gont, albastru şi feeric în lumina amiezii, schimbându-se pe măsură ce ocoleau ţărmurile abrupte la numai o milă sau două distanţă de uscat. O aduse sus şi pe Therru, să stea la soare, iar copila se întinse lângă ea, privind şi moţăind.

Un marinar, cu pielea foarte închisă la culoare, ştirb, veni desculţ, cu tălpile ca nişte copite şi degetele de la picioare groaznic răsucite, şi puse ceva pe pânză, lângă Therru.

— Pentru fetiţă – rosti el răguşit şi plecă imediat, deşi nu prea departe. Se uita în jur, plin de speranţă, din locul unde muncea, ca să vadă dacă-i plăcea cadoul lui, prefăcându-se apoi că nu se uitase. Therru nu vru să atingă pacheţelul înfăşurat în pânză. Tenar fu nevoită să-l desfacă. Era o sculptură splendidă a unui delfin, în os sau în fildeş, de lungimea degetului mare de la mână.

— Poate locui în săculeţul tău de cânepă – zise Tenar – împreună cu celelalte, figurinele de os.

Auzind asta, Therru prinse viaţă. Alergă ca să aducă săculeţul de cânepă şi să pună delfinul înăuntru. Dar Tenar trebui să se ducă să-i mulţumească modestului dăruitor. Therru nu voia să se uite la el sau să-i vorbească. După o vreme, ceru voie să se

ducă înapoi în cabină, iar Tenar o lăsă acolo cu omuleţul de os, animalul de os şi delfinul drept companie.

E atât de ușor, îşi spuse ea cu mânie, e *atât de uşor pentru Handy să-i răpească lumina soarelui, corabia şi pe rege şi copilăria, şi e atât de greu să i le dau înapoi! Am petrecut un an de zile încercând să i le dau înapoi şi, cu o atingere, el i le ia şi le azvârle cât colo. Şi la ce-i foloseşte... care-i câştigul lui, puterea lui? Asta e puterea, o deşertăciune.*

Se duse lângă rege şi lângă mag, la balustrada vasului. Soarele călătorise mult către apus, iar corabia naviga printr-o aureolă de lumină, care-o făcea să se gândească la visul de a zbura cu dragonii.

— Doamnă Tenar – vorbi regele – nu-ţi încredinţez nici un mesaj pentru prietenul nostru. Mi se pare că a face asta ar însemna să pun o povară pe umerii tăi, şi, în plus, să abuzez de libertatea lui; şi nu vreau să fac nici unul dintre aceste lucruri. Urmează să fiu încoronat până la sfârşitul lunii. Dacă ar fi el cel care ar ţine coroana, domnia mea ar începe după dorinţa inimii mele. Dar fie că va fi acolo sau nu, el m-a adus în regatul meu. El m-a făcut rege. N-o să uit asta.

— Ştiu că n-o să uiţi – răspunse ea cu blândeţe.

Era atât de plin de zel, atât de serios, blindat în protocolul rangului său şi totuşi vulnerabil în sinceritatea sa, în puritatea voinţei sale. Inima i se strânse dureros pentru el. Credea că a învăţat ce este suferinţa, dar avea să înveţe iarăşi şi iarăşi, toată viaţa lui, şi mereu avea să uite.

Din acest motiv, n-avea să facă, precum Handy, lucrul cel mai uşor pe care-l putea face.

— O să duc de bunăvoie un mesaj – se oferi ea. – Nu-i nici o povară. Dacă însă îl va auzi sau nu, depinde de el.

Maestrul Cheii Vântului rânji.

— Întotdeauna a depins de el – comentă. – Indiferent ce-a făcut, a depins de el.

— Îl cunoşti de multă vreme?

— Chiar de mai multă vreme decât tine, doamnă. L-am învăţat – răspunse magul. – Ce-am putut... A venit la Şcoala din Roke, ştii, când era doar un băiat, cu o scrisoare de la Ogion, care ne spunea că are o mare putere. Însă prima oară când l-am

lăsat să iasă intr-o barcă, să înveţe cum să vorbească vântului, ştii, a stârnit o trombă. Atunci am văzut cu ce-aveam de-a face. M-am gândit că fie se va îneca înainte de a împlini şaisprezece ani, fie va ajunge Arhimag înainte de patruzeci de ani... Sau aşa îmi place să cred că am gândit.

— Mai e încă Arhimag? – întrebă Tenar.

Întrebarea părea sincer ignorantă şi, când fu întâmpinată de tăcere, se temu că fusese mai rău decât ignorantă.

Magul răspunse în sfârşit:

— Acum nu există nici un Arhimag în Roke.

Tonul lui era excesiv de prudent şi de clar.

Ea nu îndrăzni să întrebe ce voia să spună.

— Cred – interveni regele – că Vindecătoarea Runei Păcii poate să facă parte din orice consiliu al acestui regat; nu crezi, domnule?

După o altă pauză şi, vizibil, cu puţin efort, magul răspunse:

— Sigur că da.

Regele aşteptă, dar magul nu mai adăugă nimic.

Lebannen privi în larg, la apa strălucitoare, şi vorbi de parcă ar fi început o poveste:

— Când el şi cu mine am venit în Roke din apusul îndepărtat, purtaţi de dragon...

Se opri, iar numele dragonului se rosti singur în mintea lui Tenar, Kalessin, ca o lovitură de gong.

— Dragonul m-a lăsat acolo, dar pe el l-a dus mai departe. Paznicul porții Casei din Roke a spus atunci: *A terminat cu faptele. Se duce acasă*. Şi înainte de asta – pe plaja din Selidor – m-a rugat să las acolo toiagul, zicând că nu mai era mag. Aşa că maeştrii din Roke au făcut sfat să aleagă un nou Arhimag.

— M-au primit în rândurile lor, ca să pot învăţa ceea ce ar fi bine ca un rege să ştie despre Sfatul înţelepţilor. Şi am fost de asemenea unul dintre ei, pentru a înlocui pe unul dintre ei: Thorion, Maestrul Chemărilor, a cărui artă a fost întoarsă împotrivă-i de răul cel mare pe care stăpânul meu Şoimanul l-a găsit şi i-a pus capăt. Când am ajuns acolo, pe tărâmul pustiit, între perete şi munţi, l-am văzut pe Thorion. Stăpânul meu a vorbit cu el, arătându-i calea înapoi la viaţă, peste zid. Dar el nu a pornit pe ea. Nu s-a întors.

Mâinile puternice, frumoase ale tânărului se ţineau cu putere de balustrada vasului. Ochii lui rătăceau încă pe mare, în timp ce vorbea. Rămase tăcut câteva clipe, apoi reluă istorisirea:

— Aşa că am împlinit numărul, nouă, care era necesar pentru a alege noul Arhimag. Sunt... sunt oameni înţelepţi – continuă el, cu o privire scurtă spre Tenar. – Nu numai învăţaţi în arta lor, dar şi cu experienţă. Îşi folosesc deosebirile, aşa cum văzusem şi înainte, ca să-şi întărească hotărârile. Dar de data asta...

— Adevărul este – interveni Maestrul Cheii Vântului, văzând că Lebannon nu este dornic să pară că i-ar critica pe Maeştrii din Roke – că eram numai deosebiri şi nici o hotărâre. Nu reuşeam să ajungem la nici o înţelegere. Pentru că Arhimagul nu era mort – era viu, vedeţi voi, şi totuşi nu mai era mag – şi totuşi era încă lord al dragonilor, după cât se părea... Şi pentru că Preschimbătorul era încă zguduit de întoarcerea propriei arte împotriva sa, credea că Maestrul Chemărilor avea să se întoarcă din moarte şi ne implora să-l aşteptăm... Şi pentru că Maestrul Modelator nu voia să vorbească deloc. E karg, doamnă, ca şi tine; ştiai asta? A venit la noi din Karego-At...

Ochii ageri o priveau; din ce parte bate vântul?

— Aşa că, din cauza tuturor acestor lucruri, ne-am trezit în încurcătură. Când Gardianul a cerut numele celor dintre care trebuia să alegem, nici un nume n-a fost rostit. Fiecare se uita la toţi ceilalţi...

— Eu mă uitam în pământ – zise Lebannen.

— Şi până la urmă ne-am uitat la cel care ştie numele: Maestrul Numelor. Iar el îl privea pe Modelator, care nu scosese nici un cuvânt, dar stătea acolo, printre copacii lui, ca un ciot. În Dumbravă ne-am întâlnit, ştii, printre arborii aceia ai căror rădăcini sunt mai adânci decât insulele. Se făcuse seara târziu. Câteodată, se zăreşte o lumină printre acei arbori, dar nu şi în noaptea aceea. Era întuneric, nici o lumină de la stele, un cer înnorat deasupra frunzelor. Iar Modelatorul s-a ridicat şi a vorbit atunci – dar în limba lui, nu în Limba Veche, nici în hardică, ci în kargadă. Puţini dintre noi o cunoşteau, sau ştiau măcar ce limbă era, şi nu ştiam ce să credem. Dar Maestrul Numelor ne-a zis ce vorbise Modelatorul. El a spus: *O femeie din Gont*.

Se opri. Nu se mai uita la ea. După o clipă, Tenar întrebă:

— Nimic mai mult?

— Nici un cuvânt mai mult. Când am insistat, s-a uitat la noi cu ochii pierduţi şi n-a putut răspunde; pentru că fusese cufundat în viziune, vezi tu – văzuse forma lucrurilor, modelul; şi puţin din toate astea pot fi puse vreodată în cuvinte, şi chiar şi mai puţin în idei. Nu ştia cu nimic mai mult decât noi ceilalţi ce să creadă despre ceea ce spusese. Dar era tot ce-aveam...

Maeştrii din Roke erau dascăli, la urma urmei, iar Maestrul Cheii Vântului era un foarte bun dascăl; nu putea face altfel decât să-şi spună povestea limpede. Mai limpede, poate, decât ar fi vrut. Se uită încă o dată la Tenar, apoi întoarse privirea.

— Aşadar, vezi tu, se părea că trebuie să venim în Gont. Dar pentru ce? *O femeie* – nu-i prea mult pentru a începe! Evident, această femeie trebuie să ne îndrume, să ne arate calea, cumva, către Arhimagul nostru. Şi imediat, aşa cum s-ar putea să te gândeşti, doamnă, s-a vorbit despre tine – pentru că de care altă femeie din Gont am auzit noi vreodată? Nu-i o insulă mare, dar faima ta este mare. Apoi unul dintre noi a spus: *Ea ne va duce la Ogion.* Dar ştiam cu toţii că Ogion refuzase cu multă vreme în urmă să fie Arhimag, şi cu siguranţă n-ar fi primit acum, că era bătrân şi bolnav. Şi, într-adevăr, cred că Ogion murea chiar în timp ce vorbeam. Apoi un altul a zis: *Dar tot ea ne-a dus și la Şoimanul*! Şi atunci am rămas cu adevărat în întuneric.

— Cu adevărat – spuse Lebannen. – Pentru că a început să plouă, acolo, printre copaci.

Surâse.

— Crezusem că n-o să mai aud niciodată ploaia căzând din nou. A fost o mare bucurie pentru mine.

— Toţi nouă uzi – vorbi şi Maestrul Cheii Vântului – şi nici unul dintre noi fericit!

Tenar izbucni în râs. Nu se putea împiedica să nu-i placă omul. Dacă el era atât de prudent cu ea, se cuvenea ca şi ea să fie prudentă cu el; dar pentru Lebannen, şi în prezenţa lui Lebannen, numai sinceritatea se potrivea.

— Atunci nu pot fi eu *femeia din Gont*, pentru că n-o să vă duc la Șoimanul.

— A fost şi părerea mea – replică magul, la rândul lui cu sinceritate aparentă şi poate chiar reală – că nu poţi fi tu, doamnă, în primul rând, ar fi rostit numele tău, desigur, în viziune. Foarte puţini sunt cei care-şi poartă deschis numele adevărat! Dar sunt însărcinat de către Sfatul din Roke să te întreb dacă ştii vreo femeie pe această insulă care-ar putea fi cea pe care-o căutăm – sora sau mama unui bărbat al puterii, sau chiar învăţătoarea lui; pentru că sunt vrăjitoare foarte înţelepte în felul lor. Poate că Ogion cunoştea o asemenea femeie? Se spune că el cunoştea fiecare suflet de pe această insulă, cu toate că locuia singur şi hoinărea prin sălbăticie. Aş fi vrut să fie în viaţă, să ne ajute acum!

Se gândise deja la pescăriţa din povestea lui Ogion. Dar femeia aceea fusese deja bătrână când o cunoscuse Ogion, cu ani în urmă, şi trebuia să fie moartă de-acum. Deşi dragonii aveau o viaţă foarte lungă, cel puţin aşa se zvonea.

Nu spuse nimic pentru o vreme, apoi rosti doar:

— Nu ştiu pe nimeni de acest fel.

Simţea nerăbdarea stăpânită faţă de ea. Ce ascundea? Ce voia? se gândea el, fără îndoială. Iar ea se întreba de ce exista ceva ce nu-i putea spune. Surzenia lui o reducea la tăcere. Nu-i putea spune nici măcar că era surd...

— Aşadar – zise ea în sfârşit – nu există un Arhimag în Terramare. Dar există un rege...

— Pe care sunt bine întemeiate speranţa şi încrederea noastră – completă magul cu o căldură care i se potrivea.

Lebannen, privind şi ascultând, surâse.

— În aceşti ultimi ani – vorbi Tenar, şovăitoare – au fost multe necazuri, multe nenorociri. Fetiţa... mea... Asemenea lucruri au fost prea obişnuite. Şi am auzit bărbaţi şi femei cu putere vorbind despre slăbirea sau despre schimbarea puterii lor.

— Cel pe care Arhimagul şi stăpânul meu l-au înfrânt pe tărâmul pustiit, acel Cob, a provocat nespuse vătămări şi ruină. Ne vom reface arta, ne vom tămădui vrăjitorii şi vrăjitoria încă multă vreme, spuse magul cu fermitate.

— Mă întreb dacă nu s-ar putea să fie de făcut mai mult decât refacerea şi tămăduirea – comentă ea – chiar dacă şi asta, desigur... Dar mă întreb totuşi, s-ar putea întâmpla ca unul...

unul cum e Cob să fi ajuns la o asemenea putere pentru că lucrurile se transformau deja... şi o schimbare, o mare schimbare, avea loc, a avut loc? Şi că din cauza acestei schimbări avem din nou un rege în Terramare – mai curând un rege decât un arhimag?

Maestrul Cheii Vântului se uită la ea ca şi cum ar fi văzut un nor foarte îndepărtat de furtună la orizont. Ridică chiar mâna dreapta în ceea ce era sugestia, ori mai curând prima schiţă, a unei vrăji de legare a vântului, apoi o coborî din nou. Surâse.

— Nu te teme, doamnă – spuse el. – Roke şi Arta Magiei vor dăinui. Comoara noastră e bine păzită!

— Spune-i asta lui Kalessin – replică ea, incapabilă dintr-o dată să suporte inconştienţa totală a lipsei lui de respect.

Îl făcu să caşte ochii mari, desigur. Auzise numele dragonului. Dar asta nu-l făcu s-o audă. Cum putea s-o audă el, care nu ascultase niciodată o femeie de când îi cântase maică-sa ultimul cântec de leagăn?

— Adevărat – zise Lebannen – Kalessin a venit în Roke, despre care se spune că este desăvârşit apărată împotriva dragonilor; şi nu prin vreo vrajă a stăpânului meu, pentru că nu mai avea atunci nici un pic de magie... Dar nu cred, Maestre al Cheii Vânturilor, că doamna Tenar se temea pentru ea însăşi.

Magul făcu un efort serios să-şi îndrepte jignirea.

— Îmi pare rău, doamnă – se scuză el. – V-am vorbit ca unei femei obişnuite.

Tenar fu cât pe ce să izbucnească în râs. L-ar fi putut zgudui. Vorbi doar, cu indiferenţă:

— Temerile mele sunt temeri obişnuite.

Nu era de nici un folos; el n-o putea auzi.

Doar tânărul rege tăcea, ascultând.

Un ucenic marinar din lumea ameţitoare, legănătoare, a catargelor, velelor şi a parâmelor de deasupra, strigă cu glas limpede şi plăcut:

— Oraş dincolo de promontoriu!

Peste câteva clipe, cei aflaţi jos, pe punte, văzură grămada de acoperişuri de ţiglă, turlele de fum albastru, câteva ferestre de sticlă luminate de soarele ce se îndrepta spre apus, şi docurile şi

debarcaderele din Valmouth la marginea golfului cu apa albastră, mătăsoasă.

— Duc eu corabia în port, sau vrei s-o pilotezi tu, stăpâne? – întrebă calmul căpitan al corăbiei, iar Maestrul Cheii Vânturilor răspunse:

— Du-o tu, căpitane, nu vreau să trebuiască să mă ocup de toate acele epave plutitoare! – îşi flutură mâna spre zecile de ambarcaţiuni de pescuit care umpleau golful. Aşa că vasul regelui, ca o lebădă printre răţuşte, intră încet, în zigzag, salutat de fiecare barcă pe lângă care treceau.

Tenar se uită de-a lungul docurilor, dar nu mai exista nici o altă corabie maritimă.

— Am un fiu marinar – îi spuse lui Lebannen – mă gândeam că vasul lui ar putea fi în port.

— Pe ce corabie este?

— Era al treilea ofiţer la bordul *Pescăruşului din Eskel*, dar asta cu mai mult de doi ani în urmă. Ar fi putut schimba vasul... E un om nedomolit.

Surâse.

— Când te-am văzut prima oară, am crezut că eşti fiul meu. Nu semănaţi deloc, doar că sunteţi amândoi înalţi, subţiri şi tineri. Iar eu eram zăpăcita, speriată... temeri obişnuite.

Magul urcase la postul căpitanului de la prova, iar ea şi cu Lebannen rămăseseră singuri.

— Prea multe temeri obişnuite – observă el.

Era singura ei şansă de a vorbi singură cu el, iar cuvintele ieşiră grăbite şi nesigure:

— Voiam să zic... nu e de nici un folos... dar s-ar putea întâmpla să fie o femeie în Gont, nu ştiu cine, n-am nici cea mai mică idee, dar se poate întâmpla că este, sau va fi, o femeie, şi că ei o caută... au nevoie... de ea. E imposibil?

Tânărul o ascultă. El nu era surd. Dar se încruntă, încordat, ca şi cum ar fi încercat să înţeleagă o limbă străină. Şi răspunse doar, în şoaptă:

— Se poate...

O pescăriţă dintr-o şalupă micuţă strigă către ei:

— De unde veniţi? – iar băiatul de pe parâme răspunse ca trâmbiţa unui cocoş:

— Din oraşul regelui!

— Cum se numeşte corabia? întrebă Tenar. Fiul meu o să mă întrebe cu ce corabie am călătorit.

— *Delfinul* – răspunse Lebannen, zâmbindu-i.

Fiul meu, regele meu, dragul meu băiat, cugetă ea. Cât de mult mi-ar plăcea să te ţin aproape!

— Trebuie să mă duc s-o iau pe micuţă – zise ea.

— Cum o să ajungeţi acasă?

— Pe jos. Sunt numai câteva mile în susul văii.

Arătă dincolo de oraş, în interior, unde Valea de Mijloc se întindea, largă şi scăldată de soare, între două braţe ale muntelui, ca o pală.

— Satul e pe râu, iar ferma mea e la jumătate de milă de sat. E un colţ drăguţ al regatului tău.

— Dar o să fii la adăpost?

— O, da. Am să-mi petrec noaptea cu fiica mea aici, în Valmouth, iar în sat, poţi conta pe toţi. N-o să fiu singură.

Ochii li se întâlniră pentru o clipă, dar nici unul nu rosti numele la care se gândeau amândoi.

— Or să vină iar din Roke? – vru ea să ştie. – Căutând *femeia din Gont...* sau pe el?

— Nu pe el. Dacă or să propună din nou, o să le interzic – răspunse Lebannen, fără să-şi dea seama cât de multe îi spusese în acele trei vorbe. – Cât despre căutarea unui nou Arhimag sau a femeii din viziunea Modelatorului, da, asta s-ar putea să-i aducă aici. Şi poate la tine.

— Vor fi bineveniţi la Ferma Stejarilor – spuse ea. – Deşi nu la fel de bineveniţi cum ai fi tu.

— O să vin când o să pot... – vorbi el puţin aspru. Şi adăugă uşor meditativ:

– Dacă o să pot.

CAPITOLUL 11

ACASĂ

ŞI MAI MULŢI DINTRE OAMENII din Valmouth coborâră la docuri să vadă corabia din Havnor, când auziră că regele era la bord, regele cel nou, tânărul rege despre care vorbeau noile cântece. Încă nu ştiau cântecele cele noi, dar le ştiau pe cele vechi, iar bătrânul Relli veni cu harpa sa şi cântă o bucată din Vitejia lui Morred, pentru că un rege din Terramare trebuia să fie, cu siguranţă, moştenitorul lui Morred. Îndată, chiar regele veni pe punte, cât se poate de tânăr, de înalt şi de chipeş, şi, alături de el, un mag din Roke, o femeie şi o fetiţă cu pelerine vechi, nu cu mult mai bune decât ale unor cerşetoare, dar el le trata ca şi cum ar fi fost o regină şi o prinţesă, aşa că poate asta şi erau.

— Poate că e mama lui – presupuse Shinny, încercând să vadă peste capetele oamenilor din faţă, apoi prietena ei, Apple, o apucă de braţ şi rosti într-un soi de ţipăt şoptit:

— E... e mama!

— A cui mamă? – întrebă Shinny, iar Apple răspunse:

— A mea. Şi aceea e Therru.

Dar nu-şi forţă trecerea prin mulţime, nici măcar când un ofiţer de pe vas veni la ţărm să-l poftească pe bătrânul Relli la bord, să cânte pentru rege. Aşteptă împreună cu ceilalţi. Îl văzu pe rege primindu-i pe oamenii importanți din Valmouth şi îl auzi pe Relli cântând pentru el. Îl privi luându-şi rămas-bun de la oaspeţii săi, pentru că vasul trebuia să iasă pe mare din nou, spunea lumea, înainte de căderea nopţii, şi să pornească pe drumul spre casă, către Havnor. Ultimele care coborâră puntea fură Therru şi Tenar. Regele o îmbrățișă protocolar pe fiecare dintre ele, atingându-şi obrajii de ai lor, îngenunchind ca să ajungă la Therru.

— Ah! – exclamă mulţimea de la docuri.

Soarele apunea într-o ceaţă de aur, lăsând o potecă lungă, sclipitoare, peste golf, când cele două coborâră pe scândura cu

balustradă. Tenar trăgea după ea o boccea grea şi un sac; faţa lui Therru era aplecată şi ascunsă de păr. Puntea fu trasă înăuntru, marinarii săriră la parâme şi ofiţerii strigară, iar corabia Delfinul cârmi pe drumul ei. Atunci Apple îşi făcu, în sfârşit, loc prin mulţime.

— Bună, mamă – spuse ea, iar Tenar răspunse:

— Bună, fata mea.

Se sărutară, apoi Apple o luă în braţe pe Therru şi exclamă:

— Ce mult ai crescut! Eşti de două ori mai mare decât înainte! Hai, vino acasă cu mine!

Apple fu însă puţin timidă cu mama ei în seara aceea, în casa plăcută a tânărului ei soţ negustor. O fixă de câteva ori cu o privire gânditoare, aproape grijulie.

— N-au însemnat niciodată nimic pentru mine, ştii, mamă – vorbi ea la uşa dormitorului lui Tenar – toate astea... Runa Păcii... şi faptul că tu ai dus Inelul în Havnor. A fost ca unul dintre cântecele străvechi. Cu o mie de ani în urmă! Dar chiar ai fost tu, nu-i aşa?

— A fost o fată din Atuan – răspunse Tenar. – Cu o mie de ani în urmă. Cred că aş putea dormi o mie de ani chiar acum.

— Atunci, du-te în pat!

Apple îi întoarse spatele, după care veni înapoi, cu o lampă în mână.

— Şi zici că acum săruţi regi? – o iscodi ea.

— Şterge-o! – exclamă Tenar.

***

APPLE ŞI SOŢUL EI O ŢINURĂ PE TENAR vreo două zile, dar după aceea ea se arătă hotărâtă să plece la fermă. Aşa că Apple merse alături de ea şi de Therru, pe lângă Kaheda cea liniştită şi argintie. Vara făcea loc toamnei. Soarele se simţea încă fierbinte, dar vântul era răcoros. Frunzişul copacilor avea o nuanţă ofilită, prăfuită, iar câmpurile erau deja secerate sau pe cale de a fi culese.

Apple vorbi despre Therru, care arăta mult mai puternică, şi despre cât de hotărât mergea acum.

— Aş vrea s-o fi văzut la Re Albi – spuse Tenar înainte... – şi se opri.

Se hotărâse să n-o îngrijoreze pe fiica ei cu toate astea.

— Ce s-a întâmplat? – întrebă Apple, pe un ton care arăta limpede că era hotărâtă să afle, încât Tenar cedă şi răspunse cu voce joasă:

— Unul dintre ei.

Therru era la câţiva paşi în faţa lor, cu picioarele lungi în rochiţa care-i rămăsese mică, umblând după mure prin tufişuri în timpul mersului.

— Tatăl ei? – întrebă Apple, dezgustată la acest: gând.

— Lark povestea că cel care pare să fie tatăl ei îşi zicea Hake. Ăsta-i mai tânăr. E cel care-a venit la Lark să-i spună. I se spune Handy. Se... Învârtea prin Re Albi. Şi-apoi am avut ghinionul să dăm peste el în Portul Gont. Însă regele l-a dat afară. Iar acum, eu sunt aici şi el e acolo, totul s-a încheiat.

— Dar Therru s-a speriat – observă Apple, cu o oarecare asprime.

Tenar încuviinţa.

— De ce v-aţi dus în Portul Gont?

— O, păi, omul ăsta, Handy, lucra pentru cineva... un vrăjitor din casa lordului din Re Albi, care a prins antipatie pentru mine.

Încercă să se gândească la numele de folosit al vrăjitorului şi nu reuşi; nu-i venea în minte decât Tmho, un cuvânt kargad pentru un soi de copac, nu-şi aducea aminte care.

— Şi?

— Păi, părea mai bine să venim pur şi simplu acasă.

— Dar de ce nu-i plăcea vrăjitorului ăstuia de tine?

— În cea mai mare parte, pentru că sunt femeie.

— Ptiu! – exclamă Apple. – Vechea mâncare de peşte!

— Noua mâncare de peşte, în cazul ăsta. E tânăr.

— Şi mai rău. Ei, nimeni de pe-aici pe care să-l cunosc nu i-a văzut pe părinţi, dacă ăsta-i cuvântul potrivit pentru ei. Dar dacă mai hoinăresc prin preajmă, nu-mi place că eşti singură la fermă.

E plăcut să fii dădăcită de o fiică, şi să te porți ca fiica propriei fiice. Tenar replică nerăbdătoare:

— O să mă descurc cât se poate de bine!

— Măcar ia-ţi un câine...

— M-am gândit la asta. Poate că cineva din sat are un căţel. O s-o întrebăm pe Lark, când trecem pe-acolo.

— Nu un căţel, mamă. Un câine.

— Dar unul tânăr – unul cu care Therru să se poată juca – stărui ea.

— Un căţel drăgălaş care să vină să dea un pupic pungaşilor – făcu haz de maică-sa Apple, păşind alături de ea, durdulie şi cu ochi cenuşii. Ajunseră în sat pe la prânz. Lark le întâmpină pe Tenar şi pe Therru cu un praznic de îmbrăţişări, săruturi, întrebări şi lucruri de mâncat. Soţul tăcut al lui Lark şi alţi săteni trecură s-o salute pe Tenar. Ea simţea bucuria întoarcerii acasă.

Lark şi cu cei mai mici doi copii, dintre cei şapte pe care-i avea, un băiat şi o fată, îi însoţiră până la fermă. Copiii o cunoşteau pe Therru de când Lark o adusese acasă, desigur, şi erau obişnuiţi cu ea, deşi două luni de despărţire îi făcură la început timizi. Faţă de ei, şi chiar faţă de Lark, fetiţa rămase retrasă, pasivă, ca în zilele proaste de altădată.

— E epuizată, tulburată de tot drumul ăsta. O să-i treacă. A făcut progrese minunate – îi spuse Tenar lui Lark, dar Apple nu voia s-o lase să scape atât de uşor.

— Unul dintre ei şi-a făcut apariţia şi le-a îngrozit, atât pe ea, cât şi pe mama – explică Apple.

Şi, încetul cu încetul, între ele, fiica şi prietena scoaseră povestea de la Tenar în după-amiaza aceea, în timp ce deschideau casa rece, neaerisită, plină de praf, o puseră din nou în ordine, aerisiră aşternuturile, clătinară din cap deasupra cepelor încolţite, băgară ceva de mâncare în cămară şi puseră pe foc o oală de supă pentru cină. Se aleseră doar cu câte un cuvânt din când în când. Tenar nu părea să le poată spune ce făcuse vrăjitorul; o vrajă, o numise ea neclar, sau poate fusese faptul că îl trimisese pe Handy după ea. Dar când ajunse să vorbească despre rege, cuvintele i se rostogoliră din gură.

— Şi apoi, iată-l... regele!... ca lama unei spade... Şi Handy dându-se înapoi şi făcându-se mic în faţa lui... Iar eu am crezut că e Spark! Am crezut, chiar am crezut pentru o clipă, eram atât de... atât de copleşită...

— Ei – rosti Apple – asta-i în regulă, pentru că Shinny a crezut că eşti mama lui. Când eram la docuri şi te urmăream intrând în port, în toată gloria. L-a sărutat, ştii, tuşă Lark. L-a sărutat pe

rege, aşa, pur şi simplu. Am crezut că după aceea o să-l sărute pe mag. Dar nu s-a întâmplat.

— Aş zice că nu, ce idee! Care mag? – exclamă Lark, cu capul într-un dulap.

— Unde-i cutia cu făină, Goha?

— Ai pus mâna pe ea. Un mag din Roke, a venit să caute un nou Arhimag.

— Aici?

— De ce nu? – comentă Apple. – Ultimul a fost din Gont, nu-i aşa? Dar n-au petrecut prea mult timp căutând. Au pornit drept înapoi spre Havnor, o dată ce-au scăpat de mama.

— Cum vorbeşti?

— Căuta o femeie, spunea el – le explică Tenar. – *O femeie din Gont*. Dar nu părea prea încântat din cauza asta.

— Un vrăjitor căutând o femeie? Ei, asta-i ceva nou – se miră Lark. – Am crezut că asta o să fie plină de gărgăriţe, dar e cât se poate de bună. O să coc o turtă sau două, bine? Unde-i uleiul?

— Trebuie să scot puţin din ulciorul din cămara rece. O, Shandy! Aici erai! Ce mai faci? Ce mai face Clearbrook? Cum au mers toate? Ai vândut berbecuţii?

Se aşezară toţi nouă să cineze. În lumina blândă, galbenă a serii, în bucătăria cu podea de piatră, la masa lungă de la fermă, Therru începu să ridice puţin capul şi vorbi de câteva ori cu ceilalţi copii; dar se mai simţea încă o spaimă în ea şi, când începu să se întunece afară, se aşeza în aşa fel încât ochiul care vedea să poată privi fereastra.

Abia după ce Lark şi copiii ei plecaseră acasă, la apusul soarelui, Apple se dusese să-i cânte lui Therru ca să adoarmă, iar ea spăla vasele cu Shandy, Tenar întrebă despre Ged. Pentru un motiv oarecare, nu voise să întrebe cât timp ascultau Lark şi Apple; ar fi trebuit să dea prea multe explicaţii. Uitase cu totul să pomenească de prezenţa lui în Re Albi. Şi nu voia să mai vorbească despre Re Albi. Mintea părea să i se întunece când încerca să se gândească la asta.

— A venit un om aici luna trecută, din partea mea... să ajute la treabă?

— O, am uitat cu totul! – strigă Shandy. – Te referi la Şoim... cel cu cicatrice pe faţă?

— Da – zise Tenar. – Şoimul.

— O, da, bine, trebuie să fie plecat pe Muntele Izvoarelor Fierbinţi, dincolo de Lissu, colo sus, cu oile, cu oile lui Serry, aşa cred. Vine aici şi zice că l-ai trimis tu, şi nu era nimic de lucru pentru el aici, ştii, cu Clearbrook şi cu mine care aveam grijă de oi şi făceam brânza, cu bătrânul Tiff şi cu Sis care mă ajutau când aveam nevoie, şi mi-am stors creierii, dar Clearbrook zice: *Du-te şi întreabă-l pe omul lui Serry, supraveghetorul fermierului Serry de lângă Kahedanan, n-au nevoie de ciobani pe păşunile de sus?* zice el, şi omul acela. Şoimul, a plecat şi a făcut ce-a făcut, şi a primit slujba, şi-a plecat a doua zi. Aşa că o să mai coboare cu turmele când vine toamna, fără îndoială. Sigur e-acolo, pe Povârnişurile Lungi, mai sus de Lissu, pe păşunile înalte. Cred că poate l-au vrut pentru capre. Un om cu limbă dulce... Oi sau capre, nu-mi aduc aminte care dintre ele. Sper că nu te superi că nu l-am ţinut aici, Goha, dar e adevărat că nu aveam nimic de lucru pentru el aici, cu mine şi Clearbrook şi bătrânul Tiff, iar Sis adunase deja inul. Şi a zis c-a fost păstor de capre acolo de unde vine, undeva mai sus de Armouth, a zis, şi-a zis că n-a fost niciodată cu oile. Poate că l-au trimis cu caprele...

— Poate – răspunse Tenar. Era foarte uşurată şi foarte dez-amăgită. Dorise să-l ştie la adăpost şi nevătămat, dar dorise şi să-l găsească aici.

Dar era de-ajuns, îşi spuse, să fie pur şi simplu acasă... şi poate mai bine că el nu era aici, că nimic din toate astea nu erau aici, toate necazurile şi visurile şi vrăjitoriile şi spaimele din Re Albi rămăseseră în urmă, pentru totdeauna. Se afla aici, acum, şi aici era acasă, aceste podele şi pereţi de piatră, aceste ferestre cu ochiuri mici, în afara cărora stejarii se înălţau întunecaţi în lumina bielelor, aceste camere tăcute, îngrijite. Rămase trează o vreme în noaptea aceea. Fiica ei dormea în camera de alături, camera copiilor, cu Therru, iar Tenar stătea întinsă în patul ei, patul soţului său, singură.

Adormi. Se trezi, fără să-şi aducă aminte nici un vis.

***

DUPĂ CÂTEVA ZILE LA FERMĂ, abia dacă se mai gândea la vara petrecută pe Overfell.

Era demult şi departe. În ciuda insistenţei lui Shandy că nu era nimic de făcut la fermă, găsi o mulţime de lucruri ce trebuiau rezolvate: tot ceea ce rămăsese de peste vară şi tot ce era de făcut în sezonul recoltelor de la câmp şi al preparării brânzeturilor. Lucra de când se crăpa de ziuă şi până la căderea nopţii şi dacă, din întâmplare, avea o oră în care putea să stea jos, torcea sau cosea pentru Therru. Rochia roşie fu în sfârşit terminată, şi era o rochie frumoasă, cu un şorţ alb pentru zilele de sărbătoare şi unul maro-portocaliu pentru toate zilele.

— Acum chiar că arăţi frumoasă! – exclamă Tenar cu mândrie de croitoreasă, când Therru o încercă prima oară.

Therru întoarse faţa într-o parte.

— Eşti frumoasă – insistă Tenar pe un alt ton. – Ascultă-mă, Therru. Vino-ncoace. Tu ai cicatrice, cicatrice urâte, pentru că ţi s-a întâmplat un lucru urât, rău. Oamenii văd cicatricele. Dar te văd şi pe tine, iar tu nu eşti doar cicatricele. Nu eşti urâtă. Nu eşti rea. Tu eşti Therru, şi eşti frumoasă. Eşti Therru, cea care poate să muncească, să se plimbe, să alerge şi să danseze, foarte frumos, într-o rochie roşie.

Copila ascultă, cu partea moale, nevătămată a feţei la fel de lipsită de expresie ca şi partea rigidă, mascată de cicatrice.

Coborî ochii spre mâinile lui Tenar şi le atinse brusc, cu degetele sale micuţe.

— E o rochie frumoasă – spuse ea cu glasul slab, răguşit.

Când Tenar rămase singură, împăturind resturile de material roşu, lacrimile înţepătoare îi invadară ochii.

Se simţea ca şi cum ar fi fost dojenită. Făcuse bine să croiască rochia şi să rostească adevărul faţă de copilă. Dar nu erau de ajuns, binele şi adevărul. Era o lipsă, un gol, un abis, dincolo de bine şi de adevăr. Dragostea, dragostea ei pentru Therru şi a lui Therru pentru ea, întindea o punte peste acel gol, o punte din pânză de păianjen, însă dragostea nu-l umplea şi nici nu-l astupa. Nimic nu putea face asta. Iar fetiţa ştia acest lucru mai bine decât ea.

Sosi ziua echinoxului, cu un soare strălucitor străbătând ceaţa. Primele urme de ruginiu apăruseră pe frunzele stejarilor. În timp ce curăţa albiile pentru smântână în lăptărie, cu fereastra şi uşa larg deschise ca să intre aerul plăcut, Tenar se

gândi că tânărul rege urma să fie încoronat în această zi în Havnor. Lorzii şi doamnele aveau să păşească în hainele lor albastre, verzi şi stacojii, dar el o să poarte alb, îşi zise ea. Avea să urce treptele Turnului Sabiei, treptele pe care le urcaseră ea şi cu Ged. Coroana lui Morred avea să-i fie pusă pe cap. Se va întoarce în timp ce trompetele sunau, se va aşeza pe tronul care fusese gol atâţia ani şi îşi va privi regatul cu ochii aceia întunecaţi care ştiau ce este suferinţa, ce este teama. *Domnie fericită, domnie lungă*, cugetă ea, *biet băiat*! Şi-şi mai spuse: *Ged ar fi trebuit să fie acolo, să-i pună coroana pe cap. Ar fi trebuit să se ducă.*

Dar Ged păştea oile bogatului, sau poate caprele, pe păşunile de la înălţime. Era o toamnă senină, aurie, fără ploi, şi nu aveau să coboare cu turmele până când zăpada nu avea să cadă acolo sus, pe înălţimi.

Când se ducea în sat, Tenar avea o deosebită grijă să treacă pe la căsuţa lui Ivy de la capătul Aleii Morii. Faptul că o cunoscuse pe Moss în Re Albi o făcuse să-şi dorească s-o cunoască mai bine pe Ivy, dacă ar fi putut trece măcar o dată de suspiciunile şi gelozia vrăjitoarei. Îi era dor de Moss, chiar dacă o avea pe Lark alături; învăţase multe de la ea şi ajunsese s-o îndrăgească, iar Moss le oferise, atât ei cât şi lui Therru, ceva de care aveau nevoie. Spera să găsească aici ceva cu care să înlocuiască asta. Dar Ivy, deşi mult mai curată şi mai demnă de încredere decât Moss, n-avea nici cea mai mică intenţie să renunţe la antipatia ei pentru Tenar. Îi trata tentativele de prietenie cu dispreţul pe care, Tenar recunoştea, îl meritau poate. *Tu mergi pe drumul tău, eu pe al meu*, îi spunea prin orice mijloace în afară de cuvinte; iar Tenar se supuse, deşi continua s-o trateze pe Ivy cu respect vizibil când se întâlneau. O nesocotise, credea ea, prea des şi prea multă vreme, şi-i datora o compensaţie. Evident de acord, vrăjitoarea accepta ceea ce socotea că i se cuvine cu o mânie neclintită.

***

PE LA JUMĂTATEA TOAMNEI, vrăjitorul Beech veni în vale, chemat de un fermier bogat ca să-i trateze guta. Rămase pentru o vreme în satele din Valea de Mijloc, aşa cum făcea de obicei, şi petrecu o după-amiază la Ferma Stejarilor, vrând să vadă ce

mai face Therru şi să stea de vorbă cu Tenar. Voia să ştie tot ce-i putea spune ea despre ultimele zile ale lui Ogion. Era elevul unui elev al lui Ogion şi un admirator fidel al magului din Gont. Tenar descoperi că nu era atât de greu să vorbească despre Ogion ca despre alţi oameni din Re Albi, şi-i povesti tot ce se putea. După ce termină, el întrebă, cu o oarecare prudenţă:

— Şi Arhimagul... a venit?

— Da – răspunse Tenar.

Beech, un bărbat cu pielea netedă şi înfăţişare blajină, trecut de patruzeci de ani, cu uşoare tendinţe de îngrăşare, cu cearcăne întunecate sub ochi, care-i făceau chipul banal să pară umflat, îi aruncă o privire şi nu întrebă nimic.

— A venit după moartea lui Ogion. Şi a plecat.

Adăugă imediat:

— Acum nu mai e Arhimag. Ştiai asta?

Beech încuviinţă.

— Există vreo veste despre alegerea unui nou Arhimag?

Magicianul clătină din cap.

— A fost aici o corabie din Enlade, dar nici un cuvânt de la echipajul ei despre nimic în afară de încoronare. Nu vorbeau decât despre asta! Şi se pare că toate semnele şi întâmplările au fost prielnice. Dacă bunăvoinţa magilor preţuieşte ceva, atunci regele ăsta tânăr al nostru e un om bogat... Şi activ, se pare. A venit un ordin din Portul Gont, pe uscat, chiar înainte să plec din Valmouth, către toţi nobilii, negustorii, primarul şi sfatul lui, să se întâlnească şi să aibă grijă ca ispravnicii din ţinut să fie oameni vrednici şi responsabili, pentru că sunt trimişi ai regelui acum, şi trebuie să-i împlinească voinţa şi să-i aplice legea. Ei, îţi poţi închipui cum a întâmpinat asta lordul Heno!

Heno era un cunoscut protector al piraţilor, care avusese multă vreme în buzunar cea mai mare parte a ispravnicilor şi a vătafilor din porturile din partea de miazăzi a insulei Gont.

— Dar s-au găsit oameni dispuşi să-şi asume riscul faţă de Heno, având-l pe rege în spate. Au dat afară oamenii vechi şi au numit cincisprezece ispravnici noi, oameni cumsecade, plătiţi din fondurile primarului. Heno s-a înfuriat cumplit, jurând nimicirea tuturor. E o nouă epocă! Nu totul deodată, desigur, dar soseşte! Aş dori ca Maestrul Ogion să fi trăit s-o vadă!

— A văzut-o – îi zise Tenar. – În timp ce murea, a zâmbit şi a spus: *Totul s-a schimbat*...

Beech acceptă aceste vorbe în felul lui serios, dând încet din cap.

— Totul s-a schimbat – repetă el.

După un timp, adăugă:

— Micuţei îi merge bine.

— Destul de bine... Câteodată cred totuşi că nu de-ajuns de bine...

— Doamnă Goha – zise magicianul – dacă eu, sau orice magician, sau vrăjitoare, sau, se prea poate, orice vrăjitor, ar fi ţinut-o şi ar fi folosit toată puterea de vindecare a Artei Magiei în toate aceste luni de când a fost rănită, n-ar fi dus-o mai bine. Poate nici măcar atât de bine ca acum. Ai făcut tot ce se putea face, doamnă. Ai făcut o minune!

Tenar fix emoţionată de lauda lui sinceră, care o întristă totuşi; şi-i spuse de ce:

— Nu-i destul. Nu pot s-o vindec. E... Ce-o să facă? Ce-o să se aleagă de ea?

Termină firul pe care-l torsese pe fus şi adăugă:

— Mi-e teamă.

— Pentru ea – completă Beech, pe jumătate interogativ.

— Mi-e teama pentru că spaima o trage spre ea, spre cauza spaimei. Teamă pentru că...

Dar nu reuşi să găsească cuvintele pentru ce voia să spună.

— Dacă trăieşte în spaimă, va face rău – vorbi ea în sfârşit. – Mă tem de asta.

Magicianul îi cântări spusele.

— Mă gândeam – vorbi el în sfârşit în felul lui modest – că poate, dacă are darul, aşa cum cred că îl are, ar putea fi instruită puţin în Artă. Şi, ca vrăjitoare... Înfăţişarea ei... n-ar fi atât de mult împotriva ei... poate.

Îşi drese glasul.

— Există vrăjitoare care fac treburi lăudabile – continuă el.

Tenar plimbă printre degete un capăt din firul pe care-l torsese, încercându-l să vadă dacă era egal şi rezident.

— Ogion mi-a zis s-o învăţ. Învaț-o tot, a spus, şi apoi: Nu Roke. Nu ştiu ce-a vrut să spună.

Beech nu avu nici o dificultate să înţeleagă.

— Voia să spună că învăţătura din Roke – Artele Înalte – n-ar fi potrivite pentru o fată – explică el. – Cu atât mai puţin pentru una atât de schilodită. Dar dacă a zis s-o înveţi totul în afară de acea înţelepciune, s-ar părea că şi el a văzut că drumul ei ar putea foarte bine să fie calea vrăjitoarelor.

Se opri din nou să cugete, mai vesel, având de partea lui greutatea părerii lui Ogion.

— Într-un an sau doi, când o să fie mai puternică, şi o să mai crească un pic, ai putea să te gândeşti s-o rogi pe Ivy să înceapă s-o înveţe câte ceva. Nu prea mult, desigur, chiar şi din felul ăsta de lucruri, până când îşi capătă numele adevărat.

Tenar simţi o împotrivire puternică, imediată, la această propunere. Nu scoase nici o vorbă, dar Beech era un om sensibil.

— Ivy e încăpăţânată – comentă el. – Dar ceea ce ştie, face cinstit. Ceea ce nu se poate spune despre toate vrăjitoarele. Slab ca magia femeilor, ştii, şi vătămător ca magia femeilor! Dar am cunoscut vrăjitoare cu putere adevărată de vindecare. Tămăduirea se potrivește unei femei. Este firească pentru ea. Iar copila ar putea fi atrasă spre asta – fiind ea însăşi atât de grav rănită.

Bunătatea lui era, se gândi Tenar, nevinovată.

Îi mulţumi, spunându-i că se va gândi cu multă seriozitate la ceea ce auzise. Şi chiar făcu astfel.

***

ÎNAINTE CA LUNA SA SE ÎNCHEIE, satele din Valea de Mijloc se întâlniseră la Hambarul Rotund din Sodeva ca să-şi numească proprii ispravnici şi judecători de pace şi să impună o dare asupra lor înşişi cu care să plătească lefurile ispravnicilor. Aşa erau poruncile regelui, aduse primarilor şi bătrânilor din sate, şi ascultate în grabă, pentru că erau la fel de mulţi cerşetori şi de hoţi îndrăzneţi pe drumuri ca întotdeauna, iar sătenii şi fermierii erau foarte dornici de rânduială şi apărare. Umblau nişte zvonuri urâte, cum că Lordul Heno întemeiase un Sfat al Nelegiuiţilor şi aduna toţi străjerii negri de la ţară ca să umble în cete, spărgând capetele ispravnicilor regelui; dar cei mai mulţi dintre oameni spuneau: Să-ncerce numai! şi se duceau acasă

spunându-şi unul altuia că acum un om cinstit putea să doarmă noaptea liniştit în patul lui, şi că ceea ce fusese strâmb, regele îndrepta, deşi dările erau dincolo de orice limite rezonabile şi aveau să fie săraci pe vecie încercând să le plătească.

Tenar era bucuroasă să audă toate astea de la Lark, dar nu le acorda prea multă atenţie. Muncea din greu; şi, de când ajunsese acasă, aproape fără să-şi dea seama de asta, se hotărâse să nu lase gândurile despre Handy sau despre orice alt asemenea ticălos să stăpânească viaţa ei şi a lui Therru. Nu putea ţine fetiţa cu ea în fiecare clipă, reînnoindu-i spaimele, aducându-i întotdeauna aminte de ceea ce nu-şi putea aminti dacă voia să poată trăi. Copila trebuia să fie liberă şi să ştie că este liberă, să crească în iertare.

Scăpase treptat de felul retras, temător, de a fi, şi mersese deja singură peste tot la fermă, pe drumurile din jur şi chiar în sat. Tenar nu scosese nici un cuvânt de avertisment, chiar dacă trebuia să se stăpânească să nu facă asta. Therru era în siguranţă la fermă, în siguranţă în sat, nimeni n-avea să-i facă nici un rău; acest: lucru trebuia să fie socotit dincolo de orice îndoială. Şi, într-adevăr, Tenar nu-l punea prea des la îndoială. Cu ea, Shandy şi Clearbrook prin preajmă, Sis şi Tiff jos, în casa din vale, şi familia lui Lark prin tot satul, în toamna dulce din Valea de Mijloc, ce rău putea să i se întâmple copilei?

Îşi luă şi un câine, când auzi de unul aşa cum dorea, unul dintre ciobăneştii mari, cenuşii, din Gont, cu capetele lor cârlionţate, agere.

Din când în când se gândea, aşa cum se gândise în Re Albi: *Ar trebui s-o învăţ pe copilă! Ogion a spus aşa!* Cumva însă, nu reuşea s-o înveţe nimic în afară de munca de la fermă şi poveşti, seara, pe măsură ce nopţile soseau tot mai devreme şi începeau să stea la focul din bucătărie după cină, înainte de a se duce la culcare. Poate că Beech avea dreptate, şi Therru ar trebui trimisă la o vrăjitoare, să înveţe ceea ce ştiu vrăjitoarele. Era mai bine decât s-o dea ucenică la un ţesător, aşa cum se gândise Tenar să facă. Dar nu cu mult mai bine. Şi încă nu era prea mare; şi foarte neştiutoare pentru vârsta ei, pentru că nu învăţase nimic înainte de a veni la Ferma Stejarilor. Fusese ca un mic animal, abia cunoscând vorbirea omenească, şi nici un

meşteşug. Învăţa însă repede şi era de două ori mai ascultătoare şi mai silitoare decât fetele neastâmpărate şi băieţii glumeţi şi leneşi ai lui Lark. Ştia să facă curat, să servească şi să toarcă, să gătească puţin, să coasă puţin, să aibă grijă de păsările de curte, să aducă vacile, şi făcea o treabă excelentă la lăptărie. O fată de fermier pe cinste, îi spunea bătrânul Tiff, un pic linguşitor. Tenar îl văzuse şi făcând semnul de alungare a răului de câte ori trecea Therru pe lângă el La fel ca majoritatea oamenilor, Tiff credea că eşti ceea ce ţi se întâmplă. Cei bogaţi şi puternici trebuie să aibă virtute; cineva căruia i s-a făcut vreun rău trebuie să fie rău, şi putea fi pedepsit cu dreptate.

În care caz n-ar fi fost de prea mare folos dacă Therru ar fi devenit cea mai straşnică fată de fermier din Gont. Nici măcar prosperitatea n-ar micşora stigmatul vizibil al ceea ce i se făcuse. Aşa că Beech se gândise ca ea să devină vrăjitoare, acceptând, folosind stigmatul. La ce se referise Ogion când spusese Nu Roke... când spusese Or să se teamă de ea? Asta era tot?

Într-o zi, când o ocazie premeditată le făcu să se întâlnească pe strada satului, Tenar i se adresă lui Ivy:

— Aş vrea să-ţi pun o întrebare, doamnă Ivy. Ceva legat de ocupaţia ta.

Vrăjitoarea o privi cercetător. Avea ochi nimicitori.

— Ocupaţia mea, zici?

Tenar încuviinţa, pe un ton ferm.

— Hai, atunci – spuse Ivy ridicând din umeri, luând-o înainte pe Aleea Morii, către căsuţa ei.

Nu era o vizuină plină de murdărie şi de găini, cum era casa lui Moss, ci o casă de vrăjitoare, cu ierburi stufoase, uscate sau pe cale să se usuce, atârnate de grinzi, cu focul mocnit sub cenuşă şi un tăciune mititel clipind ca un ochi roşu, cu o pisică mlădioasă, grasă, neagră şi cu mustăţi albe dormind pe un raft, şi peste tot o risipă de cutiuţe, vase, ulcioare, albii şi butelci astupate, toate pline de arome înţepătoare, dulci sau ciudate.

— Ce pot face pentru tine, doamnă Goha? – întrebă Ivy, pe un ton foarte sec, atunci când ajunseră înăuntru.

— Spune-mi, dacă vrei: crezi că pupila mea, Therru, are vreun dar pentru arta ta... orice fel de putere în ea?

— Ea? Sigur că da! – răspunse vrăjitoarea.

Tenar se simţi puţin încurcată de răspunsul prompt şi dispreţuitor.

— Păi – zise ea – Beech pare să creadă la fel.

— Şi un liliac orb într-o peşteră ar putea să vadă – întări Ivy. – Asta-i tot?

— Nu. Vreau să-mi dai un sfat. Când o să-mi pun întrebarea, îmi poţi spune preţul răspunsului. Corect?

— Corect.

— Ar trebui s-o dau pe Therru la ucenicie ca să devină vrăjitoare, când o să fie puţin mai mare?

Ivy rămase tăcută câteva clipe, hotărându-se în privinţa onorariului, crezu Tenar. În schimb, răspunse la întrebare.

— N-o s-o iau – vorbi ea.

— De ce?

— Mi-ar fi frică – răspunse vrăjitoarea, aruncând brusc o privire aprigă spre Tenar.

— Frică? De ce?

— De ea! Ce este ea?

— Un copil. Un copil maltratat!

— Asta nu-i tot...

O mânie neagră o cuprinse pe Tenar, care exclamă:

— Atunci, o ucenică vrăjitoare trebuie să fie neatinsă?

Ivy o privi fix. După o clipă, replică:

— N-am vrut să spun asta.

— Dar ce-ai vrut să spui?

— Vreau să spun că nu ştiu ce este. Vreau să spun că atunci când se uită la mine cu un ochi care vede şi cu unul orb, nu ştiu ce zăreşte. Te văd având grijă de ea ca şi cum ar fi un copil oarecare şi mă întreb: Ce sunt ele? Ce forţă are femeia aceea, pentru că nu-i o nesăbuită, să ţină un foc cu mâna, să toarcă firul cu un vârtej? Se spune, doamnă, că ai trăit în copilărie cu Cei Vechi, cu Cei întunecaţi, cu Cei de Dedesubt, şi că ai fost regină şi slujitoare a acestor puteri. Poate de aceea nu te temi de ea. Ce putere se află în ea, nu ştiu, nu spun. Dar e mai presus de învăţătura mea, ştiu asta – sau de a lui Beech, sau de a oricărui vrăjitor sau vrăjitoare pe care i-am cunoscut vreodată! Îţi dau sfatul meu, doamnă, pe gratis şi fără plată. Acesta e:

Păzeşte-te! Păzeşte-te de ea, în ziua în care o să-şi găsească puterea! Asta-i tot.

— Mulţumesc, doamnă Ivy – încheie Tenar cu toată politețea protocolară a Preotesei Mormintelor din Atuan, şi ieşi din încăperea caldă în vântul subţire, muşcător al sfârşitului de toamnă.

Era încă furioasă. *Nimeni nu voia s-o ajute*, se gândi. Ştia că sarcina era mai presus de ea, nu era nevoie să-i spună asta – dar nici unul dintre ei n-ar fi ajutat-o. Ogion murise, iar bătrâna Moss vorbea pompos, Ivy avertiza, Beech se ferea şi Ged – cel care ar fi putut s-o ajute cu adevărat – Ged fugise. Fugise ca un câine bătut şi nu-i trimisese niciodată nici un semn, nici o veste, nu-şi îndreptase niciodată vreun gând spre ea sau spre Therru, ci numai spre scumpa lui ruşine. Era copilul lui, odorul lui. Era singurul lucru de care îi păsa. Nu-i păsase şi nu se gândise niciodată la ea, ci numai la putere – puterea ei, puterea lui, cum o putea folosi, cum putea să obţină şi mai multă putere din asta. Să reîntregească Inelul Frânt, să făurească Runa, să pună un rege pe tron. Şi când puterea s-a dus, tot era singurul lucru la care se putea gândi: că s-a dus, că s-a pierdut, lăsându-l să fie doar el însuşi, ruşinea lui, goliciunea lui.

— *Nu-l judeci corect* – îi vorbi Goha lui Tenar.

— *Corect?!* – replică Tenar. – *El a jucat corect?*

— *Da* – zise Goha. – *A jucat corect . Sau a încercat.*

— *Ei, atunci poate sa joace corect cu caprele pe care le mână; nu înseamnă nimic pentru mine* – continuă Tenar, târându-se spre casă în bătaia vântului şi a primei ploi rare, reci.

— S-ar putea să ningă la noapte – îi spuse arendaşul Tiff, când se întâlniră pe drumul de lângă lunca râului Kaheda.

— Să ningă atât de devreme? Sper că nu.

— Oricum, îngheţ, asta-i sigur.

Şi veni îngheţul la apusul soarelui: băltoacele formate de ploaie şi şanţurile de irigaţie prinseră pojghiță, apoi se transformară cu totul în gheaţă; stuful de pe malurile râului Kaheda rămase nemişcat, acoperit cu gheaţă; chiar şi vântul se domoli, ca şi cum ar fi îngheţat, incapabil să se mişte.

Lângă foc – un foc mai plăcut decât al lui Ivy, pentru că lemnul era acela al unui măr bătrân, doborât în livadă primăvara

trecută – Tenar şi Therru se aşezară să toarcă şi să stea de vorbă, după ce strânseră masa.

— Spune povestea despre fantomele pisici – vorbi Therru cu vocea ei hârâită în timp ce pornea roata ca să toarcă o grămadă de păr de capră închis la culoare, mătăsos, transformându-l în fir de lână.

— Asta-i o poveste de vară!

Therru înclină capul.

— Iarna, istorisirile trebuie să fie marile poveşti. Iarna înveţi *Naşterea lui Ea*, ca s-o poţi cânta la Dansul cel Lung, când vine vara. Iarna înveţi *Colindul de Iarnă* şi *Vitejia tânărului rege*, şi la sărbătoarea Soarelui Nou, când soarele se întoarce spre miazănoapte ca să aducă primăvara, poţi să le cânţi.

— Nu pot să cânt – şopti fetiţa.

Tenar înfăşură firul tors de pe furcă într-un ghem, cu mâinile îndemânatice ţinând ritmul.

— Nu numai glasul cântă – explică ea. – Mintea cântă. Cea mai frumoasă voce din lume nu-i bună de nimic dacă mintea nu ştie cântecele.

Desfăcu ultima bucăţică a firului, care fusese prima toarsă.

— Ai putere, Therru, iar puterea care-i neştiutoare este primejdioasă.

— Ca şi cei care nu vor să înveţe – spuse Therru. – Cei sălbatici.

Tenar nu ştia ce voia să spună, şi o privi întrebătoare.

— Cei care au rămas la apus – zise Therru.

— A, dragonii... În cântecul femeii din Kemay. Da. Chiar aşa.

Prin urmare, cu care să începem: cum au fost ridicate insulele din mare, sau cum regele Morred a alungat Corăbiile Negre?

— Insulele – şopti Therru.

Tenar sperase mai curând că va alege Vitejia tânărului rege, pentru că vedea chipul lui Lebannen ca pe al lui Morred; dar alegerea copilei era cea bună.

— Foarte bine – răspunse ea.

Aruncă o privire la marile cărţi de înţelepciune ale lui Ogion, de pe polița căminului, făcându-și curaj că dacă uita, putea găsi acolo cuvintele; îşi trase răsuflarea şi începu.

Până la culcare, Therru află cum Segoy a ridicat prima dintre insule din adâncurile Timpului. În loc să-i cânte, Tenar se aşeză pe pat după ce o înveli bine, şi recitară împreună, încetişor, prima strofa a cântecului Creaţiei.

Tenar duse mica lampă cu petrol înapoi în bucătărie, ascultând tăcerea absolută. Gheaţa ferecase lumea, o zăvorâse. Nu se vedea nici o stea. Bezna apăsa la singura fereastră a bucătăriei. Frigul se întinsese pe podelele de piatră.

Se întoarse la foc, pentru că nu-i era încă somn. Cuvintele măreţe ale cântecului îi tulburaseră spiritul şi mai păstra ceva din mânia şi neliniştea de la discuţia cu Ivy. Luă vătraiul ca să aţâţe o flacără mică din butucul din vatră. Când lovi buşteanul, se auzi un ecou al sunetului în partea din spate a casei.

Se îndreptă şi stătu să asculte.

Din nou: o lovitură sau o bufnitură... afară din casă... la fereastra lăptăriei?

Cu vătraiul încă în mână, Tenar străbătu holul întunecat, până la uşa care dădea în cămara rece. Dincolo de cămara rece era lăptăria. Casa era construită pe coasta unui deal scund, şi ambele încăperi intrau în deal ca nişte pivniţe, deşi erau la acelaşi nivel cu restul casei. Cămara rece nu avea decât aerisiri; lăptăria avea o uşă şi o fereastră, joasă şi lată, la fel ca fereastra bucătăriei, pe singurul perete care dădea afară. Stând la uşa cămării reci, putea să audă că la fereastra aceea se umbla cu o pârghie sau cu o rangă, şi că şopteau nişte voci de bărbaţi.

Flint fusese un gospodar conştiincios. Fiecare uşă de la casă, în afară de una, avea un zăvor cu bară pe ambele părţi, o bucată solidă de fontă alunecând pe suporturi. Toate erau păstrate curate şi unse; nici unul nu era vreodată încuiat.

Împinse zăvorul de pe uşa de la cămara rece. Alunecă la locul lui fără zgomot, intrând lin în lăcaşul greu de fier de pe tocul uşii.

Auzi deschizându-se uşa exterioară de la lăptărie. Unul dintre ei se gândise în sfârşit s-o încerce, înainte să spargă fereastra, şi descoperise că nu era încuiată. Auzi din nou murmurul de voci. Apoi tăcere, destul de mult timp ca să-şi simtă bătaia inimii bubuindu-i în urechi atât de tare, încât se temu că n-o să pată auzi nici un alt sunet pe deasupra. Îşi simţi picioarele tremurând

fără încetare şi răceala podelei târându-i-se pe sub fustă ca o mână.

— E deschis – şopti vocea unui bărbat în apropierea ei, iar inima îi tresări dureros.

Puse mâna pe zăvor, crezând că era deschis – că îl descuiase în loc să-l încuie. Aproape că-l trăsese înapoi, când auzi uşa dintre cămara rece şi lăptărie scârţâind în timp ce se deschidea. Cunoştea scârţâitul balamalei de sus. Ştia şi vocea care vorbise, dar cu un alt fel de cunoaştere.

— E o cămară – vorbi Handy, şi adăugă, în timp ce uşa de care era rezemată Tenar zăngăni la zăvor: – Asta-i încuiată!

Zăngăni din nou. O lamă subţire de lumină, ca a unui cuţit, licări între uşă şi toc. Îi atinse un sân, iar ea se trase înapoi ca şi cum ar fi tăiat-o.

Uşa zăngăni din nou, dar nu prea mult. Era solidă, bine fixată în balamale, iar zăvorul era rezistent.

Mormăiră între ei, de partea cealaltă a uşii. Ştia că plănuiau să înconjoare casa şi să încerce în faţă. Se trezi la uşa din faţă, zăvorând-o, fără să ştie cum ajunsese aici. Poate că era un coşmar. Avusese un asemenea vis, că încercau să intre în casă, că băgau cuţite subţiri prin crăpăturile uşii. Uşile... mai era vreo altă uşă pe care puteau intra? Ferestrele... obloanele de la ferestrele din dormitor... Răsuflarea îi deveni atât de agitată, încât crezu că n-o să pată merge până în camera lui Therru, dar ajunse acolo şi trase obloanele grele de lemn peste geam. Balamalele erau înţepenite, şi obloanele se trântiră cu un penet. Acum ştiau. Acum veneau. Aveau să vină la fereastra camerei următoare, camera ei. Aveau să ajungă acolo înainte ca ea să apuce să închidă obloanele. Şi ajunseră.

Văzu feţele, pete mişcându-se în bezna de afară, în timp ce încerca să elibereze oblonul din stânga din scoaba lui. Era înţepenit. Nu reuşea să-l facă să se mişte. O mână atinse sticla, turtindu-se albă când se lipi de ea.

— Aici e!

— Lasă-ne înăuntru. N-o să-ţi facem nici un rău.

— Vrem doar să vorbim cu tine...

— El vrea doar să-şi vadă fetiţa...

Eliberă oblonul şi-l trase peste fereastră. Dar dacă spărgeau geamul, ar fi putut să împingă obloanele şi să le deschidă din afară. Încuietoarea era doar un cârlig care ar ieşi din lemn dacă era forţat.

— Lasă-ne să intrăm şi n-o să-ţi facem nici un rău – vorbi iarăşi una dintre voci. Le auzi picioarele pe pământul îngheţat, strivind frunzele căzute. Therru era trează? Zgomotul obloanelor care se închideau ar fi putut s-o trezească, dar nu scotea nici un sunet. Tenar stătea în uşa dintre camera ei şi a lui Therru. Era întuneric beznă, linişte. Se temea să atingă copila şi s-o trezească. Trebuia să stea în cameră cu ea. Trebuia să lupte pentru ea. Avusese vătraiul în mână, unde-l pusese? Îl lăsase din mână ca să închidă obloanele. Nu reuşea să-l găsească. Bâjbâi după el în întunericul din camera care părea să nu aibă pereţi.

Uşa din faţă, care ducea în bucătărie, zdrăngăni, scuturată din ţâţâni.

Dacă ar putea găsi vătraiul, ar sta aici, ar lupta cu ei.

— Aici! – strigă unul dintre ei, şi ea îşi dădu seama ce găsise. Se uita la fereastra de la bucătărie, lată, cu obloane, uşor de atins.

Se duse, foarte încet, după cum i se păru, bâjbâind, către uşa camerei. Era camera lui Therru acum. Fusese camera copiilor ei. De aceea nu era nici un zăvor pe partea dinăuntru a uşii. Astfel încât copiii să nu se încuie singuri înăuntru şi să se sperie dacă se bloca zăvorul.

Pe partea cealaltă a dealului, dincolo de livadă, Clearbrook şi Shandy dormeau în căsuţa lor. Dacă striga, poate că Shandy ar fi auzit-o. Dacă deschidea fereastra dormitorului şi striga... sau dacă o trezea pe Therru şi ieşeau pe fereastră şi fugeau prin livadă... dar bărbaţii erau aici, chiar aici, aşteptând.

Era mai mult decât putea suporta. Groaza îngheţată care o înlănţuia se frânse şi, cuprinsă de furie, alergă în bucătărie, văzând numai roşu în faţa ochilor, apucă din suport un cuţit lung, ascuţit, de măcelar, trase zăvorul uşii şi rămase în cadrul acesteia.

— Veniţi atunci! – exclamă ea.

În timp ce vorbea, se auzi un urlet şi un icnet brusc, şi un bărbat strigă:

— Fii atent!

Altul răcni:

— Aici! Aici!

Apoi se lăsă tăcerea.

Lumina de la uşa deschisă străbătu gheaţa neagră a băltoacelor, sclipi pe ramurile negre ale stejarilor şi pe frunzele argintii căzute şi, când ochii i se limpeziră, văzu că ceva se târa către ea pe potecă, o masă neagră sau o movilă care se târa spre ea, scoţând un vaiet ascuţit, ca un hohot. Dincolo de lumină, o formă neagră alerga şi ţâşnea, şi străluceau lame lungi.

— Tenar!

— Staţi pe loc! – exclamă ea, ridicând cuţitul

— Tenar! Eu sunt! Şoimul, Şoimanul!

— Stai unde eşti! – insistă ea.

Forma neagră care se mişca cu repeziciune rămase nemişcată lângă masa neagră întinsă pe potecă. Lumina care venea pe uşă lumina slab un trup, un chip, o furcă cu dinţi lungi ţinută vertical, ca toiagul unui vrăjitor, se gândi ea.

— Tu eşti? – întrebă.

El îngenunchea acum lângă lucrul negru de pe potecă.

— L-am omorât, cred – zise el.

Se uită peste umăr, se ridică în picioare. Nu se zărea şi nu se mai auzea nimic de la ceilalţi bărbaţi.

— Unde sunt?

— Au fugit. Dă-mi o mână de ajutor, Tenar.

Femeia ţinea cuţitul într-o mână. Cu cealaltă, prinse braţul omului care rămăsese ghemuit pe cărare. Ged îl luă pe la subraţ şi-l traseră amândoi pe treaptă şi apoi în casă. Zăcea pe podeaua de piatră a bucătăriei, şi din piept şi din pântece îi curgea sânge ca apa dintr-un ulcior. Buza de sus era răsfrântă deasupra dinţilor, şi i se vedea numai albul ochilor.

— Încuie uşa – spuse Ged, iar ea o încuie.

— Sunt pânzeturi în dulap – îi spuse ea, iar el scoase un cearşaf şi-l sfâşie ca să facă bandaje, pe care ea le înfăşură de jur împrejurul pântecelui şi pieptului bărbatului, în care trei din

cei patru dinţi ai furcii intraseră cu toată puterea, deschizând trei izvoare neregulate de sânge care picurau şi ţâşneau în timp ce Ged susţinea trupul bărbatului pentru ca ea să poată aşeza bandajele.

— Ce faci aici? Ai venit cu ei?

— Da. Dar ei n-au ştiut. Asta-i cam tot ce poţi să faci, Tenar.

Lăsă corpul bărbatului să se întindă şi se trase deoparte, respirând cu greutate, ştergându-se pe faţă cu dosul mâinii însângerate.

— Cred că l-am omorât – repetă.

— Poate că da...

Tenar urmări petele de un roşu strălucitor pe pânza groasă care înfăşură pieptul îngust, păros, şi abdomenul bărbatului. Se ridică în picioare şi se clătină, complet ameţită.

— Du-te lângă foc – rosti ea. – Trebuie să fii mort de frig.

Nu ştia cum îl recunoscuse în întunericul de afară. După voce, poate. Purta un cojoc voluminos de păstor, din lână cu pielea pe dinafară, şi o bonetă de lână tricotată, trasă pe ochi; avea chipul ridat şi ars de vânt şi de soare, părul lung, cenuşiu ca oţelul. Mirosea a fum de lemne, a gheaţă şi a oi. Tremura din tot trupul.

— Du-te lângă foc – zise ea din nou. – Pune lemne în vatră.

Ged făcu ceea ce-i ceruse ea. Tenar umplu ceainicul şi-l agăţă deasupra flăcării.

Avea sânge pe fustă, şi folosi un colţ de pânză înmuiat în apă ca să-l cureţe. Îi dădu cârpa şi lui Ged, ca să-şi şteargă sângele de pe mâini.

— Cum adică ai venit cu ei, dar ei n-au ştiut?

— Veneam jos. De pe munte. Pe drumul dinspre izvoarele râului Kaheda...

Vorbea cu voce monotonă, ca şi cum îşi pierdea răsuflarea, iar tremuratul îi făcea vorbirea neclară.

— Am auzit oameni în urma mea şi am luat-o într-o parte. În pădure. N-aveam chef să vorbesc. Nu ştiu. Era ceva în legătură cu ei. Mi-era frică de ei.

Ea dădu din cap nerăbdătoare şi se aşeză pe partea cealaltă a şemineului faţă de el, aplecându-se să asculte, cu mâinile strâns încleştate în poală. Simţea fusta umedă şi rece pe picioare.

— L-am auzit pe unul dintre ei rostind Ferma Stejarilor, când treceau pe lângă mine. După asta i-am urmărit. Unul dintre ei vorbea întruna. Despre copilă.

— Ce spunea?

El tăcu. În cele din urmă, răspunse:

— Că avea s-o ia înapoi. S-o pedepsească, zicea el. Şi să ţi-o plătească ţie. Pentru că ai furat-o, spunea. Zicea...

Se opri.

— Că o să mă pedepsească şi pe mine.

— Vorbeau cu toţii. Despre... despre asta.

— Ăăa nu e Handy.

Făcu un semn cu capul către omul de pe podea.

— E...

— Zicea că e a lui.

Ged se uită şi el la bărbat, apoi iarăşi la foc.

— E pe moarte. Ar trebui să căutăm ajutor.

— N-o să moară – îl linişti Tenar. – O să trimit dimineaţă după Ivy. Ceilalţi sunt încă undeva pe-acolo... câţi sunt?

— Doi.

— Dacă moare, moare, dacă trăieşte, trăieşte. Nici unul dintre noi nu iese din casă.

Se ridică în picioare, într-o tresărire de spaimă.

— Ai adus furca înăuntru, Ged?

El arătă spre obiect, cu cei patru dinţi lungi sclipind, rezemat de perete, lângă uşă.

Tenar se aşează la loc pe scaunul de lângă şemineu, dar acum tremura din cap până-n picioare, aşa cum tremurase el. Ged întinse mâna prin faţa şemineului.

— E în regulă – spuse el.

— Dacă sunt încă afară?

— Au fugit.

— S-ar putea întoarce.

— Doi contra doi? Iar noi avem furca.

Femeia coborî vocea aproape până la şoaptă, spunând, cuprinsă de groază:

— Cuţitul de grădinărit şi secera sunt în hambarul mic.

El clătină din cap.

— Au fugit. L-au văzut... pe el... şi pe tine în uşă.

— Ce-ai făcut?
— S-a repezit la mine. Aşa că m-am repezit şi eu la el.
— Vreau să zic, înainte. Pe drum.
— Li s-a făcut frig mergând. A început să plouă, li s-a făcut frig şi au început să vorbească despre venirea aici. Înainte de asta era numai ăsta, vorbind despre copilă şi despre tine, despre dat... despre dat lecţii...
Vocea i se stinse.
— Mi-e sete – zise el.
— Şi mie. Ceainicul încă nu fierbe. Continuă.
El îşi trase răsuflarea şi încercă să-şi spună povestea coerent.
— Ceilalţi nu-l ascultau prea mult. Poate că mai auziseră totul înainte. Se grăbeau să meargă mai departe. Să ajungă la Valmouth. Ca şi cum ar fi fugit de cineva. Ca şi cum ar fi evadat. Dar s-a făcut frig, iar el vorbea încontinuu despre Ferma Stejarilor, iar cel cu tichie a zis: *Păi, ce-ar fi să mergem pur şi simplu acolo şi să petrecem noaptea cu...*
— Cu văduva, da.
Ged îşi ascunse faţa în mâini. Ea aşteptă.
El se uită la foc şi continuă cu hotărâre.
— Apoi i-am pierdut pentru o vreme. Drumul a devenit drept în vale, iar eu n-am putut să merg după ei ca până atunci, în pădure, imediat în urma lor. A trebuit s-o iau într-o parte, pe câmpuri, ţinându-mă departe de ochii lor. Nu cunosc câmpul pe-aici, doar drumul. Mă temeam că dacă aş tăia-o peste câmpuri m-aş rătăci, n-aş nimeri casa. Şi se întuneca. Am crezut c-am greşit drumul spre casă, că am ocolit-o. M-am întors pe drum şi aproape că m-am ciocnit de ei – la cotitura de acolo. L-au văzut pe bătrân trecând pe lângă ei. S-au hotărât să aştepte până când se făcea întuneric şi erau siguri că nu mai venea nimeni altcineva. Au aşteptat în hambar. Eu am rămas afară. Chiar dincolo de zid, faţă de ei.
— Cred că ai îngheţat – remarcă Tenar monoton.
— Era frig.
Îşi ţinea mâinile la foc, ca şi cum gândul l-ar fi făcut să-i fie frig din nou.
— Am găsit furca lângă uşa din hambarul mic. Au ocolit până în spatele casei când au ieşit. Aş fi putut veni atunci la uşa din

faţă ca să te avertizez, asta ar fi trebuit să fac, dar nu mă puteam gândi decât cum să-i iau prin surpriză – credeam că era singurul meu avantaj, singura şansă... Credeam că poate casa avea să fie încuiată şi că vor trebui să intre cu forţa. Apoi însă i-am auzit intrând, acolo, în spate. Am intrat în... În lăptărie... după ei. Abia ieşisem, când ei au ajuns la uşa încuiată.

Scoase un fel de râs.

— Au trecut chiar pe lângă mine în întuneric. Le-aş fi putut pune piedică... Unul dintre ei avea o bucata de cremene şi una de oţel, dădea foc la puţină iască atunci când voiau să vadă un zăvor. Au venit până în faţă. Te-am auzit închizând obloanele; mi-am dat seama că i-ai auzit. Vorbeau între ei să spargă fereastra la care te-au văzut. Apoi cel cu tichie a văzut fereastra... fereastra aceea...

Arătă cu capul către fereastra bucătăriei, cu pervazul ei jos, lat, din interior.

— A zis*: Dă-mi o piatră, o să sparg asta cât ai clipi*, iar ei au venit după el, şi erau pe cale să-l ridice până pe pervaz. Aşa că am scos un ţipăt, iar el a căzut, şi unul dintre ei – acesta – a venit în fugă direct spre mine.

— Ah, ah... – icni bărbatul care zăcea pe podea, ca şi cum ar fi spus povestea lui Ged în locul lui. Ged se ridică şi se apleacă deasupra omului.

— E pe moarte, cred.

— Nu, nu e – îl contrazise Tenar.

Nu reuşea să se oprească în întregime din tremurat dar acum era numai un tremur interior. Ceainicul fluiera. Făcu ceai, şi-şi puse mâinile pe pereţii groşi ai vasului în timp ce se opăreau frunzele. Turnă două ceşti, apoi o a treia, în care adăugă puţină apă rece.

— E prea fierbinte să-l bei – îi atrase atenţia lui Ged – mai întâi aşteaptă puţin. O să văd dacă pot să-l fac să bea asta.

Se aşeză pe podea lângă capul omului, îl ridică pe un braţ, îi duse la gură ceaşca de ceai răcit, apăsă buza ceştii între dinţii dezgoliţi. Băutura caldă îi curse în gură; bărbatul înghiţi.

— N-o să moară – spuse ea din nou. – Podeaua e ca gheaţa. Ajută-mă să-l mut mai aproape de foc.

Ged porni să ia pătura de pe o bancă aşezată de-a lungul peretelui, între şemineu şi hol.

— Nu folosi asta, e o ţesătură prea bună – îl opri ea şi se duse la dulap, de unde scoase o pelerină uzată, de postav, pe care-o întinse pe pânza de pat pentru bărbat. Traseră corpul inert şi o înfăşurară în jurul lui. Petele roşii şi umede de pe bandaje nu se mai măriseră.

Tenar se ridică, rămase nemişcată.

— Therru – rosti ea.

Ged se uită în jur, dar fetiţa nu era acolo. Tenar ieşi în grabă din încăpere.

Camera copiilor, a copilei, era complet cufundată în întuneric şi în linişte. Îşi găsi drumul spre pat pe pipăite şi puse mâna pe curba caldă a păturii, pe umărul lui Therru.

— Therru?

Copila respira liniştit. Nu se trezise. Tenar îi putea simţi căldura trupului, ca o sursă care radia în încăperea rece.

La ieşire, Tenar îşi plimbă mâna peste scrinul cu sertare şi atinse ceva de metal rece: vătraiul pe care-l lăsase din mână când închisese obloanele. Îl duse înapoi în bucătărie, păşi peste corpul bărbatului şi atârnă vătraiul în cârligul lui de pe şemineu. Rămase în picioare, privind în jos, către foc.

— N-am putut face nimic – vorbi ea. – Ce-ar fi trebuit să fac? Să fug afară… imediat… să strig, şi să alerg la Clearbrcok şi Shandy… N-ar fi avut timp să-i facă ceva rău lui Therru.

— Ar fi fost în casă cu ea, iar tu afară, cu bătrânii. Sau ar fi putut s-o ia şi să dispară cu ea. Ai făcut ce-ai putut. Ce-ai făcut a fost bine. La timpul potrivit. Lumina din casă, şi tu ieşind cu cuţitul, şi eu acolo… atunci au putut să vadă furca… şi pe el la pământ. Aşa că au fugit.

— Cei care mai puteau.

Se întoarse şi mişcă un pic piciorul bărbatului, cu vârful pantofului, ca şi cum ar fi fost un obiect despre care era puţin curioasă, puţin dezgustată, ca o viperă moartă.

— Ai făcut ce trebuia – spuse ea.

— Nici măcar nu cred c-a văzut-o. A alergat de-a dreptul peste ea. A fost ca…

Nu spuse cum a fost. Zise doar:

— Bea-ţi ceaiul – şi-şi turnă încă o porție din ceainicul păstrat la cald pe cărămizile şemineului.

— E bun. Stai jos – adăugă el, iar ea se supuse.

— Când eram copil – vorbi el după o vreme – kargazii mi-au atacat satul. Aveau suliţe... lungi, cu pene legate la mâner...

Ea dădu din cap.

— Războinicii Fraţilor Zei – spuse ea.

— Am făcut o... vrajă cu ceaţă. Ca să-i zăpăcesc. Dar veneau în continuare, unii dintre ei. Am văzut unul dând de-a dreptul peste o barcă – la fel ca el. Numai că a trecut direct prin el. Mai jos de mijloc.

— Ai lovit o coastă – spuse Tenar.

El încuviinţă.

— A fost singura greşeală pe care ai făcut-o – comentă ea. Îi clănţăneau dinţii. Bău ceaiul.

— Ged, continuă ea, dacă se întorc?

— N-or să se întoarcă.

— Ar putea să dea foc la casă.

— Casa asta?

Bărbatul se uită în jur la pereţii de piatră.

— Hambarul pentru fân...

— N-or să se întoarcă – repetă el cu încăpăţânare.

— Nu.

Îşi ţineau ceştile cu grijă, încălzindu-şi mâinile pe ele.

— A dormit tot timpul.

— E bine că a dormit.

— Dar o să-l vadă... aici... dimineaţă... Se uitară unul la celălalt.

— Dacă l-aş fi omorât... dacă ar muri! – exclamă Ged cu mânie. – L-aş putea trage afară şi l-aş putea îngropa...

— Fă-o.

El scutură doar din cap, furios.

— Ce contează, de ce, de ce să n-o putem face? – vru să ştie Tenar.

— Nu ştiu.

— Îndată ce se face lumină...

— O să-l scot afară din casă. Cu roaba. Bătrânul mă poate ajuta.

— Nu mai poate ridica nimic. O să te-ajut eu.

— Oricum aş putea s-o fac, o să-l car până-n sat. E vreun soi de vindecător aici?

— O vrăjitoare, Ivy.

Tenar se simţi dintr-o dată infinit, abisal de obosită. Abia mai putea ţine ceaşca în mână.

— Mai e ceai – zise ea, răguşită.

El îşi mai turnă o ceaşcă.

Focul dansa în ochii ei. Flăcările se învolburau, răbufneau, se năruiau, se aprindeau din nou pe fundalul de piatră înnegrită de funingine, pe cerul palid, pe abisul serii, pe adâncurile de aer şi de lumină de dincolo de lume. Flăcări galbene, portocalii, roșii-portocalii, limbi roşii de foc, limbi de foc, cuvintele pe care nu le putea rosti...

— Tenar...

— Îi spunem stelei Tehanu – spuse ea.

— Tenar, draga mea... Vino. Vino cu mine.

Nu erau la foc. Erau în întuneric – în sala întunecată. Pasajul întunecat. Mai fuseseră acolo şi înainte, călăuzindu-se unul pe celălalt, urmându-se unul pe celălalt, în bezna de sub pământ.

— Asta e calea – şopti ea.

CAPITOLUL 12

IARNA

SE TREZI, VOIA SĂ SE TREZEASCĂ. LUMINA UŞOR cenuşie lucea la fereastră prin deschizăturile subţiri ale obloanelor. De ce erau închise obloanele? Se ridică în grabă şi se duse pe hol până în bucătărie. Nimeni nu stătea la foc, nimeni nu zăcea pe podea. Nu era nici o urmă a prezenţei cuiva, nimic. În afară de ceainic şi de trei ceşti pe bufet.

Therru se sculă la răsăritul soarelui, şi luară micul dejun ca de obicei; în timp ce strângeau masa, fetiţa întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

Ridică un colţ al pânzei ude din albia cu rufe puse la înmuiat în cămară. Apa din albie avea urme de roşu-maroniu.

— O, mi-a venit ciclul mai devreme – explică Tenar, surprinsă de minciună chiar în timp ce-o spunea.

Therru rămase nemişcată pentru o clipă, nările îi fremătară, ţinu capul nemişcat, ca un animal care adulmeca un miros. Apoi dădu drumul rufei înapoi în apă şi ieşi să hrănească păsările.

Tenar se simţea rău; o dureau toate oasele. Vremea era încă rece, şi rămase în casă cât mai mult cu putinţă. Încercă s-o ţină şi pe Therru înăuntru, dar când soarele ieşi din nori şi se stârni un vânt pătrunzător, înviorător, copila dori să iasă să se bucure de el.

— Rămâi în livadă cu Shandy – îi spuse Tenar.

Therru nu scoase nici un cuvânt când se strecură pe uşă.

Partea arsă şi deformată a feţei devenise rigidă din cauza distrugerii muşchilor şi a grosimii suprafeţei cicatricei, dar pe măsură ce urmele deveneau tot mai vechi, iar Tenar învăţa, datorită obişnuinţei îndelungate, să nu mai ocolească diformitatea cu privirea, ci s-o vadă ca pe o faţă, acea parte avea propria ei expresie. Când Therru era speriată, partea arsă şi întunecată se închidea, aşa gândea Tenar, se strângea, întărindu-se. Când era emoţionată sau încordată, chiar şi orbita ochiului orb părea să privească, iar cicatricele se înroşeau şi

deveneau fierbinţi la atingere. Acum, când ieşi, avea o înfăţişare stranie, ca şi cum faţa ei n-ar fi fost deloc umană – un animal, un soi de creatură sălbatică cu pielea cornoasă, cu un singur ochi strălucitor, tăcută, dornică să evadeze.

Iar Tenar ştiu că, aşa cum ea o minţise pentru prima oară, tot pentru prima oară Therru nu avea s-o asculte. Prima, dar nu şi ultima oară.

Se aşeză lângă foc, cu un oftat obosit, şi nu făcu absolut nimic pentru o vreme.

Un ciocănit la uşă: Clearbrook şi Ged – nu, trebuia să-i spună Şoimul – Şoimul stând în pragul uşii. Bătrânul Clearbrook vorbea încontinuu, plin de importanță, Ged era întunecat, tăcut şi mătăhălos în cojocul lui soios din blană de oaie.

— Intraţi – îi invită ea. – Luaţi nişte ceai. Ce mai noutăţi?

— Au încercat să scape, pe drumul către Valmouth, dar oamenii din Kahedanan, ispravnicii, au venit şi i-au găsit în acareturile lui Cherry – anunţă Clearbrook, fluturându-şi pumnul.

— El a scăpat?

Groaza începea să pună Stăpânire pe ea.

— Ceilalţi doi – răspunse Ged. – Nu el.

— Vezi, au găsit corpul sus, la abatorul vechi de pe Dealul Rotund, bătut măr, sus, acolo, la abatorul vechi, lângă Kahedanan, aşa că zece-doisprezece dintre ei s-au pus singuri ispravnici atunci, pe loc, şi s-au dus după ei. Şi-a fost o căutare peste tot prin sate, astă-noapte, iar în dimineaţa asta, când nici nu se luminase de ziuă, i-au găsit ascunşi în acareturile lui Cherry. Pe jumătate îngheţaţi, chiar aşa.

— Atunci, el e mort? – întrebă ea, uluită.

Ged îşi dăduse jos cojocul greu şi stătea acum pe scaunul de trestie se lângă uşă, dezlegându-şi jambierele de piele.

— Trăieşte – zise el cu vocea lui liniştită. – E la Ivy. L-am dus în dimineaţa asta cu căruţa pentru bălegar. Erau oameni pe drum înainte de ivirea zorilor, vânându-i pe toţi trei. Au omorât o femeie, sus pe dealuri.

— Ce femeie? – şopti Tenar.

Ochii ei erau îndreptaţi spre Ged. El dădu uşor din cap. Clearbrcok voia să spună el povestea, şi începu cu voce sonoră:

— Am vorbit cu unii dintre cei de-acolo şi mi-au zis că toţi patru vagabondau şi făceau tabără şi hoinăreau pe lângă Kahedanan, iar femeia venea în sat să cerşească, bătută toată şi plină de sus până jos de arsuri şi vânătăi. Ei o trimiteau, bărbaţii, vezi tu, să cerşească aşa, apoi se ducea înapoi la ei, şi le spunea oamenilor că dacă se întorcea fără nimic o băteau şi mai mult, aşa că au întrebat-o de ce se mai întorcea? Dar dacă nu s-ar întoarce, ei ar veni după ea, le-a zis ea, vezi tu, şi ea trebuia să se ducă mereu cu ei. Dar până la urmă au mers prea departe şi au bătut-o de moarte, şi au luat corpul şi l-au lăsat la abatorul vechi, unde a mai rămas ceva din putoare, ştii, poate s-au gândit că aşa o să ascundă ce-au făcut. Apoi au plecat încoace, chiar noaptea trecută. Şi de ce n-ai strigat şi nu ne-ai chemat astă-noapte, Goha? Şoimul zice că au fost chiar aici, furişându-se prin jurul casei, când a dat peste ei Aş fi auzit sigur, sau Shandy ar fi auzit, urechile ei s-ar putea să fie mai agere ca ale mele. I-ai spus şi ei?

Tenar clătină din cap.

— O să mă duc chiar acum să-i zic – se hotărî bătrânul, încântat să fie primul care să ducă vestea, şi porni să traverseze curtea, tropăind.

Se întoarse de la jumătatea drumului.

— Nu te-aş fi socotit niciodată atât de bun cu o furcă! – îi strigă el lui Ged; îşi plesni coapsele râzând şi plecă mai departe.

Ged îşi dădu jos jambierele groase, îşi scoase încălţările pline de noroi, le puse pe prag şi veni lângă foc în ciorapi. Avea pantaloni, ilic şi cămaşă din lână ţesută în casă; arăta exact ca un păstor de capre din Gont, cu şiretenie pe chip, nas acvilin şi ochi limpezi, întunecaţi.

— Afară or să apară oameni în curând – spuse el. – Ca să-ţi povestească totul şi să audă iarăşi ce s-a întâmplat aici. I-au prins pe cei doi care au fugit, i-au închis într-o pivniţă pentru vin, dar fără vin în ea, cincisprezece sau douăzeci de oameni îi păzesc şi douăzeci sau treizeci de băieţi încearcă să tragă cu ochiul.

Căscă, îşi scutură umerii şi braţele ca să se relaxeze şi, cu o privire scurtă către Tenar, ceru permisiunea să se aşeze lângă foc.

Ea arătă către scaunul din faţa şemineului.

— Trebuie să fii istovit – şopti ea.

— Am dormit puţin, aici, astă-noapte. N-am putut să rămân treaz. Căscă din nou. Ridică ochii spre ea, măsurând-o, văzând cum era.

— A fost mama lui Therru – vorbi Tenar.

Glasul ei nu se înălţă mai mult decât o şoaptă.

El încuviinţă. Stătea puţin aplecat în faţă, cu braţele pe genunchi, aşa cum avusese obiceiul să stea Flint, cu ochii aţintiţi la foc. Semănau mult şi în acelaşi timp erau complet deosebiţi, la fel de deosebiţi ca o piatră îngropată şi o pasăre în zbor. O durea inima, o dureau oasele, iar mintea îi rătăcea între prevestiri rele, mâhnire, amintirea spaimei şi o voioşie plină de nelinişte.

— Vrăjitoarea l-a luat pe omul nostru – zise el. – L-a legat, pentru cazul în care se simte mai vioi, cu găurile din el umplute cu pânze de păianjen şi vrăji de închegare a sângelui. Spune că va trăi ca să fie spânzurat.

— Spânzurat...

— Depinde de Curţile de Judecată ale regelui, acum, că se întâlnesc din nou. Spânzurat sau la muncă silnică.

Ea clătină din cap, încruntându-se.

— Doar nu vrei să i se dea drumul, pur şi simplu – spuse el cu blândeţe, privind-o.

— Nu.

— Trebuie pedepsiţi – insistă el, încă privind-o.

— Pedepsiţi...

Așa spusese el să pedepsească fetiţa. E rea. Trebuie pedepsită. Trebuie pedepsită. Să mă pedepsească pe mine, pentru că am luat-o. Pentru că sunt... Făcu un efort să vorbească.

— Nu vreau pedeapsă!... N-ar fi trebuit să se întâmple!... Aş vrea să-l fi omorât!

— Am făcut tot ce-am putut – replică Ged.

După o bucată bună de vreme, începu să râdă, un râs mai curând tremurat.

— Cu siguranţă că da.

— Gândeşte-te cât de uşor ar fi fost – adăugă el, privind din nou tăciunii – pe când eram vrăjitor. Aş fi putut arunca asupra lor o vrajă de legare, acolo sus, pe drum, înainte să-şi dea seama. I-aş fi făcut să meargă tot înainte, de-a dreptul către Valmouth, ca o turmă de oi. Sau astă-noapte, aici, gândeşte-te ce focuri de artificii aş fi putut stârni! Nici n-ar fi ştiut ce i-a lovit.

— Nici acum nu ştiu – zise ea.

Bărbatul îi aruncă o privire. În ochii lui se zărea o scânteie abia vizibilă, nestăpânită, de triumf.

— Nu – încuviinţă. – Nu ştiu.

— Bun cu furca – murmură ea.

El scoase un căscat uriaş.

— De ce nu te duci înăuntru să dormi un pic? A doua cameră de pe hol. În afară de cazul în care vrei să te bucuri de musafiri. Le văd venind pe Lark şi pe Daisy, cu unii dintre copii.

Se ridicase, auzind voci, ca să se uite pe fereastră.

— Aşa o să fac – răspunse el – şi se strecură afară din bucătărie.

Lark şi cu soţul ei, Daisy – nevasta fierarului, şi alţi prieteni din sat trecură pe la Tenar cât fu ziua de lungă, ca să spună şi să li se spună totul, aşa cum prevăzuse Ged. Descoperi că tovărăşia lor o înviora, o îndepărta de prezenţa stăruitoare a groazei din noaptea trecută, puţin câte puţin, până când putu să înceapă să se uite în urmă ca la ceva care se întâmplase, nu ceva încă se mai întâmpla, care trebuia să i se întâmple mereu.

Asta învăţase şi Therru să facă – se gândi ea – *dar nu cu o singură noapte; cu toata viaţa ei.*

Îi zise lui Lark după plecarea celorlalţi:

— Ceea ce mă face furioasă pe mine însămi este cât de proastă am fost.

— Ţi-am zis că ar trebui să ţii casa încuiată.

— Nu... Poate... Tocmai asta-i.

— Ştiu, replică Lark.

— Dar, vreau să spun, când erau aici... aş fi putut să fug afară şi să-i chem pe Shandy şi Clearbrcok... aş fi putut-o lua pe Therru sau m-aş fi putut duce chiar eu la hambarul mic să iau furca. Sau cuţitul pentru pomi. E lung de şapte picioare, cu o lamă ca un brici; îl păstrez aşa cum o făcea Flint. De ce n-am

făcut asta? De ce n-am făcut ceva cât de cât? De ce doar m-am încuiat înăuntru, când nu folosea la nimic? Dacă el... Dacă Şoimul n-ar fi fost aici... N-am făcut decât să ne închid în capcană, pe mine şi pe Therru. M-am dus până la urmă la uşă cu cuţitul de măcelar şi am strigat la ei. Eram pe jumătate nebună. Dar asta nu i-ar fi speriat.

— Nu ştiu – răspunse Lark. – A fost o nebunie, dar poate... nu ştiu. Ce să fi făcut dacă nu să încui uşile? Dar parcă toată viaţa încuiem uşi... E casa în care locuim.

Se uitară în jur, la pereţii de piatră, la podelele de piatră, la şemineul de piatră, la fereastra însorită a bucătăriei de la Ferma Stejarilor, la casa fermierului Flint.

— Fata aceea, femeia pe care au omorât-o, continuă Lark, uitându-se cu şiretenie la Tenar. Era aceeaşi.

Tenar dădu din cap.

— Unul dintre ei mi-a zis că era gravidă. În luna a patra sau a cincea.

Tăcură amândouă.

— În capcană – repetă Tenar.

Lark se lăsă pe spate, cu mâinile pe fustă, pe şoldurile mari, cu spatele drept, cu faţa frumoasă neclintită.

— Frica – vorbi ea. – De ce ne e atât de frică? De ce-i lăsăm să ne spună că ne e frică? De ce le e lor frică?

Luă în mână şoseta pe care-o cârpea, o întoarse în mâini, o vreme nu scoase o vorbă; în cele din urmă, întrebă:

— De ce le e frică de noi?

Tenar toarse mai departe şi nu răspunse.

Therru intră alergând, iar Lark o întâmpină:

— Uite-o pe dulceaţa mea! Vino să mă îmbrăţişezi, fetiţa mea dulce!

Therru o îmbrăţişă în grabă.

— Cine sunt oamenii pe care i-au prins? – întrebă cu vocea ei răguşită, fără intonaţie, mutându-şi privirea de la Lark la Tenar.

Tenar opri roata. Vorbi încet.

— Unul era Handy. Unul era un bărbat pe nume Shag. Celui care a fost, rănit îi spuneau Hake.

Aţinti ochii pe faţa lui Therru; văzu focul, cicatricea înroşindu-se.

— Femeia pe care au omorât-o de numeşte Senny, aşa cred.
— Senini – şopti copila.
Tenar încuviinţă.
— Au omorât-o de tot?
Ea dădu din nou din cap.
— Tadpole zice că au fost aici...
Din nou da.
Copila se uită în jur prin încăpere, la fel cum făcuseră şi femeile; dar privirea ei nu era deloc receptivă; nici măcar nu vedea pereţii.
— O să-i omorâţi?
— S-ar putea să fie spânzuraţi.
— Morţi?
— Da.
Therru dădu din cap, pe jumătate indiferentă. Ieşi din nou din casă, alăturându-se copiilor lui Lark lângă şopronul care adăpostea fântâna.
Cele două femei nu mai spuseră nimic. Torceau şi cârpeau tăcute lângă foc, în casa lui Flint.
După mai mult timp, Lark vorbi:
— Ce s-a întâmplat cu omul acela, păstorul, care i-a urmărit până aici? Şoimul ziceai că-l cheamă?
— Doarme dincolo – răspunse Tenar, făcând semn cu capul către partea din spate a casei.
— Ah – exclamă Lark.
Roata torcea.
— Îl cunoşteam dinainte de noaptea asta.
— A, de sus din Re Albi, nu-i aşa?
Tenar încuviinţă. Roata torcea.
— Ca să meargă pe urmele ăstora trei şi să-i atace în întuneric cu o furcă, asta îi cerea un pic de curaj. Nu-i chiar tânăr, nu?
— Nu.
După o vreme, continuă:
— Fusese bolnav şi avea nevoie de o slujbă. Aşa că l-am trimis peste munte să-i spună lui Clearbrook să-l primească aici. Dar Clearbrook crede că tot mai poate să facă totul singur, aşa

că l-a trimis mai sus de Izvoare, pentru păscutul de vară. Tocmai se întorcea de acolo.

— Bănuiesc c-o să-l ţii aici, nu?

— Dac-o vrea – răspunse Tenar.

***

UN ALT GRUP APĂRU DIN SAT la Ferma Stejarilor, vrând să asculte povestea lui Goha, să-şi istorisească partea lor din marea capturare a ucigaşilor, să se uite la furcă şi să compare cei patru dinţi lungi cu cele trei pete însângerate de pe bandajele omului pe nume Hake, şi să ia din nou totul de la capăt. Tenar fu încântată să vadă că vine seara, s-o cheme pe Therru înăuntru şi să închidă uşa.

Ridică mâna să pună zăvorul O coborî apoi şi se sili să se întoarcă cu spatele la uşă, lăsând-o neîncuiată.

— Şoimanul e în camera ta – o anunţă Therru, întorcându-se în bucătărie cu ouă din cămara rece.

— Voiam să-ţi spun că e aici… Îmi pare rău.

— Îl cunosc – zise Therru, spălându-se pe faţă şi pe mâini în cămară.

Şi, când intră Ged, cu ochii cârpiţi de somn şi ciufulit, se duse direct la el şi ridică mâinile.

— Therru – exclamă el, o săltă în braţe şi o strânse la piept.

Ea se agăţă de el puţin, apoi se eliberă.

— Ştiu partea de la început a Creaţiei – se lăudă ea.

— Vrei să mi-o cânţi?

Uitându-se din nou spre Tenar pentru a-i cere voie, bărbatul se aşeză pe locul lui din faţa şemineului.

— Pot doar s-o recit.

El încuviinţă şi aşteptă, cu chipul mai curând sever. Copila rosti:

Facerea din nefăcut,
Sfârşitul din început,
Cine să ştie negreșit
Ce ştim e uşa dintre ele
pe care intrăm când plecăm.
Printre toate făpturile întoarse vreodată,
cel mai bătrân, Paznicul Uşii, Segoy…

Vocea copilei se auzea ca o perie de metal trasă peste metal, ca nişte frunze uscate, ca şuieratul focului arzând. Recită până la sfârşitul primei strofe:

Apoi din spumă izbucni strălucitorul Ea.

Ged dădu scurt din cap, cu hotărâre, în semn de aprobare.

— Bine – spuse el.

— Noaptea trecută – interveni Tenar. – Noaptea trecută a învăţat-o. Parc-ar fi acum un an.

— Pot să învăţ mai mult – zise Therru.

— O să înveţi – o încurajă Ged.

— Acum termină de spălat dovlecelul, te rog – îi ceru Tenar, iar copila se supuse.

— Eu ce să fac? – întrebă Ged.

Tenar se opri, uitându-se la el.

— Aş vrea să umpli ceainicul acela şi să-l pui la încălzit.

El încuviinţă şi se duse cu ceainicul la pompă. Pregătiră bucatele şi mâncară, apoi strânseră masa.

— Spune Facerea din nou, până unde o ştii – îi ceru Ged lui Therru, în faţa şemineului – şi o să mergem mai departe de acolo.

Fetiţa recită strofa a doua o dată cu el, o dată cu Tenar, o dată singură.

— În pat – îi zise Tenar.

— Nu i-ai povestit Şoimanului despre rege.

— Povestește-i tu – o îndemnă Tenar, amuzată de acest pretext pentru a mai întârzia.

Therru se întoarse spre Ged. Faţa ei, brăzdată şi întreagă, văzătoare şi oarbă, era plină de zel, înflăcărată.

— Regele a venit într-o corabie. Avea o sabie. Mi-a dat delfinul de os. Corabia zbura, dar mie mi-era rău, pentru că m-a atins Handy. Dar regele m-a atins acolo şi semnul s-a dus.

Îşi arătă braţul rotund, subţire. Tenar făcu ochii mari. Uitase de semn.

— Într-o zi vreau să zbor acolo unde trăieşte el – îi spuse Therru lui Ged.

El dădu din cap.

— Aşa o să fac – insistă ea. – Tu îl cunoşti?

— Da. Îl cunosc. Am fost cu el într-o călătorie lungă.

— Unde?

— Acolo unde soarele nu răsare şi stelele nu apun. Şi înapoi din locul acela.

— Aţi zburat?

El clătină din cap.

— Pot doar să merg – răspunse.

Copilul cântări ceea ce auzise şi apoi, ca şi cum ar fi fost mulţumită, spuse Noapte bună şi se duse în camera ei. Tenar o urmă; dar Therru nu voia ca ea să-i cânte ca să adoarmă.

— Pot să recit Facerea în întuneric. Amândouă strofele.

Tenar se întoarse în bucătărie şi se aşeză din nou pe partea cealaltă a şemineului faţă de Ged.

— Cât de mult se schimbă! Nu pot ţine pasul cu ea. Sunt prea bătrână să cresc un copil. Iar ea... Mă ascultă, dar numai pentru că aşa vrea.

— E singura justificare pentru ascultare – observă Ged.

— Dar când îşi pune în cap să nu mă asculte, ce pot să fac? E un strop de sălbăticie în ea. Câteodată e Therru a mea, alteori e altcineva, de neatins. Am întrebat-o pe Ivy dacă s-ar gândi s-o înveţe. Beech a sugerat ideea. Ivy a spus nu. De ce? am întrebat-o. *Mi-e frică de ea!* a răspuns. Dar ţie nu ţi-e frică de ea. Nici ei de tine. Tu şi cu Lebannen sunteţi singurii bărbaţi pe care-i lasă s-o atingă. Am lăsat ca... ca Handy... Nu pot vorbi despre asta. Oh, am obosit! Nu mai înţeleg nimic...

Ged puse un ciot pe foc ca să ardă încet, cu flacără mică, şi amândoi priviră saltul şi pâlpâitul flăcărilor.

— Mi-ar plăcea să rămâi aici, Ged – murmură ea. Dacă doreşti.

El nu răspunse imediat. Ea continuă:

— Poate te duci în Havnor...

— Nu, nu. N-am unde să mă duc. Căutam de lucru.

— Păi, sunt destule de făcut aici. Clearboock n-ar recunoaşte, dar artrita aproape că l-a lăsat neputincios pentru aproape orice în afară de grădinărit. Aş fi putut să-i spun bătrânului cap sec ce cred despre el pentru că te-a trimis aşa pe munte, dar nu foloseşte la nimic. N-ar asculta.

— A fost un lucru bun pentru mine. A fost timpul de care aveam nevoie.

— Păşteai oi?
— Capre. Chiar pe păşunile din vârf. Un băiat pe care-l aveau s-a îmbolnăvit, şi Serry m-a primit şi m-a trimis acolo din prima zi. Le ţin la înălţime până târziu, pentru ca lâna de dedesubt să crească groasă. În ultima lună, am avut muntele aproape numai pentru mine. Serry mi-a trimis cojocul şi nişte provizii şi a zis să ţin turma cât de sus pot şi cât mai multă vreme. Aşa am făcut. Era bine acolo sus.
— Singuratic... – spuse ea.
El încuviinţă, cu jumătate de zâmbet.
— Ai fost întotdeauna singur.
— Da, am fost.
Ea nu mai zise nimic. El se uita la ea.
— Mi-ar plăcea să lucrez aici.
— Atunci s-a aranjat – spuse ea.
După o vreme, adăugă:
— Pe timpul iernii, oricum.
Gerul era mai aspru în acea noapte. Lumea lor era cufundată în tăcere absolută, în afară de şoaptele focului. Tăcerea era ca o prezenţă între ei. Femeia înălţă capul şi se uită la Şoiman.
— Ei – vorbi ea – în care pat să dorm, Ged? Al copilului, sau al tău?
El îşi trase răsuflarea. Vorbi cu glas scăzut.
— Al meu, dacă vrei.
— Vreau.
Tăcerea îl stăpânea. Tenar putea vedea efortul pe care-l făcea ca să se smulgă din ea.
— Dacă o să ai răbdare cu mine...
— Am avut răbdare cu tine vreme de douăzeci şi cinci de ani – zise ea.
Se uită la el şi începu să râdă.
— Haide... haide, dragul meu... Mai bine mai târziu decât niciodată! Sunt doar o femeie bătrână... Nimic nu se iroseşte, nimic nu este vreodată irosit. Tu m-ai învăţat asta.
Se ridică în picioare, şi el la fel; ea întinse mâinile, iar el le luă. Se îmbrăţişară, iar îmbrăţişarea deveni strânsă. Se ţineau în braţe cu atâta ardoare, cu atâta afecţiune, încât încetară să mai ştie altceva în afară de unul pe celălalt. Nu mai conta în ce pat

ar fi trebuit să doarmă. Se întinseră în noaptea aceea pe pietrele din faţa şemineului, şi acolo îl învăţă ea pe Ged misterul pe care nici cel mai înţelept bărbat nu i-l putea împărtăşi.

El aţâţă focul o dată şi trase ţesătura cea bună de pe bancă. Tenar nu protestă de data asta. Pelerina ei şi cojocul de blană de oaie le serviră drept pături.

Se treziră din nou în zori. O lumină slabă, argintie, se răsfrângea pe ramurile întunecate, pe jumătate dezgolite de frunze, ale stejarilor din dreptul ferestrei. Tenar se întinse din tot corpul ca să simtă căldura de lângă ea. După un timp, murmură:

— El a zăcut aici. Hake. Chiar pe locul de sub noi...

Ged scoase un mic zgomot de protest.

— Acum eşti cu adevărat bărbat – continuă ea. – În primul rând ai împuns un om, lăsându-l plin de găuri, iar în al doilea, te-ai culcat cu o femeie. Asta-i ordinea potrivită, bănuiesc.

— Să... – şopti el, întorcându-se spre ea, lăsându-şi capul pe umărul ei. – Nu...

— Ba da, Ged. Bietul om! N-am nici un strop de milă în mine, numai dreptate. N-am fost instruită să-mi fie milă. Dragostea e singurul har pe care-l am. O, Ged, nu te teme de mine! Erai bărbat de prima oară când te-am văzut! Nu o armă sau o femeie pot face un bărbat, sau magia, sau orice altă putere – nimic, în afară de el însuşi.

Rămaseră întinşi, în căldură şi în tăcerea dulce.

— Spune-mi ceva...

El îşi murmură somnoros acordul.

— Cum s-a nimerit să auzi ce vorbeau? Hake, Handy şi cu celălalt. Cum s-a întâmplat să fii chiar acolo, chiar atunci?

El se ridică într-un cot ca să o poată privi în faţă. Chipul lui era atât de deschis şi de vulnerabil în tihna şi împlinirea şi tandreţea lui, încât ea simţi nevoia să ridice mâna şi să-i atingă gura, în locul unde îl sărutase prima oară, cu luni în urmă, ceea ce îl făcu să o ia din nou în braţe, iar discuţia nu continuă în cuvinte.

***

ERAU FORMALITĂŢI DE ÎNDEPLINIT. Cea mai importantă: să-i spună lui Clearbrook şi celorlalţi că-l înlocuise pe vechiul stăpân cu un angajat. Făcu acest lucru neîntârziat şi fără menajamente. Nu puteau face nimic în privinţa asta, nici nu presupunea vreo

ameninţare pentru ei. Dreptul unei văduve asupra proprietăţii soţului ei era condiţionat de lipsa unui moştenitor sau pretendent de sex masculin. Fiul lui Flint, marinarul, era moştenitorul, iar văduva lui Flint se ocupa doar de fermă, în locul lui. Dacă murea, era rândul lui Clearbrook s-o îngrijească pentru moştenitor; dacă Spark n-o revendica niciodată, urma să-i revină unui văr îndepărtat al lui Flint din Kahedanan. Cele două cupluri care nu deţineau pământul, dar erau interesate de-o viaţă de munca şi profitul de la fermă, aşa cum se obişnuia în Gont, nu puteau fi înlăturaţi de nici un bărbat cu care se asocia văduva, chiar dacă se mărita cu el; dar ea se temea că ar putea să le displacă lipsa ei de fidelitate faţă de Flint, pe care-l cunoscuseră, la urma urmei, mai multă vreme decât ea. Spre uşurarea ei, nu avură nici o obiecţie. Şoimul le câştigase acordul cu o împunsătură de furcă. În plus, era doar o dovadă de bun-simţ ca o femeie să vrea un bărbat în casă, ca să o apere. Dacă-l lua şi în patul ei, foarte bine, dorinţele văduvelor erau proverbiale. Şi, la urma urmei, era o străină.

Atitudinea sătenilor era în mare parte aceeaşi. Câteva şoapte şi chicoteli, dar nimic mai mult. Se părea că era mai uşor decât credea Moss să fii respectabilă; sau poate că lucrurile folosite aveau preţ mic.

Se simţea la fel de mânjită şi de înjosită de acceptarea lor, pe cât ar fi fost de dezaprobarea lor. Numai Lark o scăpă de ruşine, pentru că nu o judecă deloc şi nu folosi nici un cuvânt – bărbat, femeie, văduvă, străină – în locul a ceea ce vedea, ci doar se uită, privind-o pe ea şi pe Şoim cu interes, curiozitate, invidie şi generozitate.

Din cauză că Lark nu-l vedea pe Şoim prin cuvintele păstor, angajat, bărbatul văduvei, ci se uita la el ca om, vedea destule lucruri care-o nedumereau. Demnitatea şi simplitatea lui nu erau mai mari decât ale celorlalţi bărbaţi pe care îi cunoscuse, dar arătau o calitate puţin diferită; avea o statură, se gândea ea, nu înălţime sau grosime, cu siguranţă, ci suflet şi minte. Îi spuse lui Ivy:

— Omul ăsta n-a trăit printre capre toată viaţa. Ştie mai multe despre lume decât e de ştiut la o fermă.

— Aş zice că-i un magician care-a fost blestemat sau şi-a pierdut cumva puterea, răspunse vrăjitoarea. Se întâmplă.

— Ah, exclamă Lark.

Dar cuvântul *Arhimag* era prea măreţ, prea copleşitor ca să fie adus din splendorile şi palatele îndepărtate şi să se potrivească cu omul cărunt, cu ochi întunecaţi, de la Ferma Stejarilor, iar ea nu încercă niciodată asta. Dacă ar fi făcut-o, nu s-ar fi simţit atât de în largul ei alături de el pe cât era. Chiar şi ideea că fusese magician o încurca puţin, cuvântul stând în calea omului, până când îl văzu din nou în carne şi oase. Era cocoţat într-unul dintre merii bătrâni din livadă, tăind crengile moarte, şi îi strigă un salut în timp ce trecea spre fermă. Numele i se potrivea bine, se gândi ea, aşa cum stătea cocoţat, şi-i făcu semn cu mâna, iar el zâmbi când ea trecu mai departe.

Tenar nu uitase întrebarea pe care i-o pusese pe pietrele din faţa şemineului, sub cojocul de oaie. I-o puse din nou, câteva zile sau luni mai târziu – timpul trecea foarte plăcut şi uşor pentru ei în casa de piatră, la ferma înlănţuită de iarnă.

— Nu mi-ai spus niciodată – vorbi ea – cum ai ajuns să-i asculţi vorbind pe drum.

— Ţi-am spus, cred. M-am dus într-o parte, ascuns, când am auzit...

— De ce?

— Eram singur, şi ştiam că erau nişte bande prin preajmă.

— Da, desigur... Dar apoi, chiar când treceau, Hake vorbea despre Therru?

— A zis *Ferma Stejarilor*, cred.

— Totul e perfect posibil. Pare doar atât de convenabil...

Ştiind că nu era vorba de neîncredere din partea ei, se lăsă pe spate şi aşteptă.

— E soiul de lucru care se întâmplă unui vrăjitor – continuă ea.

— Şi altora.

— Poate.

— Draga mea, nu încerci să mă... repui în drepturi?

— Nu. Nu, câtuşi de puţin. Ar fi un lucru cuminte? Dacă ai fi vrăjitor, ai mai fi aici?

Erau în patul mare, cu schelet de stejar, bine acoperiţi cu blănuri de oaie şi plăpumi de fulgi, pentru că încăperea nu avea şemineu, iar noaptea era una cu ger aspru lăsat peste zăpada căzută.

— Dar ceea ce vreau să ştiu este asta: există ceva în afara a ceea ce tu numeşti putere – care vine înaintea ei, poate? Sau un lucru pentru care puterea este doar un fel de a-l folosi? Să zicem aşa... Ogion spunea despre tine o dată că, înainte de a avea orice învăţătură sau pregătire cât de puţin ca vrăjitor, erai deja mag. Mag înnăscut. Aşa că mi-am închipuit că, pentru a avea putere, cineva trebuie să aibă mai întâi loc pentru putere. Un gol de umplut. Şi cu cât e mai mare golul, cu atât mai multă putere îl poate umple. Dar dacă puterea n-a fost câştigată niciodată, sau a fost luată, sau dată... ar fi încă acolo.

— Golul acela – zise el.

— Gol e un cuvânt pentru asta. Poate nu e cuvântul potrivit.

— Potenţial? – întrebă el, şi clătină din cap. – Ceea ce poate să fie... să devină.

— Cred că erai acolo, pe drum, chiar acolo şi atunci, din cauza asta – din cauză că asta e ceea ce ţi se întâmplă. N-ai făcut să se întâmple. N-ai provocat-o. Nu era din cauza puterii. Ţi s-a întâmplat. Din cauza golului.

După o vreme, el spuse:

— Nu-i departe de ceea ce am fost învăţat când eram un băieţandru, în Roke: că magia adevărată constă în a face doar ceea ce trebuie să faci. Dar asta ar merge şi mai departe. Nu să faci, ci să fii făcut să faci...

— Nu cred că-i chiar aşa. Înseamnă mai degrabă de unde creşte adevărata facere. N-ai venit şi mi-ai salvat viaţa – n-ai băgat o furcă în Hake? Asta înseamnă facere, să faci ceea ce trebuie să faci...

El cugetă din nou, şi în cele din urmă o întrebă:

— Asta e o înţelepciune pe care-ai învăţat-o când erai Preoteasa Mormintelor?

— Nu.

Se întinse puţin, aţintind privirea în întuneric.

— Arha a fost învăţată că pentru a fi puternică, trebuie să sacrifice. Să se sacrifice pe ea însăşi şi pe alţii. Un târg: dă, ca

să capeţi. Şi nu pot spune că nu e adevărat. Dar sufletul meu nu poate trăi într-un spaţiu atât de îngust – asta pentru ailaltă, dinte pentru dinte, moarte pentru viaţă... Există o libertate dincolo de asta. Dincolo de plată, răsplată, răscumpărare... dincolo de toate târguielile şi balanţele, există libertate.

— Uşa dintre ele – spuse el încetişor.

În noaptea aceea, Tenar visă. Visă că vedea uşa Creaţiei lui Ea. Era o fereastră mică de sticlă deformată, înceţoşată, groasă, pusă jos, pe peretele dinspre apus al unei case vechi, deasupra mării. Fereastra era încuiată. Fusese zăvorâtă. Voia s-o deschidă, dar exista un cuvânt sau o cheie, un nume, fără de care n-o putea deschide. Căută în camere de piatră care deveneau tot mai mici şi mai întunecate, până când descoperi că Ged o ţinea în braţe, încercând s-o trezească şi s-o aline, spunând:

— E bine, dragostea mea, totul o să fie bine!

— Nu pot să mă eliberez! – strigă ea, agăţându-se de el.

El o liniştea, mângâind-o pe păr; se întinseră la loc, iar el şopti:

— Uite!

Luna veche răsărise. Strălucirea ei albă pe zăpada aşternută era reflectată în cameră, pentru că, oricât era de frig, Tenar nu voia să închidă obloanele. Tot aerul de deasupra lor era luminos. Stăteau în umbră, dar se părea că tavanul era doar un văl între ei şi adâncurile nesfârşite, argintii, liniştite de lumină.

***

VENISE O IARNĂ cu zăpezi grele în Gont, o iarnă lungă. Recolta fusese bună. Era mâncare pentru animale şi oameni, şi nu prea multe de făcut, doar să o mănânci şi să stai la căldură.

Therru ştia *Creaţia lui Ea* în întregime. Rosti *Colindul de Iarnă* şi *Vitejia tânărului rege* în ziua Soarelui Nou. Ştia cum să se descurce cu coaja de la plăcintă, cum să toarcă la roată şi cum să facă săpun. Ştia numele şi cum se foloseşte fiecare plantă care apărea deasupra zăpezii, şi desule alte cunoştinţe, despre ierburi şi despre vorbe, pe care Ged le adunase în scurta lui ucenicie cu Ogion şi în anii lungi de la şcoala din Roke. Dar nu dăduse jos Runele sau cărţile de înţelepciune de pe poliță, nici nu învăţase copila vreun cuvânt din Limba Facerii.

El şi cu Tenar vorbeau despre asta. Ea îi povesti cum o învăţase pe Therru singurul cuvânt, tolk, şi apoi se oprise, pentru că nu păruse potrivit, deşi nu ştia de ce.

— M-am gândit că poate a fost din cauză că n-am vorbit niciodată cu adevărat limba aceea, n-am folosit-o niciodată în magie. M-am gândit că poate ar trebui s-o înveţe de la un vorbitor adevărat.

— Nici un bărbat nu este aşa ceva.

— Nici o femeie nu este nici pe jumătate aşa ceva.

— Am vrut să spun că numai dragonii o vorbesc ca pe limba lor din naştere.

— O învaţă?

Izbit de întrebare, întârzie cu răspunsul, evident readucându-şi în minte tot ceea ce-i fusese spus şi ceea ce ştia despre dragoni.

— Nu ştiu – vorbi el în sfârşit. – Ce ştim despre ei? învaţă ei la fel ca noi, copil de la mamă, tânăr de la bătrân? Sau sunt ca animalele, învăţând unele lucruri, dar născuţi ştiind deja cea mai mare parte a ceea ce ştiu? Nici măcar asta nu ştim. Dar eu aş crede că dragonul şi limba dragonului sunt una. O singură fiinţă.

— Şi nu vorbesc nici o altă limbă.

El încuviinţă.

— Ei nu învaţă. Ei sunt.

Therru trecu prin bucătărie. Una dintre sarcinile ei era să aibă grijă să umple mereu lada cu surcele, şi era ocupată cu asta, înfofolită cu o haină şi o căciulă din petice de blană de miel, făcând paşi mărunţi înainte şi înapoi între magazia cu lemne şi bucătărie. Îşi lăsă povara în lada din colţul cuptorului şi ieşi din nou.

— Ce cântă? – întrebă Ged.

— Therru?

— Când e singură...

— Dar nu cântă niciodată. Nu poate.

— Felul ei de-a cânta. *Mai departe spre apus decât apusul...*

— A! – exclamă Tenar. – Povestea asta! Ogion nu ţi-a vorbit niciodată despre femeia din Kemay?

— Nu, spune-mi tu.

Ea îi istorisi povestea în timp ce torcea, iar murmurul şi foşnetul roţii se împăcau cu vorbele. La sfârşit, adăugă:

— Când Maestrul Cheii Vântului mi-a spus că a venit să caute o *femeie din Gont*, m-am gândit la ea. Dar ar trebui să fie moartă de-acum, fără îndoială. Şi cum ar putea o pescăriţă care-a fost dragon să devină Arhimag, oricum!

— Păi, Modelatorul n-a zis că o femeie din Gont urma să devină Arhimag.

Ged cârpea o pereche de pantaloni rău sfâşiată, stând pe pervazul geamului, ca să prindă puţina lumină pe care ziua întunecată o îngăduia. Trecuse jumătate de lună de la Soarele Nou şi era încă vremea cea mai rece.

— Atunci, ce-a zis?

— *O femeie din Gont*. Aşa mi-ai spus.

— Dar întrebau cine avea să fie următorul Arhimag...

— Şi n-au primit nici un răspuns la întrebarea asta.

— *Nesfârşite sunt argumentele magilor* – spuse Tenar pe un ton

sec.

Ged rupse aţa cu dinţii şi înfăşură bucata nefolosită în jurul a două degete.

— Am învăţat să mă joc puţin cu vorbele pe Roke – recunoscu el – Dar ăsta nu-i un joc de cuvinte, cred eu. O femeie din Cont nu poate deveni Arhimag. Ar desface ceea ce a devenit chiar prin această devenire. Magii din Roke sunt bărbaţi – puterea lor este puterea bărbaţilor, cunoaşterea lor este cunoaşterea bărbaţilor. Atât bărbăţia cât şi magia sunt înălţate pe o singură stâncă: puterea aparţine bărbaţilor. Dacă femeile ar avea putere, ce-ar fi bărbaţii, dacă nu nişte femei care nu pot avea copii? Şi ce-ar fi femeile, dacă nu bărbaţi care pot?

— Ha! – izbucni Tenar; şi imediat, cu o oarecare şiretenie, întrebă:

— N-au existat regine? Nu erau femei ale puterii?

— O regină e doar un rege de sex feminin, argumentă Ged.

Ea pufni.

— Adică, bărbaţii dau puterea. Ei o lasă să folosească puterea lor. Dar nu e a ei, nu-i aşa? Nu pentru că e o femeie e puternică, ci în ciuda acestui fapt.

Ea dădu din cap. Se întinse, îndepărtându-se de roata de tors.

— Atunci, care e puterea unei femei? – întrebă ea.

— Nu cred că ştim.

— Când a avut o femeie putere pentru că e femeie? Faţă de copiii ei, presupun. Pentru o vreme...

— În casa ei, poate.

Femeia se uită în jur prin bucătărie.

— Dar uşile sunt închise – observă ea – sunt încuiate.

— Pentru că eşti valoroasă.

— O, da! Suntem preţioase. Atâta vreme cât suntem lipsite de putere... Îmi aduc aminte când am învăţat pentru prima oară asta! Kossil m-a ameninţat – pe mine, Preoteasa Unică a Mormintelor! Şi mi-am dat seama că eram neajutorată. Eu aveam onorurile; dar ea avea puterea, de la Regele-zeu, bărbatul. O, cât m-a înfuriat asta! Şi m-a înfricoşat... Lark şi cu mine am vorbit o dată despre asta. Ea a zis: *De ce se tem bărbaţii de femei?*

— Dacă forţa ta e doar slăbiciunea celuilalt, trăieşti în teamă – spuse Ged.

— Da; dar femeile par să se teamă de propria lor forţă, să fie speriate de ele însele.

— Sunt ele învăţate să aibă încredere în ele însele? – întrebă Ged, şi în timp ce vorbea, Therru intră iar, cu treaba ei.

Ochii lui şi ai lui Tenar se întâlniră.

— Nu – răspunse ea. – Nu suntem învăţate încrederea.

Se uită la copila care aşeza lemnul în ladă.

— Dacă puterea ar însemna încredere... – adăugă ea. – îmi place cuvântul ăsta. Dacă n-ar fi fost toate aranjamentele astea – unul deasupra celuilalt – regi şi stăpâni şi maeştri şi proprietari... Totul pare atât de inutil... Puterea adevărată, libertatea adevărată, ar consta în încredere, nu în forţă.

— Aşa cum copiii au încredere în părinţi – zise el.

Amândoi rămaseră tăcuţi.

— Aşa cum stau lucrurile – continuă el – chiar şi încrederea corupe. Bărbaţii din Roke au încredere în ei înşişi şi unul în celălalt. Puterea lor este pură, nimic nu-i întinează puritatea, şi altfel ei iau acea puritate drept înţelepciune. Nu-şi pot închipui cum e să faci rău.

Ea ridică ochii spre el. Nu vorbise niciodată astfel despre Roke, complet din afară, eliberat de asta.

— Poate că au nevoie de nişte femei pe-acolo, ca să le atragă atenţia asupra posibilității – sugeră ea, iar el izbucni în râs.

Tenar porni din nou roata.

— Încă nu văd de ce, dacă pot exista regi de sex feminin, nu pot exista şi Arhimagi de sex feminin.

Therru asculta.

— *Zăpadă fierbinte, apă uscată*, – rosti Ged o zicală din Gont. – Regilor li de dă puterea de către alţi bărbaţi. Puterea unui mag e a lui proprie – numai a lui.

— Şi e o putere masculină. Pentru că nici măcar nu ştim ce este puterea unei femei. Bine. Înţeleg. Dar în acelaşi timp, de ce nu pot găsi un Arhimag – un Arhimag de sex masculin?

Ged cercetă cusătura interioară tocită a pantalonilor.

— Păi – răspunse el – dacă Modelatorul n-a răspuns la întrebarea lor, poate a răspuns la una pe care n-au pus-o. Poate că ceea ce trebuie să facă este s-o pună.

— E o ghicitoare? – întrebă Therru.

— Da – răspunse Tenar. – însă nu ştim ghicitoarea. Ştim numai răspunsul la ea. Răspunsul e: *O femeie din Gont*.

— Sunt o mulţime – zise Therru, după ce cugetă un pic. Mulţumită, după cum se pare, cu asta, ieşi după următoarea încărcătură de surcele.

Ged o urmări plecând.

— Totul s-a schimbat – rosti el. – Totul... Câteodată mă gândesc, Tenar... mă întreb dacă domnia lui Lebannen e doar un început. O uşă... Iar el e paznicul uşii. Nu se trece prin ea.

— Pare atât de tânăr – zise Tenar cu tandreţe.

— Tânăr ca Morred când a întâlnit Corăbiile Negre. Tânăr cum eram eu când...

Se opri, uitându-se pe fereastră la câmpurile cenuşii, îngheţate, prin copacii fără frunze.

— Sau tu, Tenar, în locul acela întunecat... Ce înseamnă tinereţea, sau vârsta? Nu ştiu; câteodată mă simt ca şi cum aş fi trăit o mie de ani; câteodată simt că viaţa mea a fost ca o rândunică zărită printr-o spărtură a peretelui. Am murit şi am renăscut, atât pe tărâmul pustiit, cât şi aici, sub soare, nu doar o

dată. Iar Facerea ne spune că ne-am întors cu toţii şi ne întoarcem pe vecie la izvor, şi că izvorul e nesfârşit. Doar în moarte, viaţă... M-am gândit la asta când eram sus, cu caprele, şi o zi dura o veşnicie şi totuşi timpul nu trecea înainte să vină seara, şi iarăşi dimineaţa... Am învăţat înţelepciunea caprelor. Aşa că m-am gândit: Pentru ce suferinţa mea? Pe cine jelesc? Pe Ged Arhimagul? De ce e Şoimul, păstorul de capre, bolnav de durere şi de ruşine pentru el? Ce-am făcut ca să-mi fie ruşine?

— Nimic – răspunse Tenar. – Nimic, niciodată!

— O, da – continuă Ged. – Toată măreţia bărbaţilor e întemeiată pe ruşine, e făcută din ea. Aşa că Şoimul, păstorul de capre, a plâns pentru Ged, Arhimagul, şi a avut grijă şi de capre, atât de bine pe cât era de aşteptat de la un băiat de vârsta lui...

După o vreme, Tenar zâmbi. Spuse, puţin timidă:

— Moss zicea că aveai vreo cincisprezece ani.

— Destul de corect. Ogion mi-a dat numele în toamnă; iar în vara următoare plecam spre Roke... Cine era băiatul acela? Un gol... O libertate.

— Cine e Therru, Ged?

El întârzie cu răspunsul până când ea crezu că n-o să mai răspundă, apoi vorbi:

— Astfel făcută – ce libertate există pentru ea?

— Suntem propria noastră libertate, atunci?

— Aşa cred.

— Păreai, cu puterea ta, pe cât de liber poate un om să fie. Ce te făcea liber? Iar eu... am fost făcută, modelată ca lutul, de voinţa femeilor care slujeau Vechile Puteri, sau îi slujeau pe bărbaţii care făceau toate slujirile şi căile şi locurile, nu mai ştiu pe care. Apoi m-am eliberat, cu tine, pentru o clipă, şi cu Ogion. Dar nu era libertatea mea. Mi-a dat doar alegerea; iar eu am ales. Am ales să mă modelez ca lutul pentru folosul unei ferme, al unui fermier şi al copiilor noştri. M-am făcut un vas, îi ştiu forma. Dar nu lutul. Viaţa m-a făcut să dansez. Cunosc dansurile. Dar nu ştiu cine e dansatoarea.

— Iar ea – rosti Ged după o lungă tăcere – dacă va dansa vreodată...

— Se vor teme de ea – şopti Tenar.

Apoi copila veni înapoi în casă, iar discuţia se întoarse la aluatul de pâine care creştea în cutia de lângă sobă. Vorbeau aşa, încet şi îndelung, trecând de la un lucru la altul şi ocolind şi ajungând iar înapoi, jumătate din ziua scurtă, adeseori torcând şi cosând vieţile lor laolaltă în cuvinte, anii şi faptele şi gândurile pe care nu le împărtăşiseră. Apoi tăceau iar, lucrând şi cugetând şi visând, iar copila tăcută era cu ei.

Aşa trecu iama, până când anotimpul mieilor sosi peste ei, şi munca deveni foarte grea pentru o vreme, pe măsură ce zilele se lungeau şi se făceau tot mai luminoase. Apoi rândunelele veniră din insulele însorite, de la Capătul din Miazăzi, unde steaua Gobardon străluceşte în constelaţia Sfârşitului; dar rândunele nu vorbeau între ele decât despre început.

CAPITOLUL 13

STĂPÂNUL

CA ŞI RÂNDUNELELE, CORĂBIILE ÎNCEPURĂ să zboare printre insule o dată cu întoarcerea primăverii. În sate se auzeau vorbe, din auzite, de la Valmouth, despre corăbiile regelui care hărţuiau hărțuitorii, ducând piraţi cu vechime la ruină, confiscându-le vasele şi averile. Chiar lordul Heno trimise cele mai frumoase şi mai rapide trei corăbii ale sale, sub comanda magicianului lup-de-mare Tally, temut de fiecare negustor dintre Solea şi Andrade; flota lui urma să prindă într-o ambuscadă vasele regelui în largul insulei Oranea şi să le distrugă. Însă una dintre corăbiile regelui intră în Golful Valmouth având-ul la bord pe Tally în lanţuri, şi ducând ordinul de a-l escorta pe lordul Heno în Portul Gont ca să fie judecat pentru piraterie şi crimă. Heno se baricadă în conacul lui de piatră, pe dealurile din spatele portului Valmouth, dar uită să aprindă focul, fiind o vreme caldă de primăvară; aşa că cinci sau şase dintre tinerii soldaţi ai regelui coborâră prin hornul şemineului, şi întreaga trupă îl mână în lanţuri pe străzile din Valmouth şi-l duse în faţa justiţiei.

Când auzi toate acestea, Ged spuse cu dragoste şi mândrie:

– Tot ce poate face un rege, el va face bine. Handy şi Shag fuseseră duşi neîntârziat pe drumul de miazănoapte către Portul Gont, şi, când rănile i se vindecară de-ajuns Hake fu dus acolo cu corabia, să fie judecaţi pentru crimă la curtea de judecată a regelui. Vestea despre osândirea lor la galere aduse multă satisfacţie şi felicitări în Valea de Mijloc, iar Tenar, şi Therru alături de ea, ascultară în tăcere.

Veniră alte corăbii, aducând alţi oameni trimişi de rege, nu toţi plăcuţi printre târgoveţii şi sătenii din necioplitul Gont: vătafi regali, trimişi să aducă rapoarte despre sistemul de ispravnici şi judecători de pace şi să asculte plângeri şi jalbe de la oamenii obişnuiţi; vizitatori nobili către micii lorzi din Gont, întrebând politicos despre credinţa lor faţă de Coroana din Havnor; şi

bărbaţi cu darul vrăjitoriei, care se duceau de colo până colo, părând să facă puţin şi să vorbească şi mai puţin.

— Cred că tot mai umblă după un nou Arhimag – fu de părere Tenar.

— Sau caută folosiri abuzive ale artei – zise Ged – vrăji care au mers rău.

Tenar ar fi vrut să spună: Atunci ar trebi sa caute la conacul din Re Albi!, dar limba i se poticni în cuvinte. Ce voiam să spun? se întrebă. I-am povestit vreodată lui Ged despre... Devin uitucă. Ce trebuia să-i spun lui Ged? Oh, mai bine am repara poarta de la păşunea de jos, înainte să scape vacile.

Era întotdeauna ceva, o mulţime de lucruri mai importante în mintea ei, treburi de la fermă. Niciodată nici măcar un singur lucru pentru tine, spusese Ogion. Chiar şi cu Ged care s-o ajute, toate gândurile şi zilele sale se îndreptau spre munca de la fermă. El împărţea treburile casei cu ea aşa cum Flint n-o făcea; dar Flint fusese fermier, iar Ged nu era. Munceau. Era puţină vreme pentru vorbit acum. La sfârşitul zilei, cinau împreună, se băgau în pat împreună, dormeau, se trezeau în zori şi se întorceau la muncă, şi tot aşa la nesfârşit, ca roata unei mori de apă, urcând plină şi golindu-se, cu zilele ca apa strălucitoare care cădea.

— Salut, mamă – rosti bărbatul slab de la poarta fermei. Ea crezu că era băiatul cel mai mare al lui Lark şi răspunse:

— Ce te aduce pe-aici, băiete?

Apoi se uită din nou la el, dincolo de găinile care cotcodăceau şi de gâştele care se plimbau în cârd.

— Spark! – strigă ea şi împrăştie păsările, alergând spre el.

— Ei, ei – zise el – nu te lăsa dusă de val.

O lăsă să-l îmbrăţişeze şi să-l mângâie pe faţă. Intră şi se aşeză în bucătărie, la masă.

— Ai mâncat? Ai văzut-o pe Apple?

— N-ar strica ceva de mâncare. Ea scotoci în cămara îmbelşugată.

— Pe ce vas eşti? Tot Pescăruşul?

— Nu. Făcu o pauză.

— Corabia mea s-a risipit. Ea se întoarse, îngrozită.

— Naufragiată?

— Nu.

El surâse fără veselie.

— Echipajul s-a risipit. Oamenii regelui au preluat-o.

— Dar... nu era un vas de piraţi...

— Nu.

— Atunci, de ce...?

— Căpitanul făcea contrabandă cu nişte mărfuri pe care le voiau ei, aşa au zis – răspunse el, fără tragere de inimă.

Era la fel de slab ca întotdeauna, dar arăta mai în vârstă, foarte bronzat, cu părul lins, cu chipul prelung, îngust, ca al lui Flint, dar şi mai îngust, mai aspru.

— Unde-i tata? – întrebă.

Tenar nu se mişcă.

— Nu te-ai oprit pe la sora ta.

— Nu – răspunse el, indiferent.

— Flint a murit acum trei ani. De dambla. Pe câmp... pe cărarea care urcă de la ţarcurile mieilor. Clearbrook l-a găsit. Asta a fost acum trei ani.

Se lăsă tăcerea. El nu ştia ce să spună, sau nu avea nimic de spus.

Tenar puse ceva de mâncare în faţa lui. Spark începu să mănânce cu atâta lăcomie, încât mai scoase imediat încă ceva.

— Când ai mâncat ultima oară?

El ridică din umeri şi mâncă mai departe.

Se aşeză la masă, în faţa lui. Soarele de primăvară târzie se revărsa pe masă prin fereastra joasă şi se răsfrângea pe paravanul de alamă al şemineului.

În sfârşit, el împinse farfuria deoparte.

— Aşadar, cine conduce ferma? – întrebă.

— Ce importanță are pentru tine, fiule? – îl întrebă ea, pe un ton blând, dar sec.

— Ea mea – răspunse el, pe un ton asemănător.

După câteva clipe, Tenar se ridică şi strânse vasele.

— Aşa e.

— Poţi rămâne, desigur – continuă el, foarte stângaci, încercând poate să glumească; dar nu era genul de om glumeţ. – Bătrânul Clearbrook mai e prin preajmă?

— Sunt toţi încă aici. Şi un om pe nume Şoimul, şi un copil de care am grijă. Aici. În casă. O să trebuiască să dormi în camera de la mansardă. O să pun scara.

Se întoarse din nou cu faţa la el.

— Ai venit ca să rămâi, atunci?

— S-ar putea.

Aşa-i răspunsese Flint la întrebări vreme de douăzeci de ani, tăgăduindu-i dreptul de a le pune prin faptul că nu spunea niciodată da sau nu, păstrând o libertate întemeiată pe ignoranţa ei; un fel umil şi îngust de libertate, se gândi Tenar.

— Biet băiat – spuse – echipajul tău împrăştiat, tatăl tău mort şi străini în casă, şi toate într-o singură zi. O să ai nevoie de puţin timp să te obişnuieşti cu ele. Îmi pare rău, fiule. Dar îmi pare bine că eşti aici. M-am gândit deseori la tine, pe mări, în furtuni, în timpul iernii...

Spark nu scoase nici un cuvânt. Nu avea nimic de oferit, şi nu era în stare să accepte. Împinse scaunul în spate şi era pe cale să se ridice, când intră Therru. El făcu ochii mari, pe jumătate în picioare.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A fost arsă. El e fiul meu, despre care ţi-am povestit, Therru, marinarul, Spark. Therru e sora ta, Spark.

— Soră!

— Prin adopţie.

— Soră! – exclamă din nou, şi roti privirea prin bucătărie, căutând parcă un martor, apoi o privi stăruitor pe mama lui.

Ea îl privi la rândul ei.

Spark ieşi, ocolind-o de departe pe Therru, care stătea nemişcată. Trânti uşa în urma lui.

Tenar vru să vorbească cu Therru şi nu reuşi.

— Nu plânge – zise copila, care nu plângea, venind lângă ea, atingându-i braţul. – Ti-a făcut vreun rău?

— O, Therru! Lasă-mă să te ţin în braţe!

Se aşeză la masă cu Therru în poală, strângând-o în braţe, deşi fetiţa creştea prea mare ca să mai fie ţinută, şi nu învăţase niciodată cum să facă asta mai uşor. Dar o îmbrăţişă şi plânse, iar Therru îşi aplecă faţa brăzdată, lipind-o de a lui Tenar, până fu udă de lacrimi.

***

GED ŞI SPARK SE ÎNTOARSERĂ LA AMURG, din capete opuse ale fermei. Spark vorbise, era limpede, cu Clearbrook şi socotea situaţia încheiată, iar Ged încerca vizibil să o evalueze. Se vorbi foarte puţin la cină, şi cu prudenţă. Spark nu se plânse pentru că nu-şi recăpătase propria lui cameră, ci urcă pe scară în podul pentru depozitare ca un marinar ce era, şi fu mulţumit în aparenţă cu patul pe care mama lui i-l făcuse acolo, pentru că nu coborî înapoi până dimineaţă târziu.

Atunci vru micul dejun, şi se aştepta să-i fie servit. Tatăl lui fusese întotdeauna servit de mamă, soţie, fiică. Era el mai puţin bărbat decât tatăl lui? Trebuia ea să-i demonstreze asta? Îi servi mâncarea şi strânse masa pentru el, apoi se întoarse în livadă, unde ea, Therru şi cu Shandy ardeau o invazie de omizi care ameninţau să distrugă frunzele nou-apărute.

Spark se duse împreună cu Clearbrcok şi Tiff. Şi rămase cea mai mare parte din timp cu ei, pe măsură ce zilele treceau. Munca grea care cerea muşchi şi pricepere cu semănăturile şi cu oile era făcută de Ged, Shandy şi Tenar, în timp ce cei doi bătrâni care fuseseră acolo toată viaţa, oamenii tatălui său, îl plimbau prin fermă şi-i spuneau cum conduceau ei totul, şi credeau sincer că ei conduceau totul, şi-i împărtăşeau şi lui credinţa lor.

Tenar se simţea nefericită în casă. Numai afară, la munca de la fermă, se elibera de mânie, de ruşinea pe care i-o provoca prezenţa lui Spark.

— E rândul meu – îi zise ea lui Ged, cu amărăciune, în bezna înstelată a camerei lor. – E rândul meu să pierd lucrul de care eram cea mai mândră.

— Ce-ai pierdut?

— Pe fiul meu. Fiul pe care nu l-am crescut să fie bărbat. Am eşuat. N-am reuşit să-l cresc.

Îşi muşcă buza, cu ochii uscaţi aţintiţi în întuneric.

Ged nu încercă să discute cu ea sau să-i aline durerea. Întrebă:

— Crezi că o să rămână?

— Da. Îi e frică să încerce să se întoarcă pe mare. Nu mi-a spus adevărul, sau nu tot adevărul, despre vasul lui. Era al

doilea ofiţer. Presupun că era amestecat în transportul de mărfuri furate. Piraterie la mâna a doua. Nu-mi pasă. Marinarii din Gont sunt cu toţii pe jumătate piraţi. Dar el minte în legătură cu asta. Minte. E gelos pe tine. Un om necinstit, invidios.

— Speriat, cred – zise Ged. – Nu rău. Şi e ferma lui.

— Atunci poate s-o ia! Şi să fie la fel de generoasă cu el ca...

— Nu, iubirea mea – exclamă Ged, oprind-o atât cu glasul cât şi cu mâinile – nu vorbi... nu rosti cuvântul rău!

Era atât de insistent, de pasionat în seriozitatea lui, încât mânia ei se transformă îndată în dragostea care era izvorul ei, şi strigă:

— Nu l-aş blestema nici pe el, nici locul ăsta! N-am vrut! Doar că mă doare atât de tare, mi-e atât de ruşine! Îmi pare atât de rău, Ged!

— Nu, nu, nu. Draga mea, nu-mi pasă ce crede băiatul despre mine. Dar e foarte aspru cu tine.

— Şi cu Therru. O tratează ca... A zis... mi-a zis mie: *Ce-a făcut, ca să arate aşa?* Ce-a făcut...!

Ged o mângâie pe păr, aşa cum obişnuia deseori, cu o dezmierdare uşoară, înceată, repetată, care-i lăsa pe amândoi toropiţi de plăcere iubitoare.

— Aş putea pleca să pasc din nou capre – vorbi el în sfârşit. – Ar face lucrurile mai uşoare pentru tine aici. În afară de muncă.

— Aş prefera să vin cu tine.

El o mângâie din nou, şi păru să se gândească.

— Bănuiesc că am putea. Erau vreo două familii acolo, la păscut oi, mai sus de Lissu. Însă când vine iarna...

— Poate vreun fermier ne-ar primi. Cunosc munca... şi oile... şi tu cunoşti caprele... şi eşti ager la toate...

— Bun cu furcile – murmură el – şi scoase de la ea un mic hohot de râs.

În dimineaţa următoare, Spark se sculă devreme, să ia masa de dimineaţă cu ei, pentru că se ducea la pescuit cu bătrânul Tiff. Se ridică de la masă, spunând cu mai multă politețe decât de obicei:

— O să aduc peşte să mâncăm la cină.

Tenar luase nişte hotărâri peste noapte. Spuse:

— Aşteaptă; poţi să strângi masa, Spark. Pune vasele în albie şi pune apă peste ele. Or să fie spălate o dată cu cele de la cină.

El se uită lung pentru o clipă şi răspunse:

— Asta-i treabă de femeie – şi-şi puse pălăria.

— E treaba oricui mănâncă în bucătăria asta.

— Nu şi a mea – replică el sec, şi ieşi.

Ea îl urmă. Se aşeză în prag.

— A Şoimului este, dar a ta nu? – îi ceru ea socoteală.

El se mulţumi să dea din cap şi plecă mai departe, traversând curtea.

— E prea târziu – zise ea, întorcându-se în bucătărie. – N-am reuşit, n-am reuşit...

Îşi simţea ridurile pe faţă, rigide, lângă gură, între ochi.

— Poţi să uzi o piatră – continuă – dar n-o să crească.

— Trebuie să începi când sunt tineri şi fragezi – zise Ged. – Ca mine.

De data asta, ea nu mai putu să râdă.

***

SE ÎNTOARSERĂ ÎN CASA de la treburile zilei şi văzură un bărbat vorbind cu Spark la poarta din faţă.

— Ăsta-i tipul din Re Albi, nu-i aşa? – observă Ged, care avea ochi foarte buni.

— Vino-ncoace, Therru – o chemă Tenar, pentru că fetiţa se oprise brusc. – Care tip?

Ea era destul de mioapă, şi miji ochii ca să vadă în partea cealaltă a curţii.

— A, e... cum îl cheamă... negustorul de oi. Townsend. Pentru ce s-o fi întors aici, piaza rea?

Fusese iritabilă toată ziua, iar Ged şi Therru, cu înţelepciune, nu spuseră nimic.

Femeia se duse spre bărbaţii de la poartă.

— Ai venit după mieluşele, Townsend? Ai întârziat cu un an; dar poate că mai sunt câteva din anul ăsta prin ţarc.

— Aşa-mi spunea şi Stăpânul – răspunse Townsend.

— Aşa deci – exclamă Tenar.

Chipul lui Spark se întunecă mai mult decât oricând la auzul tonului ei.

— Atunci n-o să vă întrerup, pe tine şi pe stăpân – spuse ea, şi se întoarse să plece, când Townsend vorbi:

— Am un mesaj pentru tine, Goha.

— A treia oară-i cu noroc!

— Vrăjitoarea cea bătrână, ştii tu, bătrâna Moss, o duce foarte rău. A zis că, dacă tot veneam în Valea de Mijloc: Spune-i doamnei Goha că aş vrea s-o văd înainte să mor, dacă se poate întâmpla să vină...

Corb, piază rea, gândi Tenar, uitându-se cu ură la purtătorul de veşti proaste.

— E bolnavă?

— Bolnavă de moarte – spuse Townsend, cu un soi de zâmbet strâmb care se dorea poate compătimitor. – A luat boala în iarnă, şi se duce repede, aşa că a zis să-ţi spun că vrea mult de tot să te vadă, înainte să moară.

— Mulţumesc că mi-ai adus mesajul – zise Tenar cu calm, şi se întoarse să intre în casă. Townsend se duse mai departe cu Spark către ţarcurile de oi.

În timp ce pregăteau masa de prânz, Tenar îi anunţă pe Ged şi pe Therru:

— Trebuie să plec.

— Sigur că da – răspunse Ged. – Toţi trei, dacă vrei.

— Aţi vrea?

Pentru prima oară în ziua aceea, chipul i se lumină, norul de furtună se îndepărtă.

— Oh – exclamă ea, asta-i... asta-i bine... n-am vrut să întreb, m-am gândit că poate, Therru, ţi-ar plăcea să ne întoarcem la casa cea mică, la casa lui Ogion, pentru o vreme?

Therru rămase nemişcată, să se gândească.

— Aş putea să-mi văd piersicul.

— Da, şi pe Heather... şi pe Sippy... şi pe Moss... biata Moss! Oh, îmi doream atât de mult să mă întorc acolo, dar mi se părea că nu e bine. Trebuia condusă ferma... şi toate...

I se părea că era un alt motiv pentru care nu se întorsese, nu-şi îngăduise să se gândească să se întoarcă, nici măcar nu ştiuse până atunci că tânjea să se ducă; dar oricare-ar fi fost motivul, se topea ca o umbră, ca un cuvânt uitat.

— A avut cineva grijă de Moss, mă întreb, a trimis cineva după un vindecător? Ea e singura vindecătoare de pe Overfell, dar sunt oameni în Portul Gont care ar putea s-o ajute, sunt sigură. O, biata Moss! Vreau să plec... E prea târziu, dar mâine, mâine dimineaţă devreme... Iar stăpânul poate să-şi facă singur micul dejun!

— O să înveţe – o linişti Ged.

— Nu, n-o să înveţe. O să găsească vreo femeie neghioabă să-l facă pentru el. Of!

Roti privirea prin bucătărie, cu faţa aprinsă şi mânioasă.

— Destul să-i las ei cei douăzeci de ani în care am frecat masa asta. Sper că o s-o preţuiască!

Spark îl aduse pe Townsend la cină, dar negustorul de oi nu rămase peste noapte, deşi i se oferi, desigur, un pat, din ospitalitate obişnuită. Ar fi trebuit să fie unul dintre paturile lor, iar lui Tenar nu-i plăcea gândul. Îi părea bine să-l vadă plecând la gazdele din sat, în amurgul albastru al serii de primăvară.

— Vom fi pe drum spre Re Albi mâine dis-de-dimineaţă, fiule – îi spuse lui Spark. – Şoimul, Therru şi cu mine.

El arăta puţin speriat.

— Plecaţi aşa, pur şi simplu?

— Aşa ai plecat şi aşa ai venit și tu – răspunse mama lui. – Acum, uite, Spark: asta-i cutia cu bani a tatălui tău. Sunt şapte piese de fildeş în ea, şi plăcuţele acelea de credit de la bătrânul Bridgeman, dar el n-o să plătească niciodată, n-are cu ce să plătească. Cele patru piese andradeene le-a căpătat Flint din vânzarea de blănuri de oaie furnizorului pentru corăbii din Valmouth patru ani la rând, pe vremea când erai copil Cele trei din Havnor sunt ceea ce ne-a plătit Tholy pentru ferma de la Pârâul Înalt. L-am pus pe tatăl tău să cumpere ferma aceea, şi l-am ajutat s-o defrișeze şi s-o vândă. O să iau cele trei piese, pentru că le-am meritat. Restul, şi ferma, sunt ale tale. Tu eşti... Stăpânul.

Tânărul înalt, subţire, Stătea acolo, cu ochii la cutia cu bani.

— Ia-i pe toţi. Nu-i vreau – vorbi cu voce joasă.

— N-am nevoie de ei. Dar mulţumesc, fiule. Păstrează cele patru piese. Când o să te însori, socoteşte-i darul meu pentru soţia ta.

Puse cutia la loc, în spatele farfuriei mari de pe raftul cel mai de sus al bufetului, acolo unde-o ţinuse Flint întotdeauna.

— Therru, pregăteşte-ţi lucrurile acum, pentru că plecăm foarte devreme.

— Când te întorci? – întrebă Spark, iar tonul vocii lui o făcu pe Tenar să se gândească la copilul neastâmpărat, plăpând care fusese. Spuse însă numai:

— Nu ştiu, dragul meu. Dacă ai nevoie de mine, o să vin.

Îşi făcu de lucru scoţând încălţările şi boccelele de călătorie.

— Spark – zise ea – poţi să faci ceva pentru mine.

El stătea pe scaunul din faţa şemineului, arătând nesigur şi îmbufnat.

— Ce?

— Du-te la Valmouth, curând, să-ţi vezi sora. Şi spune-i că m-am întors pe Overfell. Spune-i că, dacă vrea să vin, să trimită doar o veste.

El dădu din cap. Îl urmări pe Ged, care împachetase deja cele câteva lucruri care-i aparţineau, cu îndemânarea şi cu iuţeala cuiva care călătorise mult, iar acum punea la loc vasele, ca să lase bucătăria în bună rânduială. Acest: lucru făcut, se aşeză în faţa lui Spark ca să treacă o sfoară nouă prin ochiurile boccelei, ca s-o strângă în partea de sus.

— E un nod pe care-l folosesc pentru asta – îi zise Spark. – Nodul marinăresc.

Ged îi întinse tăcut bocceaua prin faţa şemineului, şi se uită cum Spark îi arătă în tăcere cum se face nodul.

— Alunecă, vezi – îi explică, iar Ged încuviinţă.

***

PLECARĂ DE LA FERMĂ în întunericul şi răceala dimineţii. Lumina soarelui ajunge târziu pe partea dinspre apus a Muntelui Gont, şi numai mersul le ţinu de cald până când, în sfârşit, soarele ocoli masivul măreţ al vârfului dinspre miazăzi şi luci pe spatele lor.

Therru mergea de două ori mai bine decât în vara dinainte, dar tot era o călătorie de două zile pentru ei. În cursul după-amiezii, Tenar întrebă:

— Să încercăm să ajungem azi la Izvorul Stejarilor? E un fel de han. Am băut acolo o ceaşcă de lapte, îţi aduci aminte, Therru?

Ged se uita în sus, la coasta muntelui, cu o expresie pierdută.
— E un loc pe care-l ştiu...
— Bine – răspunse Tenar.
Puţin înainte să ajungă la colţul înalt al drumului, de unde se putea vedea prima oară Portul Gont, Ged se îndepărtă de drum şi intră în pădurea care acoperea pantele abrupte de deasupra. Soarele care cobora spre apus trimitea raze oblice, roşii-aurii, în întunericul dintre trunchiuri şi sub ramuri.
Urcară cam jumătate de milă, nu pe o potecă pe care Tenar s-o poată vedea, şi ajunseră pe o treaptă mică, sau o streaşină, de pe coasta muntelui, o pajişte adăpostită de vânt de către stâncile din spatele ei şi de către arborii din jur. De aici se puteau vedea înălţimile muntelui către miazănoapte şi, între vârfurile brazilor semeţi, o privelişte limpede a mării apusene. Era o linişte desăvârşită acolo, în afară de momentele când bătea vântul prin crengile brazilor. O ciocârlie de munte cânta lung şi dulce, sus, în lumina soarelui, înainte să coboare către cuibul ei, în iarba necălcată de picior de om.
Cei trei mâncară pâine şi brânză. Priviră întunericul crescând către munte dinspre mare. Îşi făcură culcuş din pelerine şi dormiră, Tenar între Therru şi Ged. În toiul nopţii, Tenar se trezi. O bufniţă ţipa în apropiere, o notă plăcută, repetată, ca un clopot, şi departe, pe munte, perechea ei răspunse ca stafia unui clopot. Tenar se gândi: *O să privesc stelele cum apun în mare*, dar adormi din nou, imediat, în pacea inimii.

***

SE TREZI ÎN DIMINEAŢA CENUŞIE văzându-l pe Ged aşezat lângă ea, cu pelerina trasă în jurul umerilor, uitându-se prin despicătura dinspre apus. Faţa lui întunecată era liniştită, adâncită în tăcere, aşa cum îl văzuse o dată, cu multă vreme în urmă, pe plaja din Atuan. Ochii nu erau îndreptaţi în jos, ca atunci; se uita spre apusul nemărginit. Privind împreună cu el, văzu sosirea zilei, măreţia de trandafiriu şi aur răsfrântă limpede pe cer.
Bărbatul se întoarse spre ea, iar ea îi spuse:
— Te-am iubit de când te-am văzut prima oară.
— Dătătoare de viaţă – murmură el şi se aplecă, sărutând-o pe sân şi pe gură. Ea îl strânse în braţe o clipă. Se ridicară, o

sculară pe Therru, şi porniră la drum; dar când intrară printre copaci, Tenar întoarse capul o dată către mica pajişte, ca şi cum i-ar fi încredinţat fericirea ei de acolo.

În prima zi a călătoriei, ţelul lor fusese călătoria. În această zi, urmau să ajungă în Re Albi. Aşa că mintea lui Tenar se îndrepta mai mult spre tuşa Moss, întrebându-se ce i se întâmplase şi dacă era într-adevăr pe moarte. Dar pe măsură ce ziua şi drumul se scurgeau, mintea ei nu păstră gândul la Moss, şi nici un alt gând. Era obosită. Nu-i plăcea să meargă iarăşi în felul ăsta spre moarte. Trecură de Izvorul Stejarilor, coborâră în trecătoare şi începură din nou să urce. La ultimul drum drept la deal, până pe Overfell, abia îşi mai putea ridica picioarele, iar mintea îi era greoaie şi tulbure, agăţându-se de un cuvânt sau de o imagine până când îşi pierdea înţelesul... strachina... ceaşca... poliţa în casa lui Ogion, sau cuvintele delfin de os, care-i veniră în minte văzând săculeţul de cânepă cu jucării al lui Therru, şi le repetă la nesfârşit.

Ged mergea lângă ea cu pasul lui uşor de călător, iar Therru îşi târa picioarele alături de el, aceeaşi Therru care fusese istovită la această urcare lungă cu mai puţin de un an în urmă, şi trebuise să fie dusă în braţe. Dar asta fusese după o zi mai lungă de mers. Iar copila încă îşi revenea pe atunci din pedeapsa ei.

Îmbătrânea, era prea bătrână ca să meargă atât de departe, atât de repede. Era prea greu să urce la deal. O femeie bătrână trebuia să stea acasă, lângă foc. Delfin de os, delfin de os... Os, nod, legătură, vrajă de legare... Omul de os şi animalul de os... Acolo ei o luară înainte. O aşteptară. Mergea încet. Era obosită. Se târî pe ultima bucată de drum de pe deal şi-i ajunse din urmă în locul unde drumul ieşea la aceeaşi înălţime cu Overfell. La stânga erau acoperişurile din Re Albi, înclinându-se spre marginea stâncii. La dreapta, drumul urca spre conac.

— Pe aici – spuse Tenar.

— Nu – exclamă copila, arătând în stânga, spre sat.

— Pe aici – repetă Tenar, şi porni pe drumul din dreapta. Ged se luă după ea.

Merseră printre livezile de nuci şi câmpurile cu iarbă. Era o după-amiază târzie şi caldă de început de vară. Păsările cântau

în pomii din livezi, în apropiere şi mai departe. El venea către ei pe drum, de la casa cea mare, cel al cărui nume ea nu şi-l putea aminti.

— Bine aţi venit! – rosti acesta, şi se opri, zâmbind.

Se opriră şi ei.

— Ce personaje importante au venit să onoreze casa lordului din Re Albi – continuă el.

Tuaho, nu, nu ăsta era numele lui. Delfin de os, animal de os, copil de os...

— Stăpânul meu, Arhimagul!

Făcu o plecăciune adâncă, iar Ged se înclină spre el.

— Şi doamna Tenar din Atuan!

Se plecă încă şi mai adânc în faţa ei, iar ea se lăsă în genunchi în mijlocul drumului. Capul i se aplecă atât de mult încât puse mâinile în ţărână şi se ghemui până când şi gura ajunse în praful drumului.

— Acum târăşte-te – porunci, iar ea începu să se târască spre el.

— Opreşte – ordonă el, iar ea se opri.

— Poţi vorbi? – o întrebă.

Ea nu spuse nimic, nu avea nici un cuvânt ca să-i vină în gură, dar Ged răspunse, cu obişnuita lui voce liniştită:

— Da.

— Unde-i monstrul?

— Nu ştiu.

— Credeam că vrăjitoarea o să-şi aducă animalul domestic cu ea. Dar te-a adus pe tine în schimb. Maestrul Arhimag Şoimanul. Ce înlocuitor splendid! Tot ce pot să fac cu vrăjitoarele şi monştrii este să curăţ lumea de ei. Dar cu tine, care erai într-o vreme bărbat, pot să vorbesc; tu eşti capabil măcar de vorbire raţională. Şi capabil să înţelegi pedeapsa. Credeai că eşti în siguranţă, bănuiesc, cu regele tău pe tron, şi cu stăpânul meu, stăpânul nostru, distrus. Credeai că ţi-ai împlinit voia, şi că ai distrus făgăduiala de viaţă veşnică, nu-i aşa?

— Nu – se auzi vocea lui Ged.

Ea nu-l putea vedea. Putea să vadă numai ţărâna de pe drum şi să-i simtă gustul în gură. Îl auzi pe Ged vorbind. Spunea:

— În moarte e viaţa.

— Mac, mac, citează din Cântece, Maestrul din Roke... Învăţătorul! Ce privelişte nostimă, marele Arhimag îmbrăcat tot ca un păstor de capre, şi nici un dram de magie în el... nici un cuvânt al puterii. Poţi să rosteşti o vrajă, Arhimagule? Doar o vrajă mică... doar un farmec mititel pentru iluzie? Nu? Nici un cuvânt? Stăpânul meu te-a înfrânt. Ştii asta? Nu l-ai biruit. Puterea lui trăieşte! S-ar putea să te ţin în viaţă aici, pentru un timp, ca să vezi acea putere – puterea mea! Să-l vezi pe bătrânul pe care îl feresc de moarte... şi s-ar putea să folosesc viaţa ta pentru asta, dacă am nevoie... şi să-l văd pe regele tău băgăreţ cum se face de râs, cu lorzii lui mărunţi şi vrăjitorii lui tâmpiţi, căutând o femeie! O femeie să ne conducă! Dar conducerea e aici, măiestria e aici, aici, în casa asta! În tot acest an am adunat alţii în jurul meu, bărbaţi care cunosc puterea adevărată. Din Roke, unii dintre ei, chiar de sub nasul învăţătorilor. Şi din Havnor, de sub nasul aşa-numitului Fiu al lui Morred, care vrea o femeie ca să-l conducă, regele tău care se crede atât de bine pus la adăpost încât poate să-şi folosească numele adevărat. Ştii numele meu, Arhimagule? Îţi aduci aminte de mine, acum patru ani, când tu erai marele Maestru al Maeştrilor, iar eu eram un elev umil din Roke?

— Ţi se spunea Aspen – rosti vocea răbdătoare.

— Şi numele meu adevărat?

— Nu-ţi ştiu numele adevărat.

— Ce? Nu-l ştii? Nu-l poţi afla? Nu cunosc magii toate numele?

— Nu sunt mag.

— O, spune-o încă o dată!

— Nu sunt mag.

— Îmi place să te aud spunând-o. Încă o dată!

— Nu sunt mag!

— Dar eu sunt!

— Da.

— Spune-o!

— Eşti mag.

— Ah! E mai bine decât speram! Am aruncat undiţa după un ţipar şi-am prins balena! Vino atunci, vină să-mi cunoşti prietenii. Tu poţi să mergi. Ea poate să se târască.

Aşa că urcară pe drumul către conacul lordului din Re Albi şi intrară, Tenar în mâini şi genunchi pe drum, pe treptele de marmură până la uşă, pe podelele de marmură din săli şi camere.

Înăuntrul casei era întuneric. O dată cu întunericul, se lăsă bezna în mintea lui Tenar, încât înţelegea tot mai puţin din ceea ce se vorbea. Numai unele cuvinte şi voci ajungeau limpede la ea.

Ce spunea Ged înţelegea, şi când vorbea el, se gândea la numele lui, şi se agăţa de el în minte. Dar vorbea foarte rar, şi numai ca să răspundă celui al cărui nume nu era Tuaho. Acela îi vorbea din când în când, zicându-i Căţea.

— E noul meu animal favorit – le spuse celorlalţi bărbaţi, câţiva care erau acolo, în întuneric, unde lumânările lăsau umbre. – Vedeţi ce bine e antrenată? Rostogoleşte-te, Căţea!

Ea se rostogoli, iar bărbaţii râseră.

— Avea o căţelandră pe care plănuiam s-o pedepsesc până la capăt, dacă tot fusese lăsată pe jumătate arsă. Dar mi-a adus în schimb o pasăre pe care a prins-o, un şoiman. Mâine o să-l învăţăm să zboare.

Alte glasuri rostiră cuvinte, dar ea nu mai înţelegea cuvintele.

Ceva îi fu legat în jurul gâtului şi fu silită să se târască în sus pe alte scări, apoi într-o cameră care mirosea a urină, a carne putredă şi a flori dulcege. Glasuri vorbeau. O mână rece ca o piatră o mângâie pe cap fără putere, iar ceva râse, „He, he, he...”, ca o uşă care scârţâie. Apoi fu lovită cu piciorul şi pusă să se târască pe holuri. Nu se putea târî destul de repede şi fu lovită în sâni şi în gură. Apoi urmă o uşă care se trânti, şi tăcere, şi beznă. Auzi pe cineva plângând şi crezu că e copilul, copilul ei. Voia să nu mai plângă copilul. În cele din urmă se opri.

CAPITOLUL 14

TEHANU

COPILA O LUĂ LA STÂNGA ŞI MERSE O bucată de drum înainte să se uite în urmă, lăsând tufişurile înflorite de pe marginea drumului s-o ascundă.

Cel pe care-l chema Aspen, al cărui nume era Erisen, şi pe care ea îl vedea ca pe un întuneric bifurcat şi şerpuitor, îi legase pe mama şi pe tatăl ei, cu o fâşie prin limba ei şi cu o fâşie prin inima lui, şi-i ducea către locul unde se ascundea. Mirosul acelui loc îi provoca rău, dar îl urmă o bucată de drum ca să vadă ce făcea. Îi duse înăuntru şi închise uşa în urma lor. Era o uşă de piatră. Nu putea intra acolo.

Avea nevoie să zboare, dar nu putea să zboare; nu era una dintre cele cu aripi.

Fugi cât o ţineau picioarele peste câmpuri, pe lângă casa tuşei Moss, pe lângă casa lui Ogion şi pe lângă a caprelor, pe poteca din jurul falezei şi către marginea falezei, unde nu trebuia să meargă pentru că putea s-o vadă numai cu un singur ochi. Fu atentă. Privi cu grijă cu acel ochi. Se aşeză pe margine. Apa era mult dedesubt, iar soarele apunea în depărtare. Se uită spre apus cu celălalt ochi, şi strigă cu celălalt glas numele pe care-l auzise în visul mamei ei.

Nu aşteptă un răspuns, ci se întoarse şi alergă înapoi – mai întâi pe lângă casa lui Ogion să vadă dacă piersicul ei crescuse. Pomul cel vechi era acolo, purtând multe piersici mici, verzi, dar nu se vedea nici o urmă de răsad, Îl mâncaseră caprele. Sau murise pentru că nu-l udase. Stătu puţin să se uite la locul acela, apoi trase adânc aer în piept şi porni mai departe, peste câmp, spre casa tuşei Moss.

Găinile care se îndreptau spre coteţ cârâiră şi fluturară din aripi, protestând la intrarea ei. Căsuţa era întunecoasă şi plină de mirosuri.

— Tuşă Moss? – chemă ea, cu vocea pe care-o avea pentru oamenii aceştia.

— Cine-i acolo?
Bătrâna era în pat, ascunsă. Arăta speriată, şi încerca să facă zid în jurul ei, să ţină pe toată lumea afară, dar nu mergea; nu avea destulă forţă.
— Cine-i? Cine-i acolo? O, drăguţo... oh, copilă drăguţă, mica mea arsă, drăgălaşa mea, ce faci aici? Unde-i, unde e ea, mama ta, oh, e aici? A venit? Nu intra, nu intra, drăguţo, e un blestem asupra mea, el a blestemat femeia bătrână, nu veni lângă mine! Nu te apropia!
Plângea. Copila întinse mâna şi o atinse.
— Eşti rece – zise ea.
— Tu eşti ca focul, copilă, mâna ta mă arde. Oh, nu te uita la mine! A făcut carnea să-mi putrezească şi să se zbârcească şi să putrezească iarăşi, dar nu vrea să mă lase să mor... a zis să vă aduc aici. Am încercat să mor, am încercat, dar el m-a ţinut, m-a ţinut în viaţă împotriva voinţei mele, nu vrea să mă lase să mor, oh, lasă-mă să mor!
— N-ar trebui să mori – vorbi copila, încruntându-se.
— Copilă – şopti bătrâna – drăguţo... spune-mi pe nume.
— Hatha – rosti copila.
— Ah. Ştiam... Eliberează-mă, drăguţo!
— Trebuie să aştept – spuse copila. – Până vin ei.
Vrăjitoarea se simţea uşurată, respirând fără durere.
— Până vine cine, drăguţo? – şopti ea.
— Ai mei.
Mâna mare şi rece a vrăjitoarei zăcea ca un mănunchi de beţe într-a ei. O ţinea cu hotărâre. Era la fel de întuneric acum, afară din căsuţă, ca şi înăuntru. Hatha, căreia i se zicea Moss, dormea; şi îndată adormi şi copila, stând pe podea lângă pat, cu o găină cocoţată în apropiere.

***

BĂRBAŢII VENIRĂ CÂND SE IVI LUMINA. El rosti :
— Sus, căţea! Sus!
Se ridică în mâini şi în genunchi. El râse, zicând:
— Sus de tot! Eşti o căţea deşteaptă, poţi să mergi pe picioa
rele din spate, nu-i aşa? Asta-i. Prefă-te că eşti fiinţă umană! Avem de mers acum. Vino!
Cureaua era încă în jurul gâtului, iar el o smuci. Ea îl urmă.

— Hei, du-o tu – spuse el, iar acum era acela, cel pe care-l iubea, dar nu-i mai ştia numele, care ţinea cureaua.

Ieşiră toţi din locul întunecos. Piatra se căscă să-i lase să treacă şi scrâşni închizându-se în urma lor.

El era mereu aproape, lângă ea şi lângă cel care ţinea cureaua. Alţii veneau în urmă, trei sau patru bărbaţi.

Câmpul era cenuşiu de rouă. Muntele era întunecat pe cerul palid. Păsările începeau să cânte în livezi şi în tufişuri, tot mai tare şi mai tare.

Ajunseră la marginea lumii şi merseră de-a lungul ei pentru o vreme, până când ajunseră acolo unde pământul era doar piatră şi marginea era foarte îngustă. Era o linie în piatră, iar ea se uită la aceasta.

— El poate s-o împingă – zise el – Iar apoi şoimul poate să zboare, de unul singur.

Dezlegă cureaua de la gâtul ei.

— Du-te şi stai la margine – porunci el.

Ea urmă semnul din piatră până la margine. Marea era dedesubtul ei, nimic altceva. În afară era aer, dincolo de ea.

— Acum, Şoimanul o să-i dea un brânci – zise el. – Dar mai întâi, poate vrea să spună ceva. Are atât de multe de spus. Femeile au întotdeauna. Nu vrei să ne spui nimic, doamnă Tenar?

Ea nu putea vorbi, dar arătă spre cer, deasupra mării.

— Un albatros – spuse el.

Ea râse tare.

În abisul de lumină de la porțile cerului, dragonul zbura, lăsând o dâră de foc în urma trupului şerpuitor, înzăuat. Atunci vorbi Tenar.

— Kalessin! – strigă ea, apoi se întoarse, apucând braţul lui Ged, trăgându-l jos, pe piatră, în timp ce pe deasupra lor trecu vuietul focului, zăngănitul solzilor şi şuierul vântului din aripile înălţate, ciocnirea ghearelor ca nişte lame de coasă pe piatră.

***

VÂNTUL BĂTEA DINSPRE MARE. Un ciulin mititel care creştea într-o despicătură din piatră, aproape de mâna ei, se legăna continuu în bătaia vântului dinspre mare.

Ged stătea lângă Tenar. Erau ghemuiţi unul lângă altul, cu marea dedesubt şi dragonul în faţa lor.

Se uita la ei pieziş, cu un ochi lung, galben. Ged vorbea cu un glas răguşit, tremurător, în limba dragonului. Femeia înţelese cuvintele, care erau doar:

— Mulţumim, Cel mai Vechi.

Uitându-se la Tenar, Kalessin vorbi, cu vocea uriaşă ca o perie de metal trasă peste un gong:

— *Aro Tehanu*!

— Copila – exclamă Tenar. – Therru!

Se ridică în picioare s-o ia la fugă, să caute fetiţa. O văzu venind pe bordura de piatră dintre munte şi mare, spre dragon.

— Nu fugi, Therru! – strigă ea, dar copila o văzuse şi alerga, alerga drept spre ea. Se agăţară una de cealaltă.

Dragonul întoarse capul enorm, ruginiu-întunecat, ca să le privească cu amândoi ochii. Găurile nărilor, mari ca nişte ceainice, erau strălucitoare din cauza focului, şi din ele se învălătuceau şuviţe de fum. Fierbinţeala corpului dragonului întrecea vântul rece al mării.

— *Tehanu* – rosti dragonul.

Copila se întoarse să se uite la el.

— *Kalessin* – spuse ea.

Apoi Ged, care rămăsese în genunchi, se ridică în picioare, deşi tremura, apucând braţul lui Tenar ca să-şi recapete echilibrul. Începu să râdă.

— Acum ştiu cine te-a chemat, Cel mai Vechi! – spuse el.

— Eu – zise fetiţa. – N-am ştiut ce altceva să fac, Segoy.

Încă se uita la dragon, şi vorbise în limba dragonilor, vorbele Facerii.

— *A fost bine, copilă* – spuse dragonul. – *Te-am căutat multă vreme*.

— O să mergem acolo acum? – întrebă copila. – Unde sunt ceilalţi, pe celălalt vânt?

— *Vrei să-i părăseşti pe aceştia*?

— Nu – răspunse fetiţa. – Nu pot veni şi ei?

— *Nu pot veni. Viaţa lor e aici*.

— O să rămân cu ei – hotărî ea, ţinându-şi puţin răsuflarea.

Kalessin se întoarse într-o parte ca să dea drumul acelei explozii imense de furnal – râs, sau dispreţ, sau încântare, sau mânie.

— *Ha!*

Apoi uitându-se din nou la fetiţă:

— *E bine. Ai o muncă de făcut aici*.

— Ştiu.

— *O să mă întorc după tine, cu timpul* – zise Kalessin.

Şi, către Ged şi Tenar:

— *Va dau copilul meu, aşa cum voi o să mi-l daţi pe al vostru*.

— Cu timpul – spuse Tenar.

Capul mare al lui Kalessin se înclină foarte uşor, iar gura alungită, cu dinţi ca nişte săbii, se curbă la un colţ.

Ged şi Tenar se dădură la o parte împreună cu Therru, când dragonul se întoarse, trăgându-şi armura peste streaşină, aşezându-şi cu grijă piciorul înarmat cu gheare, strângându-și coapsele negre ca o pisică, până sări în sus. Aripile ridicate izbucniră stacojii în lumina nouă, şi îşi luă zborul, se duse... un pescăruş, o rândunică, un gând...

În locul unde fusese, rămăseseră zdrenţe scorojite de pânză şi piele, şi alte lucruri.

— Să mergem – spuse Ged.

Dar femeia şi copila stăteau pe loc şi se uitau la lucrurile acelea.

— Sunt oameni de os – zise Therm.

Apoi se întoarse cu spatele şi porni. O luă înaintea bărbatului şi a femeii pe poteca îngustă.

— Limba ei din născare – vorbi Ged. – Limba maternă.

— Tehanu – adăugă Tenar. – Numele ei e Tehanu.

— I-a fost dat de dătătorul de nume.

— A fost Tehanu de la început. Întotdeauna a fost Tehanu.

— Haideţi! – strigă fetiţa, uitându-se în urmă după ei. – Tuşa Moss e bolnavă!

***

REUŞIRĂ S-O MUTE PE MOSS AFARĂ, la lumină şi la aer, să-i spele rănile şi să ardă cearşafurile urât mirositoare din pat, în timp ce Therm aduse aşternuturi curate din casa lui Ogion. O aduse cu ea şi pe Heather, păstoriţa de capre. Cu ajutorul lui

Heather, o aşezară pe bătrână comod în pat, cu găinile ei; iar Heather promise să se întoarcă şi să le aducă ceva de mâncare.

— Cineva trebuie să se ducă până jos, în Portul Gont – spuse Ged – după vrăjitorul de acolo. Să aibă grijă de Moss; poate fi vindecată.

Şi să meargă la conac. Bătrânul avea să moară acum. Nepotul s-ar putea să trăiască, dacă este curăţată casa... Se aşezase pe pragul uşii casei lui Moss. Îşi rezemă capul de tocul uşii, la soare, şi închise ochii.

— De ce facem ceea ce facem? – întrebă el.

Tenar se spăla pe faţă, pe mâini şi pe braţe într-un lighean cu apă curată pe care-o scosese de la pompă. Se uită în jur când termină. Complet istovit, Ged adormise, cu faţa puţin întoarsă spre lumina dimineţii. Se aşeză lângă el pe prag şi-şi rezemă capul de umărul lui. *Am fost cruţaţi? gândi. Cum se face că am fost cruţaţi?*

Se uită în jos, la mâna lui Ged, relaxată si deschisă pe treapta de pământ. Se gândi la ciulinul care se legăna în vânt şi la piciorul cu gheare al dragonului, cu solzii roşii şi aurii. Era pe jumătate adormită, când copila se aşeză lângă ea.

— Tehanu – murmură ea.

— Pomişorul a murit – vorbi fetiţa.

După un timp, mintea obosită, adormită a lui Tenar înţelese, şi se trezi de ajuns ca să dea un răspuns:

— Sunt piersici în pomul cel vechi?

Vorbeau încet, ca să nu-l trezească pe bărbatul adormit.

— Numai din cele mici şi verzi.

— Or să se coacă, după Dansul cel Lung. Nu mai e mult.

— Putem planta una?

— Mai mult de una, dacă vrei. În casă totul e bine?

— E goală.

— Să locuim acolo?

Se trezi puţin mai mult, şi-şi puse braţul în jurul copilei.

— Am bani – continuă ea – destui ca să cumpăr o turmă de capre şi păşunea de iarnă a lui Turby, dacă mai e de vânzare. Ged ştie unde să le ducă sus, la munte, verile... Mă întreb dacă lâna pe care am scărmănat-o mai e acolo?

Vorbind astfel, se gândi: *Am lăsat cărţile, cărţile lui Ogion! Pe poliţă la Ferma Stejarilor – pentru Spark, bietul băiat, care nu poate citi nici un cuvânt din ele!*

Dar nu părea să aibă vreo importanţă. Erau lucruri noi de învăţat, fără îndoială. Şi putea să trimită pe cineva după cărţi, dacă Ged le vroia. Şi după roata de tors. Sau se putea duce chiar ea, la venirea toamnei, să-şi vadă fiul, s-o viziteze pe Lark şi să stea o vreme cu Apple. Aveau să trebuiască să replanteze grădina lui Ogion imediat, dacă vroiau să aibă vreo legumă a lor în vara asta. Se gândi la şirurile de fasole şi la parfumul florilor de fasole. Se gândi la fereastra mică dinspre apus.

— Cred că putem locui acolo – spuse ea.